

МАРИЯ БЮМОН ТАЙНАТА НА МАРША МЕЛОУ

Превод: Росица Панайотова

chitanka.info

Коя е Марша Мелоу?

Това е въпросът, който вълнува половината Лондон, настървява журналистите от таблоидите да се втурнат по петите ѝ и изправя на нокти консервативната майка на Лили.

Все още никой не подозира, че това е самата Лили.

Тя е написала мръсна книга и сега трябва да излезе на чисто.

„... закъсняваше за работа. Докато спринтираше през станцията на метрото и по платформата в отчаян опит да се класира за затварящата се врите си мотриса, усети как по бедрото ѝ запълзя влага.

Нямах представа накъде отива това (сюжетът, не влагата), но въпреки това продължих.

И така натък. Триста петдесет и седем страници яко чукане. Направо не вярвах на себе си — как можах да пиша за такива неща? Беше много чиклит, така си мисля: самотно момиче в големия град търси любов... и я намира... многократно.

Не, не се майтапя. Написала съм книга, която «съчетава свежо момичешко остроумие с потен, нагорещяващ таза еротизъм» (Космополитън), «покварява чиклита с бляскав шот от първичен як секс» (Тайм Аут) и «отварщава читателя до дъното на душата му» (Дейли Телеграф).

Но не казвайте на майка ми. Това е тайна. Защото тази жена е толкова властна пуританка, че дори не съм ѝ казала, че пуша.“

Това не са единствените тайни, които Лили крие. А освен нейните, тя открива, че всички хора в живота ѝ си имат своите малки или ... големи тайни: родителите ѝ, сестра ѝ, приятелите и шефът ѝ, когото тя щеше да мрази, ако не беше толкова вбесяващо готин...

Чиклит от ново поколение — пародия на чиклита!

Посвещава се на МБ

БЛАГОДАРНОСТИ

Много благодарности на Лавиния Тревор и Сюзън Сандън. Благодаря и на Каролин Нацлер. И на трима или четирима души, които са ми повлияли най-много в живота ми, докато работех в онова тясно място на улица „Шарлот“. Те си знаят кои са. Не, Люси, не си ти.

1

Чакам изнервена в приемната. Напрегнатите ми ръце мачкат коленете, докато някаква секретарка с бухнала руса коса ме оглежда иззад една саксия с юка. Телефонът ѝ иззвънява и тя го вдига. Изслушва някого, след което затваря и изрича с гърлен глас:

— Той е готов да ви приеме.

Изправям се и си придърпвам полата. Сърцето ми бие като лудо под сакото. *Мразя* интервютата, но тази работа наистина ми е нужна. Поемам си дълбоко въздух и отварям вратата на офиса.

— Заповядай, седни, аз ей сега свършвам — казва мъжът зад голямото бюро. Акцентът му ме изненадва. Не очаквах старшият партньор в „Блинкхорн и Бракън“ да е американец.

Сядам и оглеждам потенциалния си работодател, докато той си довършва писмото. Доста по-млад е, отколкото предполагах, и изглежда доста добре по един загорял, скулптиран квадратночелюстен начин. Той оставя химикалката и ме поглежда, ослепително бяла усмивка разцепва лицето му.

— Добре... Лили — казва, поглеждайки сивито ми на бюрото, — да започнем с препоръките ви.

Устата ми пресъхва, докато отчаяно се опитвам да си припомня репликите, които репетирам от дни.

— Да. Добре. Хубаво — започвам колебливо. — Ами, работя без проблем и с „Уърд“ и с „Пауърпойнт“, и...

— Поемаш ли го устно?

— Диктовка ли? Да, стенографирам доста...

Млъквам, защото той се е изправил... И онази му работа е и извън панталоните... И — о, Боже — направо е огромна. Половин метър дълга. Най-малко. Сърцето ми иска да изскочи от гърдите, но аз не му обръщам внимание — тази работа ми трябва наистина, ама *наистина*.

— С-с-с-тенографирам д-д-доста бързо — заеквам, докато той пристъпва към мен, хванал ерекцията си в ръка, размахвайки я гордо

като олимпийски факел. — Н-н-о мога д-да свалям и от к-касета, ако предп...

— Стоп, стоп, стоп, мама му стара, *стоп!* — изкрещява някакъв глас.

Вдигам зашеметена поглед и забелязвам някакъв дебелак с коса на опашка да крачи ядно към мен. Той пък откъде се взе? И тези лампи — какви ги вършат тук? А това *снимачен* екип ли е?

— Какви ги плещиш, малката? — крещи опашатият. — Щото това го няма в моя шибан сценарий. И какво си облякла, мътните те взели? — И хваща подгъва на малко по-дългата ми от коляното сива вълнена пола. — Къде са шибаните мрежести чорапогащи, бюстието, петнайсетсантиметровите секси токчета?

— Ама аз... кандидатствам за секретарка — успявам да изписукам. — Тук не е ли „Дипломирани счетоводители Блинкхорн и Бракън“?

— Не, тъпанарко — виква той. — Тук е „Курви в офиса III“... Господ да ми е на помощ. — Той се плясва отчаяно по челото, след което извиква: — Коса, грим, гардероб, разкарайте тая патка оттук и не ми я показвайте пред очите, докато не заприлича на шибана офис курва.

Това беше най-страшният ми кошмар. „Случайно попадане на снимачната площадка на порно филм“ — определено малко по-страшен от другата ми натрапчива фантазия — „Неочаквано да се окажа гола и без чанта на проверката на багажа на летището“.

Казвам „беше“ най-страшният ми кошмар.

В настоящия момент от живота ми бе изместен от първото място от друг, и то много по-ужасяващ — най-вече защото наистина го живея наяве.

Този момент от живота ми е девет и десет в петък сутринта. Току-що съм пристигнала на работа. Телефонът звъни още преди да съм си съблякла палтото. Мери. Винаги мога да разчитам на нея Новият Най-Страшен Кошмар да изригне като гадна пъпка (тлъста и пурпурна на върха на носа ми в деня, когато трябва да се състезавам за Великобритания на финала на Мис Свят — не че някога ще стане, просто си представям).

— Чуваш ли ме? — пита Мери след няколко минути монолог. Докато чака да ѝ отговоря, виждам, че Люис влиза в офиса, където всичко се вижда като на длан. Мамка му. Изобщо не искам да водя този разговор, още по-малко пък пред шефа си.

— Лили, не можеш да се скриеш — продължава тя. — И да искаш, и да не искаш, утре сутринта историята ще бъде на страниците на „Мейл“. Една хиена от техните денонощно виси пред стълбите ми. Взела си е голям термос с горещ чай и се е заклела да не помръдне, докато не изкопчи името ти от мен.

— Ти няма да ѝ го кажеш, нали? — питам ядосано. Идването на Люис означава, че не мога да повишавам глас, и думите излизат от гърлото ми под формата на гъргорещо съскане.

— На кого какво да кажа?

— *Моето* име на *тази* журналистка — подсилвам аз ключовите думи с допълнително съскане.

— Ти за каква ме мислиш? За някаква проститутка, дето тича при първия главен редактор, след като е преспала с някоя знаменитост ли?

— Добре, разбрах — изсъсквам поредната фраза.

— И защо съскаш?

— Не съскам — изсъсквам аз.

Люис вече е само на няколко метра от мен и рови в стелаж с пощата — *трябва* да затварям.

— Мери, трябва да свършвам. Звъни ми другият телефон.

Затварям и си заповядвам да се държа нормално. Насилвам ръцете си да спрат да треперят, махам капака на чашата капучино и духвам пяната. Прекалих. Тлъсти парцали пяна се разхвърчат към клавиатурата ми. Полезен съвет: „Никога не демонстрирай непукизъм в близост до горещи напитки.“

Поглеждам към Люис. Само двамата сме, но той дори не ме забелязва. Пощата го интересува много повече. Значи нищо ново. Защо ли пък да ми обръща внимание? Аз съм — след пъпчивия шестнайсетгодишен младеж, който се грижи тонерите на копирните машини да са винаги пълни — втората по незначителност личност в офиса, докато Люис е... *Главният редактор*.

Работим в „Работещо момиче“, което звучи като любимо четиво на проститутки, момичета на повикване и стриптийзъорки, още повече, че редакцията ни е в Сохо. Ще ми се да беше седмичникът на проститутките, защото щеше да е много по-интересно от истината. „Работещо момиче“ е едно от онези списания за намиране на работа, дето ги раздават безплатно по станциите на метрото и са пълни с обяви, опитващи се да внушат, че досадната касиерска работа е по-бляскава от Пи Ар на Джордж Клуни.

„Работещо момиче“ не върви никак добре — даже не може да се издържа. Люис е тук само от няколко седмици. Той е новата метла, която ще обърне нещата... Или този, който ще уволни всички, когато всичко тръгне на провал. И в двата случая изглежда достатъчно суров, за да се справи. Не говори много, но с присвиване на очи казва хиляда думи наведнъж. Плашец, ако трябва да го опиша накратко.

И секси, ако трябва да съм честна. Отдалеч прилича малко на Джордж Клуни (в „Спешно отделение“, а не глупакът в оня филм, който никой, когото познавам, не отиде да гледа.) Ако си доста надалеч, можеш да откриеш малко и от Брад Пит.

Дяволите ги взели хормоните ми. Цял живот си падам по плашещи и неподходящи мъже. Именно заради един плашец и неподходящ мъж съм се забъркала в тази каша.

Ако се вземе предвид обаче, че откакто работи тук, Люис не ми е продумал и дума и вероятно не ми знае и името, в този случай мисля, че съм в безопасност.

— На кого съскаше, Лили?

— Моля? — Аз съм в шок. Люис говори на мен. Знае ми името. И каква част от разговора е успял да подслуша?

— Попитах на кого съскаше? — повтаря той и продължава да не вдига поглед.

— Ъ-ъ... на никого. Сестра ми. — Лъжа — все пак не мога да му кажа истината, нали? Че Мери е агентката ми. Откъде-накъде втората най-незначителна личност в офиса ще има агент?

— Мери — това е едно хубаво старомодно име — отвърща той без капка топлота. — Надявам се да не си й затворила заради мен.

По дяволите, какво е чул?

— Не, не — паля се аз, — ние... ъъ... тъкмо бяхме приключили. Определено... Бяхме приключили.

— Много добре. Защото искам да поговорим.

За какво? Оглеждам офиса, просто да се уверя, че говори на мен; че няма някаква друга Лили, за чието съществуване не подозирам.

Люис оставя писмата в кошницата и изминава краткото разстояние до бюрото ми. Сяда накрая и небрежно изтяга крак па плота. Не се сдържам и поглеждам перфоратора отгоре, който е направил вдлъбнатина на дългото му бедро, и си представям...

Господи, Лили, престани. Нито му е времето, нито мястото.

Кафявите му очи — удивително големи и влажни сега, когато не са в режим на присвиване — ме поглеждат и той казва:

— Значи според теб можем да го спасим?

— Какво да спасим? — поглеждам го тъпо.

— „Работещо момиче“.

Адски труден въпрос. „Работещо момиче“ е боклук, по-голям боклук от всички останали боклучави безплатни списанийца за работа, взети заедно. И затова единственият отговор с: „Люис, по-голям шанс имаме да спасим редник Райън“, само че не го казвам. Вместо това казвам:

— Ъм... ъъ... Не съм... ъъ... сигурна — което излиза от устата ми като някакво кретенско мънкане.

— Срамота — казва той, — защото ми се стори, че си идеалният човек, когото да попитам.

Оглеждам офиса още веднъж, защото не е възможно да има предвид мен.

— Ти си секретарка, нали? — обяснява той. — Момиче, което трябва да харесва този тип списания... Или не.

Той ме гледа въпросително и кафявите му очи стават все по-големи и по-влажни. *Мамка му*. Искане да му отговоря нещо. По-добре да му отговоря нещо — за предпочитане да е по-интелигентно от последната ми дълбокомислена реплика.

— Ъъ... Ами... Аз мисля... Че... Ъм... — Дотук блестящо. — Смятам, че трябва... Ъъ...

— Да? — окуражава ме той, макар и с едва доловимо нетърпение. Със сигурност има по-важни задачи — като например да излъска листата на фикуса си.

— Ами... Хубаво ще е вътре да има нещо... Ъм... Нали се сещаш... За четене.

Той ме поглежда недоумяващо — сигурно вече си е забравил въпроса. *Трябва да кажа нещо — каквото и да е,* — за да не го оставям с впечатлението, че съм напълно лишена от разум.

— Статиите, Люис — изпелтечвам. — Малко са... Ами малко са... Нали разбираш... Тъпи.

Това пък за какво го казах, по дяволите? Лицето ми се зачервява като последната степен на фурната, защото си спомням, че като главен редактор именно той отговаря за... Тъ... Статиите. Той ме измерва с поглед и казва:

— Това е една много... *смела* гледна точка.

— Така...тъ... ли? — питам тъпо, ругаейки се наум как така успях да вмъкна „тъ“ между „Така“ и „ли“.

— Да, така. Точно нещото, което липсва тук — смели гледни точки... Виж, искам да те питам нещо... От доста време искам да те питам нещо...

Той си играе с телбода ми и не ме поглежда. Задникът му помръдва на неудобното бюро — и е много секси.

— ...Не ме бива много в тия работи — продължава той, — затова просто ще го кажа. — Искаш ли да дойдеш...

Млъква.

Да дойда къде? На обяд? На вечеря? В ада?... Къде? Наистина искам да разбера, защото в очите му има някаква молба, която навява на мисълта, че няма да е в ада, но той млъква. Защото някакъв скапан телефон звъни.

Той бръква в джоба си и го изважда.

— Здравсти... Да... Здравсти, Рос...

Кой е Рос?

Той се изхлузва от бюрото ми и се обръща с гръб. От приглушения му глас става пределно ясно коя е Рос. А аз си мислех, че ще ме покани на среща. Ще имаш да вземаш, Лили.

— ... Звънни ми. Скоро ще го направим — казва, докато се обръща отново към мен. — Аха, аз също. Нямам търпение.

Затваря телефона си и ми се усмихва топло... Но вече не е същото. Вече всичко е различно. Той си има някаква Рос.

— Извинявай — казва. — Докъде бяхме стигнали? Тъкмо се канех...

— Майка му стара, Лили. Знам, че някога жените са се връзвали с вериги за парапети за правото на малко любовна игра преди акта, ама на мен ми се наложи да го вдигна за ушите и да му седна на нещото. Оралният секс със сигурност не може да го сравнява с... как му беше името?... А, здрасти, Люис. Не те видях.

— С проникването, ако това се опитваш да се сетиш, Джули — отвръща Люис на колежката ми, докато тя си премята палтото на облегалката на стола. След което си отива. Наблюдавам задника му, докато се отдалечава от бюрото ми, със сигурност за последно — задникът, за който (в многобройни фантазии) вече съм се омъжила и сме си наредили деца.

— Олеле — казва Джули. — Да не прекъснах нещо?

— Не си прекъснала — казвам, и толкова по-жалко, мисля си.

— Хубаво, защото искам да ти кажа за Алън — продължава тя. Това е сутринта след Първото Чукане с Ново Гадже. Време за разбор на акцията.

— Как беше? — питам, доволна от смяната на темата.

— Мммм — проточва Джули и видимо омеква на стола. — Ей сега ще ти кажа *всичко*. Този мъж е *машина*. Продължи до... Ще вдигнеш ли?

Телефонът ми звъни. Разкъсвам се между желанието да не му обръщам внимание — защото пак ще е Мери — и желанието да го вдигна, за да си спестя изслушването на всички подробности относно чукането на Джули чак до последната секреция. Вдигам на петото позвъняване.

— За Бога, Мери, дай ми глътка въздух — изсъсквам.

— Не е Мери — казва сестра ми. Истинската.

— Извинявай, Лиза — изсъсквам отново.

— Защо съскаш?

— Не съскам. — Вече почти крещя. След това се успокоявам и казвам: — Извинявай, днес ми е кошмарен ден.

— И на мен. *Трябва* да поговорим.

Освен ако не се гласи да излезе в най-гледаното телевизионно шоу заедно с всички гаджета, които е имала, плюс всичките им съпруги, кошмарите на Лиза надали са по-големи от моите, но все пак не се заяждам.

— Малко съм заета. Защо не ми се обадиш довечера? — казвам.

— Ама, Лили...

— Звъни ми другият телефон. — Този път не лъжа. — Звънни ми по-късно.

Вдигам другия телефон.

— „Работещо момиче“, добро утро.

— Е?

— Мери е.

— Здравсти, тъкмо щях...

— Знам, тъкмо щеше да ми се обадиш в момента, в който затвориш „другия телефон“ — отбелязва тя с отчетливи кавички. — Лили, скъпа, хиената на „Дейли Мейл“ може да се простуди и да умре в страшни мъки, но този проблем няма да изчезне сам.

— Съжалявам. Май не се справям много добре.

— Права си. Марша Мелоу щеше да се справи много по-добре. Що не вземеш да й попрочетеш малко от книгата.

Споменаването на това име ме кара моментално да превключа на съскане.

— Господи, Мери, в момента съм в съвещание и около мен гъмжи от хора. Точно сега не мога да говоря.

— *Налага* ти се, миличка. Времето ти изтича...

— Хайде да се видим след работа. — Тя не очаква да чуе точно това, но нямам какво друго да й предложа. — Ела вкъщи към осем. Хайде, до довечера. — И бързо затварям.

Никога не съм се държала така рязко с нея. Като се стигне до грубиянство, отношенията ни не са равнопоставени — тя е силната.

Облягам се и си мисля върху току-що казаното от нея: „Марша Мелоу щеше да се справи много по-добре.“ *Скапаната* Марша Мелоу. *Мразя я*. Особено сега, когато е на път да стане обект на лова за вещици, организиран от „Дейли Мейл“ — прозорецът към света на мама и татко.

Мама и татко!

От мисълта как те двамата прочитат Марша Мелоу ме облива студена пот.

— Лили, докъде бях стигнала? — намесва се Джули в обърканите ми мисли. — Точно така. Този мъж е машина...

— Джули, извинявай — измърморвам. — Дай да го оставим за по-късно.

Точно в този момент нямам желание за клинични сексуални подробности. Именно клиничните сексуални подробности ме закопах в тази дупка... Образно казано.

— Добре ли си? — пита тя.

— Не — отвърщам, изправям се със залитане и отивам в тоалетната.

— Ега ти лайната!

— Тук е така, скъпа — отвърща непознат глас от съседната кабинка. Не знам чий е, но ме отрезвява. Не се бях усетила, че мисля на глас. Освен това не се бях усетила, че седя на чинията от толкова време, че са ми изтръпнали краката.

Не че съм си губила времето. Опитвах се да разбера как нещата стигнаха дотук. Започнах с търсене на началото. Не беше лесно. Сега като си помисля. Вземете което и да е събитие от живота си и го проследете до самото му начало. Да речем, че сте се запознали с човека на живота си в работата. Началото не е когато погледите ви са се срещнали над факса. То не е дори когато сте започнали работа точно в тази фирма. Какво ви накара да изберете нея, поради което ви предостави възможността да срещнете него/нея? А преди това, какво ви накара да изберете точно тази професия? Всичко може да се проследи назад и още назад. Всичко започва със събитието, когато точно един от милионите сперматозоиди се е сблъскал с точно онази яйцеклетка, за да възпроизведе вас. Всъщност, след като човек се впусне в този ред на мисли, стига до въпроса какво е накарало родителите ти да се съберат, сперматозоидите и яйцеклетките, от които са произлезли те, техните родители и така нататък, и така нататък. И преди да си се усетил, стигаш до зората на сътворението и удивителните съвпадения, довели до появата на първата амеба.

Е, ако някой каже, че всичко не е започнало *тогава*!

Ще ми се да я удуша тази микроскопична проклетия — само да има смелостта тази едноклетъчна скапанячка да ми се покаже отнякъде.

Когато най-после се връщам на бюрото си, е дошъл редът на Джули да нервничи.

— Лили, къде ходиш, по дяволите? Изпаднала съм в криза.

И тя ли?

— Какво става? — питам.

— Алън се обади. Отрязва ме за тази вечер. О, Боже! Зарязал ме е, нали? Без дори да сме излезли втори път!

Откачена история. За Джули втората среща обикновено е израз на някакво страховито обвързване. Повечето ѝ гаджета просъществуват до няколкото цигари след първия коитус и нехайното ѝ сбогуване „Не ми се обаждай...“. Но, доколкото разбрах, Алън е нещо *различно*. Той е футболист. Играе в „Арсенал“. Май е полузащитник. Кое то не ми говори нищо — звучи ми като болнично отделение. Според Джули бил блестящ, но не можел да влезе в редовния състав, понеже не знаел френски, което ми се струва тъпо. Винаги съм си мислила, че на футболистите не им е нужно никакво образование, още по-малко по езици. Но не казвам нищо — не искам да изглеждам глупава.

— Не знам какво става — продължава тя. — Каза, че имал извънредна работа. Сигурно ме лъже. Футболистите не тренират нощем.

— Може да е почнал да учи френски — изказвам предположение.

Възнамерявах само да съм полезна, но Джули изсумтява, все едно не разбирам нищо. Изобщо не ме интересува. Имам поща.

Лили — очарован съм от разговора ни. Ако обичаш, дефинирай „тъпи“. Мини през офиса ми към края на работното време.

Това не е на добре. Люис или ще ми трие сол на главата, задето критикувах редакторските му умения, или се опитва да ме ошашави. Е, определено не ме кани на среща — той си има Рос. Дано да не се опитва да ме ошашави, при целия стрес, на който съм подложена, само това ми липсва.

— Кажете ни истинското си име и ще ви пуснем.

Даже от студената каменна плоча, към която са ме завързали с белезници, редакторът на „Дейли Мейл“ изглежда изнервящо сексапилен в тесните си кожени дрехи. Застанал е в дъното на тъмната

килия, а репортерката му пристъпва към мен и бърка в дамската си чанта.

— Само името ви, нищо друго. След това можете да си идете в къщи, да си вземете вана, да погледате телевизия, каквото решите — спокойно продължава редакторът. — Вие сте разбран човек, нали? Я вижте горката Мери. Докъде я доведе инатът ѝ?

Извързвам глава на една страна и погледът ми попада върху трупа на съседната каменна плоча. Поглеждам чуканчетата, представлявали някога пръстите на Мери, след това черния ѝ дроб, захвърлен до нея. Извивам си с усилие врата, за да видя репортерката, която изважда някакъв предмет от чантата си. Той е черен, цилиндричен и дълъг някъде около трийсет сантиметра. Прилича малко на фризьорска маша.

— Много си я бива за тая работа — казва редакторът. — Чак в Ирак я пратихме да се научи от майсторите как да ги ползва. — Значи няма нищо общо с къдренето на коса. — Покажи ѝ, Имелда.

Репортерката се озъбва хищно и натиска някакво копче на цилиндъра. От едната му страна изскача тънък стоманен прът и множество блестящи остриета се разтварят като чадър. Завъртат се като вятърна въртележка с гадния звук на зъболекарска бормашина. Репортерката пристъпва към мен и...

Фантазирам. *За пореден път.* Днес поне за десети. Този беше от по-приятните. Вече е шест часа. Джули си изключва компютъра и казва:

— Дай да пийнем по едно. Май няма да ти се отрази зле. — Отпуснала му е края благодарение на невявяването на Новото Гадже. — Можем да отидем в „Стомната и пианото“. Онези момчета от рекламната агенция сигурно ще са там.

— Не мога — отвързвам, хващам един провиснал кичур от мазната си коса и го размахвам като доказателство — нуждата му от измиване наистина е належаща.

— Е, тогава се прибирам у дома. Лека ти нощ — казва с физиономия, като че ли е глътнала гадно лекарство.

— Ще ти мине — казвам ѝ.

— О, не, първо ще го убия. След това ще ми мине.

Тя излиза, а аз се чудя за какво е цялата тази тупирана коса, изкуствените нокти и слънчевите очила „Гучи“ (вътре, през зимата?).

Нещо долавям мирис на „футболна съпруга“. Тъкмо се каня да я последвам, когато се сещам за Люис. По дяволите. Не му отговорих на имейла и цял ден се крих зад компютъра, когато той излизаше от офиса си. Сега, за да изчезна, се налага да мина покрай него.

Нямаш избор, Лили. Действай.

Добре. Хубаво. Хайде. Ставам, обличам си палтото и решително закрачвам към асансьорите. Спирам, когато се изравнявам с офиса му. Може да си е тръгнал, но може и да не е и не ми се рискува да ме забележи през прозореца на вратата. Без изобщо да ме е грижа как изглеждам в очите на неколцината непознати, чието работно време още не е приключило, падам па четири крака и започвам да пълзя. Вече съм почти в безопасност, когато вратата се отваря.

Застивам на място.

— Какво търсиш на пода? — пита Люис.

— Тъ... Нищо... Едната ми леща падна.

Лъжа. Естествено, че не ми е паднала лещата. И как иначе? Аз не нося лещи.

— Дай да ти помогна — казва той и коленичи до мен. Не един път съм си представяла Люис коленичил до мен, но, много интересно, никога точно в такава ситуация.

— А... Ето я — казвам и забучвам показалец в мокета, както съм виждала да го правят безброй хора с контактни лещи, след което го вдигам, внимателно крепейки на върха му несъществуващата леща.

— Изобщо не знам как я видя — отбелязва Люис. — Аз даже и сега, като я намери, не я виждам.

— Имам опит. Непрекъснато ми се случва.

Отмятам глава и разтварям клепачи с лявата си ръка. След това бавно приближавам показалец до окото си... и мушвам.

— Оох! — изкрещявам, когато си одрасквам роговицата. Вдигам ръце към сълзящото си око.

— Дай да видя — казва Люис и се приближава към мен на четири крака.

— Добре съм, нищо ми няма — казвам и се отдръпвам. Изправяме се на крака и аз го поглеждам неохотно. В очите му за миг проблясва топлота.

— Искаш ли... — започва той и аз не успявам да сдържа фантазията, в която той ме кани в офиса си, за да ми предложи почивка

на пустинен тропически остров. Или поне вечеря, може би с почивка на остров, след подходящ период за опознаване — ... салфетка за грима? Спиралата ти се е размазала.

Стегни се, Лили. Като че ли би могъл да ме хареса. А пък как забравих и неговата Рос?

— При мен ли беше тръгнала? — пита ме той и ми подава салфетка.

— Тъ... Да... Не... Да... Бях тръгнала при теб, за да ти кажа, че...ъм... Няма да мога да дойда тази вечер.

— Жалко. С нетърпение очаквах да чуя мислите ти.

— Съжалявам. Трябва да се прибирам. Мери ще дойде.

— Сестра ти?

— Не... Да — заеквам, спомнила си тазсутрешната си лъжа. — Малко е изпаднала в криза.

Това е вярно. Мери е изпаднала в криза. Тъй като е моя агентка, й се полагат петнайсет процента. Доколкото ми е известно, това включва петнайсет процента от *всичко*, включително моите кризи.

2

Сядам на стола срещу психотерапевта си и нервно смуча цигара.

— Решението на проблемите ти не е в настоящето. Връщането назад е единственият път напред — спокойно изрича той. — Трябва да открием първопричината за всичко. Каква е тя, според теб, Лили?

— Ами... сигурно е онази първа амеба в зората на сътворението — изказвам плахо предположение.

— За какви скапани амеби ми говориш? — избухва той.

Олеле, звучи малко като Тони Сопрано... Чакай малко, той е Тони Сопрано. Мислех го за терапевт, а не за мафиот. Сигурно си е оставил основната работа — което навярно е добре, тъй като управлението на мафията в Ню Джърси заедно с борбата с проблемите на семейния живот са си доста голямо напрежение.

Той си разтрива слепоочията и се опитва да си възвърне самообладанието.

— Съжалявам, кукло. Ама дай да зарежем амебите, става ли? Майната им и на тия фройдистки глупости от рода на „Шефът ми ме привлича, защото ми е нужен заместител на баща ми“... Искам да поговорим за майка ти.

— Налага ли се?

— Ъ-хъ. Това е терапия. Тук се занимаваме с майките.

— Добре, и какво да правя с нея.

— Ще изследваш моделите на поведение, които ти е заложила още от най-ранно детство... О, зарежи. Виж сега, какво ще направим. Ще я очистиш.

— Моля?

— Ще я премахнеш... Ще я ликвидираш... Слушай какво ти казва човек с опит. Майките ти ебават майката. Време е за разплата. Хайде сега, майка ти няма да е първата, свършила в контейнер за боклук с куршум в главата.

— Звучи ми справедливо — решавам аз за момент да се пусна по течението. — Да знаете откъде мога да намеря... нали разбирате,

патлак?

— Съжалявам — казва той и отново става терапевт. — Времето ни изтече.

Отварям очи и откривам, че съм на дивана си с цигара между пръстите. Точно тя ме е събудила — догоряла е почти до кокалчетата ми. Оглеждам хола си. Няма никакъв Тони Сопрано. Поглеждам часовника на видеото. Мери ще пристигне всеки момент. Протягам се. Чувствам се малко по-добре след дрямката — след съня.

Ама защо му трябваше да замесва майка ми? Отвратителен дебел гангстер — какво право има да се прави на психотерапевт?

Телефонът звъни. Сестра ми.

— Моментът не е много подходящ — казвам ѝ. — Мери тъкмо...

— Ти ми обеща — сърди се Лиза. — Каза да ти се обадя вечерта.

Това ми идва в повече. Не стига, че се пържа тук в собствения си ад, ами и сестра ми, както обикновено, се опитва да ме постави на заден план с нейните си проблеми.

Само че ѝ казах да се обади.

— Какво има? — питам и се опитвам (без обаче да влагам много усилия) да звуча загрижена.

— Ами... Аз... Боже, ужасно е. Става въпрос за нас с Дан.

— Мислех, че при вас всичко е наред. Да не те е зарязал?

— Не, по-лошо. Не мога да ти го кажа по телефона. Да дойда ли?

— Не, Мери...

— Моля те, главата ми е пламнала.

— Точно в момента няма да съм ти от голяма полза.

— Намирам се в най-страшната криза през живота си. — Раздразнението ѝ е очевидно. — Мислех, че ще успееш да ми отделиш няколко минути. Аз винаги съм ти помагала.

Мой ред е да се подразня.

— Не, Лиза, ти винаги ме въвличаш в кризите си.

— О, за Бога, що не смениш плочата — процежда тя през зъби. — Поне веднъж поemi отговорност за собствените си проблеми.

— Точно това се опитвам да направя. Защо иначе Мери ще идва тук? И освен това какво така те накара изведнъж да се разприказваш за Дан? Той не беше ли невидимият приятел цели две години? Колкото

пъти те попитам за него, все сменяш темата. А сега искаш да говориш за него цяла вечер.

— Ти ли ми го казваш? Дето си първата, която си заравя главата в...

Зърр, зърр, зъррррррр!

От трън та на глог — идването на Мери ме изпълва с ужас, но сега благодаря на Бога за появата ѝ.

— Лиза, трябва да затварям. Мери дойде.

— Добре, добре. Не се тревожи за мен — процежда сестра ми и трясва телефона.

Все още бясна, натискам бутона на домофона, за да пусна Мери. Поне си мисля, че е тя. Тя е. Нахлува в апартамента ми увита в шал и с тъмни очила, комбинация, в която не съм я виждала досега. Прилича на Одри Хепбърн в някоя от онези романтични комедии от шейсетте — само че Одри е понадебеляла за ролята както Рене Зелуегър като Бриджет Джоунс. С около сто килограма. Мери е *голяма*.

— Здравсти, Мери, влизай...

— Шшшт!

Тя се шмугва покрай мен, отива на пръсти до прозореца и надниква. След това пуска пердетата и най-после сваля шала и очилата.

— Мисля, че се изплъзнах — заявява победоносно.

— На кой?

— На кого, скъпа, на кого? — поправя ме дразнещо. — На хиената от „Мейл“, естествено. Ти как си я представяш да не ме проследи? Изпробвах онзи номер с таксито, дето го прочетох в една книжка на Лен Дейтън — прекрасен писател, но ужасно подценяван. Истински кошмар е да обясняваш тънкостите на шпионажа на таксиметърджия, дето и английски едвам говори, но накрая се разбрахме. Май ѝ се изплъзнахме някъде в Камдън.

Според мен тъкмо тук беше моментът да провери апартамента ми за подслушвателни устройства, но тя просто се плъосва на дивана. Настанявам се в креслото насреща ѝ.

— Още преди да си почнала, да знаеш, че няма да се разкрия — обявявам.

— „Мейл“ няма да се откаже току-така. Знаеш ги таблоидите какви са. Да се опиташ да им измъкнеш от зъбите такава сочна история

е като да махнеш разгонен териер от крака си — безнадеждна и неизбежно неприятна работа.

Тук е само от няколко минути, но аз вече не съм на себе си. Демонстрирам го, като заемам ембрионална поза.

— Погледни фактите в очите, Лили. Утре сутрин „Дейли Мейл“ ще обяви Марша Мелоу за Обществен Враг Номер Едно. Единственият им проблем е, че не знаят коя е и няма да мирясат, докато не изтипосат муцката ѝ на първа страница — *твоята* муцка.

Вече съм притиснала крака до гърдите си толкова силно, че има сериозна опасност да си счупя някое ребро. Надявам се да е свършила.

Не е.

— Единственият разумен начин за действие ти е известен, нали? Разкрий се. Поеми контрола, като го направиш когато и където ти решиш. Не е ли по-добре да се измъкнеш с достойнство, отколкото да те хванат по бели гащи? Спомни си Джордж Майкъл в онази смрадлива обществена тоалетна.

Тишина.

— Лили, *Лили*, знаеш, че ти предлагам разумни неща.

Изпъвам крака и запалвам третата си цигара, откакто е дошла. След това сменям темата.

— Искам да знам кое тъпо копеле е пропяло пред „Мейл“.

— Не ме гледай така, скъпа. Знаеш, че на тази тема съм гроб. Аз също съм бясна. Откъде например „Мейл“ са разбрали, че аз съм ти агентката? Ясно е, че някой говори, но не е сега времето да разследваме кой. Трябва да се съсредоточим върху настоящия проблем.

— Не мога. Не мога да изляза и да кажа „Ей, всички вие, аз бях“. И ти се съгласи да пазим тайна.

— Вярно, съгласих се, но заради теб. И това беше преди сто години. Оттогава се промениха много неща.

— Не мога — повтарям. — Майка ми ще ме убие. — Това е буквално.

— Не вярвам да е толкова лош човек. В края на краищата ти е *майка*. И те обича... *безусловно*.

— Изобщо не познаваш майка ми. При нея няма нищо *безусловно*.

— В живота има две непоклатими истини, Лили. Нищо никога не е толкова лошо, колкото си мислиш, че ще бъде, и никой никога не

реагира така, както си си представяла.

Знам — винаги съм го знаела, — че буквално всичко, казано от Мери, е истина, но освен това знам, че не съм способна да последвам съвета ѝ. Защото греши по най-важната точка: Знам съвсем точно как ще реагира майка ми. (Виж бележката за убийството по-горе.)

За пръв път в живота ми поговорката за чука и наковалнята придобива за мен пълен смисъл. Започвам да се паникьосвам и трябва да направя нещо. Минавам към изпитания план Б.

— Мери — обявявам, все едно съм взела решение.

— Да, скъпа? — обнадеждено отвърща тя и премества теглото си опасно близо до ръба на дивана.

— Отивам до тоалетната.

Десет минути по-късно тя тропа на вратата на банята.

— Излизай.

— Няма да го направя, Мери. Няма да изляза на скапаната пресконференция.

— Не това, миличка. Някой звъни отдолу.

Излизам от банята и отивам до прозореца. Повдигам леко пердето и надниквам към улицата.

— Мамка му — казвам. И за по-сигурно: — Мамка му, мамка му, МАМКА МУ!

— Да не е репортерката на „Мейл“? Сигурна съм, че ѝ се изплъзнах.

Не е репортерката на „Мейл“. По-лошо.

— Майка ми е.

— Чудесно — възкликва тя. — Откога мечтая да се запозная със забележителната жена, дала живот на най-великата ми клиентка.

— Мери, ти май не ме слушаш какво говоря. Не можеш да се запознаеш с нея — изписквам, без дори да си давам усилие да скрия паниката. — Трябва да се скриеш.

— Миличка, поправи ме, ако бъркам, но тук е Круч Енд, не някакъв фарс в Белия дом. Освен това къде, по дяволите, възнамеряваш да ме скриеш?

Права е — все едно да скриеш слон в багажника на фолксваген бръмбар. Тя е *голяма*.

— Добре, ще ви запозная, но след това изчезваш. Просто изчезваш... И нито дума. За *нищо*.

— Не ми вярваш ли?

Вдигам скептично вежди, но за разлика от Мери нямам почти никакъв избор. Отивам при домофона.

— Мамо, какво правиш тук?

Справедлив въпрос. Тя *никога* не идва, без да се обади.

— Извинявай, скъпа, но съм в криза...

Боже, *и тя ли*?

— ...и трябва да поговоря с някого.

— Не можеш ли да поговориш с татко?

— Точно за баща ти става въпрос.

Мисълта баща ми да породи каквато и да било криза е просто абсурдна.

— Качи се — казвам.

Натискам копчето на домофона и презглава изпадам в друга паника. Грабвам една възглавница от дивана и започвам диво да я размахвам из въздуха.

— Какво правиш? — стряска се Мери и отскача от пътя ми.

— Мирише на цигари.

— Е, и?

— Тя не знае, че пуша.

— Леле Боже, тази жена знае ли изобщо нещо за теб?

Спирам насред вентилацията и подбелвам очи. Мери пристъпва към мен и слага ръка на рамото ми. Побутва ме към дивана и ме слага да седна.

— Спокойно, миличка, остави на мен. — Взема цигарите ми от масичката за кафе и ги пъха в чантата си. След това отива и отваря входната врата.

— Госпожо Бикърстаф, много ми е приятно. Толкова хубави неща съм чувала за вас от Лили.

Майка ми стои на изтривалката с надпис „Добре дошли“ и я гледа. Изглежда странно. Различно.

Тъй като досега не я е виждала, Мери няма как да го знае, но очевидно долавя, че нещо не е съвсем наред.

— Боже, колко съм невъзпитана — бърза да каже. — Аз съм Мери Макензи. И съм...

Каква? Мисълта за следващата ѝ дума ме изпълва с ужас, но съм напълно неподготвена и няма как да се намеся.

— ...съседка на Лили. Живея в трийсет и шести апартамент на долния етаж. Дъщеря ви е абсолютна сладурана. Разрешава ми да се отбивам за по цигара — продължава Мери и размахва кутията пред майка ми. — Мъжът ми е малко фашист на тема цигари.

Налага се да кажа, че импровизацията ѝ е блестяща.

Майка ми, която е първата, дето ще си сложи на ръката лента със свастика, ако това ще помогне за премахването на цигарите, разширява ноздри, но също си спомня, че трябва да е възпитана. Подава ръка и казва:

— И аз се радвам да се запознаем... Надявам се, че не прекъсвам нещо важно.

— В никакъв случай. — Мери с охота се впуска в ролята на домакиня и поканва мама в стаята. — Тъкмо...

— Си казвахме довиждане — прекъсвам я, вземам се най-последно в ръце и ставам от дивана. — *Нали*, Мери?

— О, Боже, я виж кое време стана — изчуруликва Мери, схванала намека. — Пека шаран в тесто и сигурно вече е готов. — след което се изнизва покрай мама и извиква откъм стълбището: — Лили, звънни ми по-късно за *онова нещо*.

С мама оставаме сами. Оглеждам я както трябва. Боже, какво е облякла?!

Мама е консерваторка. Принадлежността ѝ отива много но-далеч от простото членуване в партията. Ако беше от ония, дето се татуират, на задника ѝ щеше да стои образът на Норман Тебит. (Да не забравяме и Маги Тачър — тя щеше да е изографисана гордо на бицепса ѝ.) Но тъй като демонстрацията на лоялност чрез украсяване на тялото би била просто глупава, тя го прави чрез облеклото. След залеза на лорд Тебит премина към крилото на Ан Уидекомбе и започна да се носи в подходящия стил. Носи роби — единствената подходяща дума за роклите ѝ, — в които, по думите на най-добрия ми приятел Ант, прилича на оркестър от гайди в басмени рокли. Ще ми се да можех да го кажа по-тактично... Но не мога.

Но тази вечер има промяна. Като начало, гримът ѝ е малко по-забележим от обичайното. И дрехите. Вталено сако и пола. В яркочълт пепит. И — Боже мой — колене. Не че им има нещо. Необичайното е,

че не помня някога да съм ги виждала. Отдръпвам се и я оглеждам от глава до пети. Току-що фризирана коса, костюм, пола над коляното, токчета — направо е отишла към Едуина Кюри.

Нямам представа какво означава това. Някаква неразбираема политическа промяна, несъмнено — сигурно някакво състезание за лидерския пост, за което не знам. Каквото и да е, гледката малко ме притеснява. По дяволите, само притеснение ми липсваше сега.

— Изглеждаш страхотно, мамо — казвам.

— Да, ама се чувствам ужасно — отвърща тя.

— Какво става?

— Ама че ужасна жена — възкликва тя, крачейки към прозореца, след което дръпва със замах пердетата и отваря прозореца възможно най-широко. — Кога се е нанесла? Мислех, че под теб живеят онези откачалки, дето слушат рейв музика.

— Тъ... те се изнесоха преди няколко седмици.

— Нещо не я харесвам, Лили. Не знам какво точно, но...

Точно в този момент откъм долния етаж гръмва бас и подът започва да вибрира.

— Знаех си, че има нещо странно в нея — казва мама. — И ония пускаха същия бибоп. (Между другото, не някакъв нов транс или гаражна музика, или каквото е там — за мама бибопът е всяка музика от Елгар насам.)

— Остави я Мери — казвам в желанието си да приключим разговора и да я разкарам от апартамента си. — Какво става с татко ?

Мама ме поглежда и долната ѝ устна затреперва. Поема си дълбоко въздух и заявява:

— Лили, моля те, не се разстройвай, но... баща ти си има любовница.

Напушва ме смях. За пръв път от... от векове отмятам глава и се смея с пълно гърло. Не мога да се удържа. И ми е много хубаво. Усещам как напрежението ме напуска. Идеята баща ми да си завъди любовница е най-смешното...

— Лили, не е смешно. — Майка ми избухва в сълзи.

Бързам да се приближа до нея, като пътъм грабвам няколко салфетки.

— Извинявай, мамо, само че татко... Любовница... Хайде стига.

— Има ... — подсмърча тя. — Има друга... жена.

— Откъде разбра? Да не си го хванала в крачка? Той ли ти каза?

— Не, но се държи странно. Изобщо не се прибира вкъщи и вече не ми казва къде ходи.

— Ти питаш ли го?

— Да... Казва, че излизал по работа.

— Ами, сигурно е така.

Баща ми винаги е бил погълнат от работата си. Той е голяма клечка в производството на закачалки. Има си фабрика, в която ги произвежда с хиляди. Не хубавите дървени закачалки, които крадеш от хотелите (всички го правят), а онези кекавите от тел, дето се огъват само при вида на тежко палто. Така и не проумявах как някой може толкова да се посвети на закачалките, докато не разбрах, че това е тактика за избягване на мама. Някои се пропиват, за да избягат от действителността. Други се вманиачават в компютърни игри. А поне един от всички прави закачалки от тел. Освен това я избягва и когато си е вкъщи, се крие в гаража. Не знам какво точно прави там, но подозирам, че е свързано с инструменти. И дърво. Казвам го, защото от време на време се появява с нещо дървено, което смътно напомня... ъмм... нещо от дърво.

— Нали си го знаеш какъв е — продължавам. — Сигурно е на ръба на някакъв технологичен пробив — революционна неогъваща се закачалка или нещо подобно.

— Не става въпрос за работа — не се предава мама. — Станал е различен. Отчужден. Раздразнителен.

Не е в стила на татко. Отчужден, да — докато с Лиза бяхме малки, комплектът му „Блек енд Декър“ със същия успех можеше да е космически кораб, който го отвеждаше на луната всеки път, когато се опитвахме да общуваме с него, — но никога не е бил раздразнителен. Раздразнителността е стихията на майка ми.

— Опитай се да поговориш с него — казвам.

— Не мога. Страх ме е какво ще ми каже.

Майка ми я е *страх*? Много странна работа.

— Да поговоря ли аз с него? — предлагам й.

— Едва ли ще ти признае нещо.

— Едва ли, но много ме съмнява, че си има любовница. Сигурно е нещо друго, мамо. Може и него да го е страх да ти признае. — Тук

съм на твърда почва. Аз ли не знам какво е да те е страх да признаеш *разни* неща на мама.

Тя ме поглежда през сълзи.

— Ще поговориш ли с него, миличка? — моли ме с малодушна интонация, която никога не съм чувала.

— Разбира се — успокоявам я, като че ли си нямам други проблеми на главата. Като че ли Най-Голямата Тайна на Света Изобщо — е, поне от убийството на Кенеди насам — не се спотайва в главата ми и не заплашва да ми взриви черепа.

Докато правя кафе в кухнята, се сецам за думите на Мери. „Не вярвам да е толкова лош човек. В края на краищата ти е *майка*. И те обича... *безусловно*.“ Хрумва ми, че може и да права. Не, не е права. Майка ми е точно толкова лош човек. Но и момента е и жалка, и уязвима. Идеалният момент да ѝ кажа. Защо да не ѝ тръсна и аз малкото си признание, докато хлипа на дивана ми? Искам да кажа, „Дъщеря ми е жалка покварителка на обществения морал“ не звучи така ужасно редом със „Съпругът ми е презрян женкар“. Добре, някой ще ме обвини, че съм сритала горката жена, докато е била паднала, но когато е на крака, тя е адски опасна. Моята безопасност ми е по-скъпа.

Да, ще го направя.

Наливам вода в чашите и беззвучно си преговарям встъплението. „Мамо, утре в «Мейл» ще прочетеш нещо за мен, въпреки че името ми всъщност няма да се споменава. Искам да знаеш, че каквото и да пишат, никога не съм искала да те нараня. Напротив, исках да се *гордееш* с мен...“ Това ми харесва. Звучи все едно поставям чувствата ѝ на първо място, въпреки че не е така.

Връщам се в хола, слагам чашите на масата и се хвърлям с главата надолу — друг начин няма; секунда колебание и съм обречена. Общуването с мама е като махането на лепенка от рана. Мигновената агония е за предпочитане пред мъчително бавното отлепване.

— Мамо, утре в „Мейл“ ще прочетеш нещо и...

— Ужасна жена — възкликва тя, без да ми обръща внимание. — Защо ѝ позволяваш да идва тук и да пуши? Апартаментът ти смърди на пепелник. — На дланта ѝ лежат няколко фаса — сигурно е ровила зад възглавниците на дивана.

Господи, какво ме прихваща да си въобразявам, че мога да и кажа Най-Голямата Тайна на Света Изобщо, като дори не мога да си

призная, че пуша?

Хлипащата развалина отпреди няколко минути вече я няма. Сега зъбите ѝ са стиснати и погледът ѝ шари из стаята и търси за какво да се заяде. Пак си е мама, което само по себе си е достатъчно изнервящо, но размазаният ѝ грим е направо като от филм на ужасите. Чувствам се като домакин на сериала „Звезди в очите“ в собствения си апартамент — „Тази вечер ви представям Едуина Кюри“. Този нов вид нещо никак не ми се връзва. Ако е за да върне обратно евентуално кръшкащия ми баща, с Едуина К. няма да стане — баща ми се крие зад възглавницата всеки път, когато се покаже по телевизията.

— Както и да е, Лили — казва мама и хвърля фасовете в кофата за боклук, — какво ми говореше за „Мейл“?

— А, нищо... Май щяха да публикуват интервю с Андрю Лойд Уебър.

Въпреки че мрази всичко по-съвременно от Елгар, Уебър е изключение. Той пише Порядъчна Музика за Хубави Неща — като котки и Исус... и зловещи призраци. И, естествено, е консерватор.

— Добре, тъкмо ще има какво да чета, когато баща ти не ми обърне внимание на закуска... Ако изобщо си даде труда да се появи на закуска.

— По цели нощи ли го няма? — ахвам аз.

— Не... Ама е само въпрос на време.

— Мамо, не се тревожи, ще говоря с него.

Звънецът иззвънява, при което и двете подскачаме.

— Кой може да е? — подозрително пита мама, ужасена от това, че имам посетител в този час — девет и петнайсет, — а може и да си мисли, че местният клон на „Ангелите на ада“ е дошъл да плячкоса и изнасили този и онзи.

Аз също съм разтревожена, но само защото съм убедена, че е скапаната репортерка на „Мейл“. Приближавам се до отворения прозорец и поглеждам навън.

Какво прави той тук, по дяволите?

„Той“ е Ант, когото не съм виждала повече от две години. Естествено, радвам се и ми е приятно, но какво, по дяволите прави тук? Трябва да е в Ню Йорк. Но той стои на стълбите ми с голям сак, уморен, небръснат и — благодарение на тесния кожен панталон,

боядисаната със спрей бяла тениска и чисто новите (поне за мен) мустаци — несъмнено гей.

Мамка му. Освен пушенето и Най-Голямата Тайна на Света Изобщо това е поредното, което майка ми не знае. Антъни Хъбърд — най-добрият ми приятел от шестгодишна възраст — хомосексуалист. И как да ѝ кажа, след като тя едвам приема факта, че е римокатолик?

Едва ли можеше да случи по-неподходящ момент.

— Кой е? — пита мама.

— Антъни — отвърщам.

— Той не беше ли в Щатите да учи за свещеник?

Преди две години и половина, когато Ант емигрира и мама попита какво щял да прави в Ню Йорк, аз не отвърнах: „О, най-вероятно ще оправя всеки, чиито панталони успее да смъкне.“ Не, аз ѝ казах: „Отива в семинарията.“ Беше истината — Ант работи „Семинарията“. Само че не цялата истина — „Семинарията“ е нощен гей клуб.

Мама винаги е хранила дълбоко недоверие към отношенията ни. Отчасти защото продължава да си мисли, че католиците кроят заговор за сваляне на кралицата и подмяната ѝ с краля на Испания. Основната причина обаче е, че не може да си представи приятелство между момче и момиче, без момчето да има *мисли*, които биологията му в един момент да го подтикне да осъществи. Преживявах някак безпокойството ѝ, че всеки път когато се качвахме на горния етаж да слушаме дискове, ще сляза долу бременна, но само защото беше за предпочитане пред представата, че ще сляза със СПИН (който, както охотно би обяснила на всеки пожелал да я слуша, се хващаше просто от размяна на пощенския код с хомосексуалист).

Затова така и не ѝ казах, че Ант е *тръгнал срещу природата*. Той помогна, като не демонстрираше прекалено отявено сексуалността си. Въпреки че Ант си имаше моменти, когато в сравнение с него Бой Джордж изглеждаше като командос от елитни части, слава Богу, мама никога не го беше засичала така.

Сега Ню Йорк явно го беше променил. Не че го беше извадил от скривалището му — направо го беше изкарал на подиума.

— Няма ли да го пуснеш? — пита мама, докато аз го наблюдавам през прозореца. Отивам до домофона, поемам си дълбоко въздух и вдигам слушалката.

— Ант, какво правиш тук?

— В криза съм, сладурче...

Какво им става на всички тази вечер?

— ...Пусни ме.

— Ъъ... Влизай... Майка ми е тук — вмъквам небрежно с надеждата, че ще схване намека и докато се качи догоре, дрехите му магически ще се преобразят. И ще се избърсне.

Нито едното, нито другото.

Отварям вратата и ето го и него — отдавна изчезналият седми член на „Вилидж Пийпъл“. Разперва ръце и ме прегръща, докато оставам без въздух.

— Радвам се да те видя, Лили — въздъхва той, след което поглежда през рамото ми към мама и казва: — Здравейте госпожо Бикърстаф, как сте?

— О, нали знаеш, *Антъни* — произнася тя името му точно по начина, който той мрази, — боря се. Ами ти? Малко отпуска от Бог ли?

Видимо подскачам от въпроса ѝ и се моля Ант не само да помни лъжата, но и все още да му пука дотолкова за мен, че да се включи.

— Човек не може да си вземе отпуска от Всевишния, госпожо Бикърстаф. Аз може да съм на хиляди километри от учебниците си, но Той винаги е с мен.

Видимо се отпускам.

— И как върви учението? — пита мама, докато оглежда одобрително дрехите му, вероятно мислейки си, че потвърждават всичките ѝ опасения относно римокатолиците, и съжалявайки, че Елизабет I не си е свършила по-добре работата и не ги е изтребила до крак.

— Добре, благодаря — отвръща Ант. — Онзи ден приех първата си изповед. Беше доста сочна. Един педо...

— Мамо — изписквам, — виж колко часът стана. Не трябваше ли вече да си си вкъщи?

— Ами... Не бързам за никъде, той и баща ти сигурно ще закъснее *от работа*... но ще ви оставя на спокойствие.

Слава Богу — обикновено не схваща намеци.

Изпращам я до долу. Докато минаваме покрай апартамента на първия етаж, тя спира и наостря уши към музиката, която продължава да гърми. Замръзвам и я чакам да постъпи в своя стил — а именно да задумка с юмрук на вратата, да заповяда моментално да спрат този ужасен бибоп и да пуснат вместо него „Четири сезона“ на Вивалди. Естествено, страх ме е, защото на вратата няма да се покаже Мери, а някой от двамата дрогирани клъбъри, които живеят там. Но мама не прави нищо такова. Само поклаща глава и излиза от сградата. Бледа сянка на самата себе си — само че облечена като Едуина Кюри.

Какво й има на дрехите, по дяволите?

— Мамо...

— Какво, скъпа?

— Костюмът ти.

— Какво костюмът ми?

— Ами... ами... хубав е.

Чувствам се като пълна тъпанарка — моментът е абсолютно неподходящ.

— Благодаря ти, скъпа. Радвам се, че някой най-после го забеляза. Баща ти вече изобщо не ме и поглежда.

И ми хвърля поредния поглед на ритнато кутре, преди да се качи в колата си.

— Ант, чакай малко, обърках се. Кой е Фидел?

— Той зарежда автоматите за презервативи в клуба.

— И ти мислиш, че си влюбен в него?

— Не, не, той беше само бройка. Изобщо нямаше и да го спомена, ако Алекс не ме беше хванал да му духам в тоалетната.

— Ами Леон? И той ли е бройка?

— Ъ-хъ... Е, правихме го два или три пъти.

— И Алекс знае за него?

— Намери му телефона в джоба на джинсите ми.

— Божичко, да нямаш мания за самоубийство?

— Човек не може да работи на такова място и да не бърка в меда — възмущава се той. — Вярно, някога може да е било училище за свещеници, но се нарича „Семинарията“ — коренът на думата е същият като на „семе“.

— Не мисля, че подобна защита ще издържи в съда, но както и да е. В кого от двамата мислиш, че си влюбен, все пак?

— Вече ти казах, във *Франки*.

— Диджеят ли?

— Не, той е Марко, Франки е от художествената галерия. Ти изобщо слушаш ли ме какво ти говоря?

— Слушам те, но любовният ти живот е ужасно оплетен. Изобщо не се учудвам, че си си взел отпуска.

Да стоиш в течение на сложната плетеница от любовници на Ант е като да следиш онези филми, в които Трябва да се съсредоточиш наистина сериозно, за да не изпуснеш сюжета, а даже и тогава си изостанал на няколко крачки след действието. Всъщност любовният живот на Ант е сложен като „Матрицата — Презареждане“, която схванах чак две седмици след като излязох от киното. Вече цял час ми говори за последната каша, която е забъркал. Ако трябва да посъкратя извънредно дългата история: Ант живее с Алекс, който е един от собствениците на „Семинарията“. Известно правило е, че ако гаджето ти освен това ти е шеф, не е желателно да му кръшкаш. Ант успявал да държи похожденията си в тайна допреди няколко седмици, когато Алекс го изловил — *така си мисля* — с Фидел, който зарежда автоматите с презервативи. След това се получило нещо като ефекта на доминото и Алекс разбрал за още трима други. Колкото да не е за вярване, Ант все още не е безработен, въпреки че с Алекс са в пробна раздяла (тоест спят в противоположните краища на мезонета — който очевидно е с щедра квадратура). Но горкият Алекс още не знае най-лошото. Ант смята, че е влюбен. Във Франки от галерията, ако съм внимавала добре.

— И какво ще правиш? — питам го.

— Надявах се ти да ми кажеш.

О, много благодаря, няма що. В навечерието съм на публичен линч от страна на „Дейли Мейл“ и всичко живо се опитва да си стовари проблемите на главата ми. Първо Лиза, после мама, а сега и Ант. Учудвам се как Мери, докато беше тук, не ми изплака някоя покъртителна история за умрял домашен любимец, за да е пълна картината. Досява ми се да му кажа, че много се радвам да го видя, но ако ме мисли за кошче за душевни отпадъци, по-добре да си хваща следващия самолет за скапания Манхатън.

Но вместо това казвам:

— Ами, според мен е най-добре да забравиш за другите трима — Фидел, Леон и Марио...

— Марко.

— Марко. Забрави ги и се съсредоточи върху Алекс и Франки. Реши кого искаш и бъди напълно честен и с двамата.

Ха! Честност! Доста нагло от моя страна.

— Права си — въздъхва Ант. — Точно затова избягах. Имах нужда от малко дистанция... Малко да си събера мислите. Извинявай, че така ти се натресох.

— Не се излагай. За какво са приятелите. Страшно се радвам да те видя. Липсваше ми.

— И ти на мен. — Той се навежда от дивана, за да ме прегърне. — Остави ме сега мен. Ти как си?

Точно сега е моментът да му кажа. Извинението още да не съм го направила е, че него го няма от доста време, а Най-Голямата Тайна на Света изобщо не е нещото, което можеш да подхвърлиш небрежно по телефона. Но ето ни отново заедно, събрани след дълга раздяла на дивана ми. Поради което следващата ми реплика следва да е нещо от рода на: „Ант, утре сутринта ще четеш за мен в «Мейл»“. Той, естествено, ще се удиви и учуди и останалото просто ще се излее от само себе си.

Но аз. Просто. Не мога. Да го. Направя.

— А, какво за мен — измърморвам. — Все същата скука.

3

Залитам на сцената, без да виждам нищо — не заради светкавиците на фоторепортерите, въпреки че ги чувам как пукат, а защото на главата ми има хартиена торба. Пухкава ръка — мисля, че е на Мери — хваща моята и ме повежда към някакъв стол. Тихомълком проклинам Мери, задето ме накара да дам тази пресконференция, и в същото време съм ѝ благодарна, че е тук. Тя призовава залата към ред с думите:

— Един по един, ако обичате... Кажете, вие, с ужасното пепитено сако.

— Хелън Фрай, „Дейли Експрес“: Кажете ни каква част от собствените си изживявания сте описали в творбата си?

— Тъ... съвсем малка — отвърщам с треперещ глас и усещам как се изчервявам под благословената амбалажна хартия.

— В такъв случай вярно ли е, че когато става въпрос за секс, всъщност нямате представа за какво пишете?

— Не е честно, имам известен опит...

— Боб Дейвис, „Сънди Спорт“: Кажете на нашите читатели гълтате ли?

— Джил Франкс, „Стар“: Садо-мазо — господарка или робиня?

— Кели Кършоу, „Мирър“: Вагинално или анално?

Гадни животни, репортери такива.

— Петронела Блумкуист, „Вог“: Хартиената ви торба „Шилинг“ ли е?

Най-после нещо, на което мога да отговоря, без да умирам от хиляди смърти.

— Не, „Сейфуей“ е.

— Имелда Пиърсън, „Мейл“: Защо не свалите торбата да ви видим коя сте?

— Аз... ъмм...

— Да, защо не я свалиш, Лили Бикърстаф — отеква пронизителен глас.

— Изхвърлете тази жена — избоботва Мери. — Тя няма акредитация.

— И не ми е нужна — изкрещява гласът. — Аз съм *майка* й.

Очите ми се отварят и премигват в тъмното. Този кошмар е нов — вариация на онзи, в който се появявам по телевизията (гола, с изключение на хартиената торба на главата), а мама се изправя в публиката и пуска един откос олово, който разхвърля червата на горкия водещ из цялото студио като...

Наистина не искам да си го представям.

Изправям се и поглеждам часовника: пет и нещо. Чудя се защо съм легнала от едната страна на двойната си спалня, вместо по средата, както обикновено. След това си спомням, че снощи Ант си легна с мен. Не *това* — той е гей.

Просто в леглото ми не е влизал мъж от... Него насам. Държа се като глупачка. Мина доста време и вече мога да изричам името му, без да ми призлява. *Джейк Бедфорд*. Ето, казах го. Джейк, Джейк, Джейки, Джейк...

Чакай малко, ако Ант си е легнал с мен, къде го сега?

Ставам, навличам си халата и отивам в хола.

Ант чете на дивана. Оставя книгата в скута си и вдига глава.

— Здравсти. Прецакал ми се е биологичният часовник. Не можах да заспя. Нали не те събудих?

— Не, майка ми ме събуди.

Погледът му е озадачен.

— Сънувах кошмар — обяснявам. Сядам в креслото и го питам какво чете.

— Намерих това книжле в джоба на креслото в самолета. За едно момиче, дето чука всичко, което мърда...

Всичките ми мускули се напрягат.

— ...По принцип не бих проявил интерес към въпросната простотия, но тази ми хареса. Направо не мога да повярвам. Героинята, това съм аз.

Надявам се да не чува алармените звънци в главата ми.

— Вярно, има катеричка, но тя съм аз — продължава той. — Прави сума ти неща, дето аз съм ги правил. Помниш ли, като забих

онзи тип в асансьора на „Хародс“ и му направих свирка до товарния изход? Това го има в книгата.

Звънците са се превърнали в сирени, от онези, които предизвестяват пълномащабно ядрено нападение.

— Има и куп други неща. Просто невероятно. Цели откъси от живота ми в книга за хетеросексуални. Знам, че съпадението е идиотско, но е и малко страшничко, нали?

Кимвам — само това успявам, защото ларинксът ми се е парализирал заедно с останалата част от мен.

— Никога не съм чувал за писателката. — Той затваря книгата и поглежда обложката. — Марша Мелоу... Ти чувала ли си я?

— Да — прошепвам.

Ант ме поглежда.

— Лили, какво ти е? Ще повръщаш ли?

— Аз съм — изричам почти без глас.

— Какво ти?

— Аз съм — повтарям малко по-високо.

— Какво говориш? Какво си ти?

— Марша Мелоу.

— Не те разбирам.

— Аз съм Марша Мелоу.

— Стига глупости. Ти си Лили.

Господи, колко пъти още да го кажа?

— Аз съм Марша Мелоу, Ант. *Аз написах тази книга* — изкрещявам.

Той ме поглежда слисано.

— Мамка му... По дяволите... Майтапиш се, нали?

— Не, не се майтапя. Написала съм книга, която „съчетава свежо момичешко остроумие с потен нагорещяващ таза еротизъм“ („Космополитън“), „покварява чиклита с бляскав шок от първичен як секс“ („Тайм Аут“) и „отвращава читателя до дъното на душата му“ („Дейли Телеграф“).

— Защо?... Кога?... Как?... — зашеметено пита Ант.

— Историята е дълга, Ант.

— По-добре ми я разкажи. Кога я написа?

— Преди две години. Точно след като Джейк ме заряза.

Джейк беше първото ми възрастно гадже. Много възрастно — трийсет и девет на фона на моите двацет и три. Запознах се с него, докато работех в „Норт Лондон Джърнъл“. Там бях „връзка с обществеността“ на литературния редактор. Той получаваше купища покани за премиери на книги, повечето от които не посещаваше, и поканите така и си оставаха на бюрото му. Едва вечер Лиза дойде при мен след работа, седна на бюрото ми и я намери.

— Ей, хайде да се намъкнем на този купон — каза, прокарвайки пръсти по релефните букви на поканата. — На две преки е отгук.

— Не е редно... За какво е?

— Не съм го чувала. Някакъв писател... Джейк Бедфорд.

И аз не го бях чувала и ако бях изхвърлила поканата, преди Лиза да я беше видяла — *както трябваше да направя, мътните ме взели*, — никога нямаше да се запозная с него. Сестра ми е виновна за много неща. Запознанството с Джейк е най-малкото ѝ престъпление.

Той пише научна фантастика. След като работех за литературния редактор, това трябваше да ми е известно, но аз не посягам към книги, освен ако някой не ми ги навира в лицето — тоест хубавка шарена корица, която направо крещи „Момичешка история“. Кориците на Джейк са черни и мъртвешковиолетови и на тях има взривяващи се планети и изкормени андроиди.

Всъщност, Лиза е тази, която трябваше да тръгне с него. Малката ми сестра е зашеметяваща. Ако идеята не беше абсолютно тъпа (и ако освен това не включваше и пътуване във времето), бих се заклела, че Лиза е плод на забегка на мама с Джъд Лоу. На купона на Джейк всичко живо се тълпеше около него, но той въпреки това я забеляза много скоро. За нея флиртът е професия и сигурно е почувствал повея на клепките ѝ от другия край на залата. Не мина много и двамата се заприказваха, докато аз си стоях в ъгъла и любезно беседвах с едни воловани. Двамата бяха страхотна двойка — еднакви високи скули — а самият Джейк беше убийствено красив. И на трийсет и девет само омекотяващата коленете усмивка можеше да го вкара в първите двацет на „Поп старс“. По някое време тя го довлече при мен и ме накара да се преструвам, че също съм прочела новата му книга и че, като нея, също съм я харесала. След това изчезна в тоалетната за профилактичен ремонт на повредените от веенето си мигли и пет минути по-късно Джейк разполагаше с телефонния ми номер.

Отне ми известно време да проумея интереса му, защото в нашето семейство Лиза е красавицата. Но аз имах нещо, което тя нямаше — гърди. С мишата ми коса и безцветното ми лице те са единствената ми изпъкваща черта. Аз съм напълно естествен DD размер и съм си така от четиринайсетгодишна. Винаги съм си мразила фамилията и я намразих още повече в гимназията, където „Бикърстаф“ стана „Бигърциц“. Ант винаги е твърдял, че освен като последен резерв при глад, не вижда друг смисъл в гърдите ми. Но той не е Джейк. Джейк Бедфорд е от мъжете, наричани с термина „цицомани“.

— Написала си я, за да му покажеш, че и ти можеш да пишеш?
— казва в момента Ант.

— Не, тя няма нищо общо с истинското *писане* и не съм искала да доказвам нищо на никого — е, може би освен на себе си — отвърщам.

Исках да докажа, че мога да се отърва от задръжките си така, както той искаше — поне на думи. Няма да е справедливо, ако кажа, че Джейк беше само цицоман. Той си падаше по секса във всичките му безброй разни... Не, не е така. Прекалено съм тактична. Той беше необузвано шибано сексуално чудовище. По всяко време, на всяко място, където и да е. Няколко седмици преди да се запознаем, гледах епизод от „Спешно отделение“, където в болницата дойде някакъв тип с неспадеща ерекция — двайсет и четири часово дървене. Имаше си медицинско название — „хроничен надървит“ или нещо научно от този род, — но тогава реших, че си измислят. Просто ми изглеждаше глупаво... Но след това се запознах с Джейк.

Тази негова страна не ми стана ясна веднага. Разбрах я чак на четвъртата среща. Нощта... просто не беше хубава. Нека само да кажа, че участваха чифт белезници и нещо, за което после разбрах, че било капсула с афродизиак. Наречете ме задръстена, но ми се стори, че белезниците можеха да почакаят поне до десетата среща, — ако не и до десетата година от брака, — а от капсулата получих първия си пълноценен пристъп на паника. (Ценен съвет: пристъпите на паника не предизвикват симпатия в мъжа, особено когато жената ги получава в момента, в който се готви да свърши.)

Наистина трябваше да се махна още тогава. Но не бях на себе си. Нещо повече, за пръв път в живота си бях влюбена.

Влюбена като последна тъпанарка.

В своя защита трябва да кажа, че у него имаше нещо много повече от усмивката му на попзвезда и постоянната похот. Той пишеше книги, за Бога — книги, които се издаваха, та ако ще и да бяха за експлодиращи андроиди и изкормени планети. Въпреки че през цялото време, докато бях с него, имитирах интерес към изкривяванията и дупките във време-пространството (или каквото там беше), интелигентността му ме възбужаше толкова, колкото него циците ми. Той беше всичко, което аз не бях — сладкодумен, самодоволен и самоуверен. Той пък харесваше това, че съм невинна. Ако на тази четвърта среща се бях превъртяла в леглото и бях казала: „Белезниците са за мухльовци. Нямаш ли някакви *свестни* вериги?“, сигурна съм, че той щеше да ме зареже. Той си въобрази, че ми е нещо като учител. Записах се в ускорения му курс по луксозни ресторанти, дупки във времето и все по-... тъ... екзотичен секс и изкарах съвсем малко повече от четири месеца. Изклинчих вечерта, когато той постави въпроса. Спомням си обстановката много живо — явно жените го правят. Вечеряхме в любимия му италиански ресторант в Хайгейт. Там го харесвах, защото бяха окачили снимката му на стената (между Уейн Слийп и някаква филмова звезда). Зададе въпроса по време на основното ястие. Не, не искаше да се омъжа за него — с това сигурно щях да се справя. Въпросът беше:

— Лили, какво ще кажеш да отидем на суингърс купон?

— Не знам, Джейк — отвърнах с уста пълна с фетучини. — Честно казано, не си падам много по джаза.

Леле как се *смя*.

Е, *съжалявам*, но когато каза „суингърс“, веднага си представих Остин Пауърс, шофиращ из джаз баровете на Лондон в кабриолет. Помислих си, че иска да обуя бели ботуши, психеделична минипола и перука а ла Шер, а той да е в тъмновиолетови дрехи от кадифе и половин тон мъниста.

Почувствах се като пълна идиотка, когато ми обясни, но освен това се и отвратих.

— Дай да се разберем — казах. — Искаш да дойда на парти и да правя секс с хора, на които току-що съм казала „Приятно ми е да се

запознаем“, така ли?

— Нещо такова.

— Докато и ти правиш същото, така ли?

— Ъ-хъ.

— Няма да стане. *Въобще.*

Не се шегувах. Мразех да развалям чуждото удоволствие, но отказът от всякаква форма на чукане пред публика ми изглеждаше разумен.

— Само попитах — каза той, преди да промени темата.

Аз обаче не спрях да мисля за това. Начинът, по който го беше споменал, като напълно естествено развитие на връзката — романтични вечери, продължителни разходки по поляните, потен извратен секс с куп извратенци с лакомни очи, — ме накара да се усъмня в първоначалния си отказ. Не бях имала кой знае колко гаджета, така че коя бях аз да казвам какви са стандартните практики? Може би всички го правеха. Възрастната двойка на съседната маса? Пош, Бекъм и всичките им приятели от шоу бизнеса? Родителите ми? Защо не, по дяволите?

Представих си мама, застанала на портата в найлонова рокля и готварска престилка с воланчета... „Заповядайте, чувствайте се като у дома си. Бюфетът е в кухнята — нищо особено, кифлички с кренвирши и соленки със сирене. Не се притеснявайте, разходите се между хората, преди да започнете суинга. О, Лили, иди да поздравиш Преподобния Суинтън. Ще го откриеш на четири крака до аспидистрата — най-после си е сменил обикновения кучешки нашийник за нещо свястно, Бог да го благослови. Къде отиде баща ти? Аз ще видя какво става в «Блока за наказания» — между другото, това е старата ти стая.“

Джейк също не беше спрял да мисли за това, защото отново повдигна въпроса след пристигането на десерта.

— Помисли си, Лили. Приеми го като възможност да придобиеш опит. — (Виждате ли? Всичко е част от обучението ми.) — Ще бъде весело. Освен това не е нужно да участваш. Но ако решиш, ще видиш, че ще ти хареса.

Къде ли ги бях чувала вече тези думи? Мама, увещаваща ме да отида на ученически лагер. Ама не вярвам да е имала предвид учителката да провежда младежка лесбийска оргия.

- Така си разширяваш кръгозора — продължи Джейк.
— Чакай малко. Ти вече си ходил на такива купони, така ли?
— Случвало се е.

До този момент наивно бях мислила, че изживяването ще е ново и за него — нещо, в което щяхме да се хвърлим презглава заедно.

— Колко пъти?

— Не съм ги броил. Има ли значение?... Виж, ако не искаш, не идвай.

— Какво значи „не идвай“? — изломотих. Бях останала с впечатлението, че този купон е хипотетичен.

— Купонът е в събота вечер. Аз отивам, с теб или без теб... Извинете, може ли сметката? — заглуши той падането на долната ми челюст на масата.

Не се чухме цялата следваща седмица. Аз не бях способна да му се обадя, защото през повечето време бях във вцепенение. Това обаче не ми попречи да вися до телефона с тъпата женска надежда, че той ще се обади, за да се извини. Обади се, но за да скъса с мен. Изреди ми какви ли не причини: издателят му го притискал да пише бързо и не можел да си позволи да се разсейва с любовна връзка; бил на трийсет и девет и имал нужда да „преосмисли“ живота си; бил абсолютно копеле, чиято чудовищна поквара го била обсебила дотолкова, че да не му пука за чувствата на една уязвима млада жена. Не, това последното не го каза, но именно то беше истината.

Преди да се запозная с Джейк, няхах кой знае какво самочувствие, но след като ме заряза, изгубих и малкото, което бях притежавала. Изминаха няколко седмици, преди болката да се превърне в гняв, но когато се превърна, направо полудях, точно тогава започнах да пиша.

— Това си е чиста проба отмъщение — казва Ант. — Отхвърлената жена, и всичко останало.

— Не е така — отвръщам възмутено. — Според теб, ако съм искала да отмъстя, не трябваше ли още от самото начало да кажа коя съм и да му натрия носа.

— Сигурно.

Но Ант е прав донякъде. Бях бясна на Джейк и трябваше да отвърна на удара. Фучах насам и натам близо месец, без ми идва на ум

как. След това се сетих: ако не можеш да ги победиш, стани като тях.

(Доста тъпа максима, всъщност. След 11-и септември Джордж Буш не се обърна към нацията със „Скъпи сънародници, тези фундаменталисти са сериозна работа. Честно казано, нямаме никакъв шанс срещу тях, затова залепяйте изкуствените бради и повтаряйте всички след мен «Слава на Аллах! Смърт на неверните свини!»“)

Добре, помислих си, ще седна и ще напиша книга. В крайна сметка всеки носи в себе си една книга, нали? (На Мери не ѝ омръзва да казва: „Много жалко, но всеки наистина носи в себе си една книга и повечето от тези досадни отврати се озовават нежелани на изтривалката пред вратата ми.“)

Идеята ми хрумна една нощ в четири и половина. Като се събудих на сутринта напълно, очаквах да си помисля: „Да пиша книга? Глупости!“ Обикновено така става, като те сполети идея посред нощ — планът от четири сутринта да научиш португалски и да отвориш дървен бар на плажа в Копакабана никога не изглежда толкова брилянтен — нито постижим — над чашата с кафе в осем сутринта.

Но не стана така. Колкото повече обмислях идеята, толкова по се убеждавах, че е най-добрата, която някога изобщо ми е хрумвала. Ето каква беше логиката. Всяка зарязана жена мечтае за постъпка, която да покаже на бившия ѝ, че се чувства прекрасно, мерси, че не е била унижена и че със *сигурност* не копнее да пропълзи в някоя мрачна и влажна дупка и никога да излезе от нея. В повечето случаи тази постъпка означава жената да обуе високи ботуши и да облече нещо от ликра, преди да отиде на място, където да я забележи ако не бившият ѝ, то поне неговите приятели. Точно тогава настъпва звездният ѝ час. В душата си може да ѝ се ще да се хвърли под идващия влак, но ако я гледаш цяла вечер как танцува, флиртува и се натиска с други мъже, това изобщо не ѝ личи.

На мен обаче можете да ми опрете пистолет в слепоочието и да ме заплашите, че ще пръснете мозъка ми по тапетите, и аз пак няма да мога да изляза и да се забавлявам по този начин. Особено пък в ликра.

Демонстративното забавляване не ми е по вкуса — нито тогава, нито сега.

Но пък писането на роман е. И така, никога не се бях замисляла по въпроса. Но пък като го направих, установих, че си е в *типично* мой стил. Самотно начинание. И не е нужно да казваш на никого с какво си

се захванал. С майка като моята човек става майстор на потайностите. Изобщо не съм си мечтала да ме издадат, за да натрия носа на Джейк. Всъщност, изобщо не съм си мислила, ще ме издадат. Представях си го като един вид терапия. Просто щях да пиша. Сигурно щеше да е истинска тъпотия, но какво от това? Чувствах се по-добре. Вършеше работа.

— И откъде започна? — пита Ант. — Искам да кажа, да напишеш цял роман... Уха!

— Лесно беше — отвързвам смутено.

И за моя голяма изненада беше точно така. Не че беше лесно, но не беше и чак толкова страшно, колкото си представях. Познавах само един вид книги. Чиклита — „Закачливо розово заглавие, съдържащо «сватба»“, както ги описваше Мери. И продължавам да ги харесвам. Обикновено си ги чета по три наведнъж. Това означава, че понякога сюжетите се преплитат, но това не ми пречи, защото всичките си приличат: самотно момиче в големия град търси любов... и я намира на стр. 260 (тъкмо навреме за приготовленията за сватбата на стр. 280).

Това знаех, това написах. Една вечер се прибрах от работа, отворих лаптопа, който татко ми беше купил (подарък по случай решението ми да се впусна в бляскавия свят на медиите „Норт Лондон Джърнъл“, последван от „Работещо момиче“ — ха!), и започнах да тракам по клавишите.

Дона Сандерсън закъсняваше за работа. Докато спринтираше през станцията на метрото и по платформата в отчаян опит да се класира за затварящата вратите си мотриса, усети как по бедрото ѝ запълзя влага.

Нямах представа накъде отива това (сюжетът, не влагата), но въпреки това продължих.

Успя да се качи, като пхна ръка между вратите и ги изчака да се отворят отново точно толкова, че да се набути вътре. След това се добра до последната дръжка в претъпкания вагон, в която да се вкопчи. Докато влакът се втурваше през тунела, усети как влагата пълзи

надолу и вече е съвсем малко над ръба на полата ѝ. Зачуди се дали ще успее да я спре само като стисне бедра, или щеше да ѝ се наложи да използва салфетка. Имаше ли изобщо салфетка? Освен това се зачуди дали е от Грег или от Вон. Беше една от онези нощи и една от онези сутрини след тях.

И така нататък. Триста петдесет и седем страници яко чукане. Направо не вярвах на себе си — как можах да пиша за такива неща? Беше много чиклит, така си мисля: самотно момиче в големия град търси любов... и я намира... многократно. „Закачливо розово заглавие, съдържащо «ебане»“, така се изрази Мери.

Дона не подбираше — тя беше Индиана Джоунс на чукането — и тъй като изобщо нямах опит в това отношение, го заех от другото. От Ант. Познавахме си кътните зъби от четиригодишни и Дона беше Ант, само че от другия пол. Не ми беше неудобно да тършувам из живота му, защото не смятах да издавам книгата. Доколкото зависеше от мен, никой нямаше да я прочете. Но сега я е прочел сума ти народ и аз се чувствам ужасно.

— Не мога да повярвам, че си ме описала в книга и не си ми казала — продължава Ант.

— Тя не беше за четене — отвърщам унило.

— Как можа да не ми кажеш нищо? Аз съм ти най-старият приятел. Казах ти, че съм гей в момента, когато го разбрах.

А можех ли да забравя. Бяхме четиринайсетгодишни и той заяви, че харесвал гаджето ми. След това не си говорихме седмици наред.

— Винаги съм ти казвал всичко — продължава той. — Ако съм знаел, че е едностранно, да не съм си давал този зор. Крила си го от мен цели две години. Чувствам се ужасно, Ант.

— И така трябва.

— Ужасно съжалявам. Сигурно никога няма да ми простиш.

— Да ти простя? Трябва да те осъдя! Отивам да си взема душ.

Той става и поема към банята ми.

Появява се двацет минути по-късно и, слава Богу, си е обръснал мустаците. Докато го нямаше, не съм бездействала. На масата за кафе

стои поднос със закуска. Пет и половина е и сигурно е малко рано, но аз отчаяно копнея за прошка.

— Предлагам мир — казвам.

Той не отговаря. Вместо това взема сандвич с бекон и отхапва щедро. Дъвче мълчаливо... След което отваря уста... за да отхапе още веднъж. Боже, така ми се иска да каже нещо.

— Ант, наистина, наистина, наистина съжалявам — бликва от душата ми. — Трябваше да ти кажа, но всичко стана толкова бързо и...

— Имала си на разположение две години.

— Знам — отвърщам малодушно. — Ден след ден се канех да вдигна телефона, но колкото повече време минаваше, толкова по-трудно ми ставаше... Сигурно ме мразиш — прошепвам нещастно.

— Ако искаш да знаеш, гордея се с теб — тихо изрича той. — Не мога да повярвам, че си написала книга. Не ме разбирай накриво, вярвам, че ти си я написала — винаги съм знаел, че си умна... Не мога да повярвам, че си имала смелост да я издадеш.

— Нямах... За това можеш да благодариш на Лиза.

Когато завърших историята на Дона (нямаше заглавие — след като не беше предназначена за издаване, значи не ѝ трябваше), просто я забравих. Терапията си беше свършила работата. Джейк Бедфорд беше изведен от системата ми. Изпитвах само инцидентни спазми, най-вече когато влизах в книжарница и виждах книга с меки корици с експлодиращ/изкормен андроид/планета на корицата.

И така щеше да бъде, ако не беше Лиза. След една вечер по кръчмите тя ми дойде на гости, не можа да спи, намери ми лаптопа, а оттам и Дона. Животът ми пое по друг път в този момент.

— Лили, страхотен роман. Забавен, интересен... Адски *мръсен* — нападна ме тя на сутринта. — Как успя? Аз блокирам даже като пиша списък за пазаруване. Трябва да го изпратиш на някой издател.

— Няма да стане. Това е боклук.

— Не е боклук. Това е най-доброто от... тъ... от „Спасителят в ръжта“ насам.

— Ти изобщо чела ли си „Спасителят в ръжта“?

— Това какво общо има? Всички, които са я чели, казват, че е велика книга. И *твоята* книга е велика. Точка.

— Правилно. Точка. Нямам намерение да я показвам на никого, така че забрави.

Но тя не забрави. Опява ми в продължение на няколко седмици, докато накрая се ядосах и изтрих файла.

Стига толкова.

Край.

Финито.

Или така щеше да бъде, ако Лиза вече не си го беше изпратила на собствения си компютър, не го беше разпечатала и не го беше изпратила на шестима литературни агенти. Естествено, че не ми беше казала, нито пък щеше да ми каже, ако беше получила шест отказа. Но беше получила само пет. Шестият проявил голямо желание да се срещне с Марша Мелоу, така ме беше кръстила Лиза. (За да ти запазя анонимността. Страхотно, нали?)

Не крещя често, но Лиза едва не се изпари в последвалата експлозия. Беше шокирана. Всъщност смятала, че ще ми достави удоволствие. А аз се посветих с такава страст на справедливия си гняв, че в никакъв случай не можех да ѝ позволя да разбере, че в най-дълбоките дълбини на най-вътрешната вътрешност на скритата си душа... тъ... подскачах от радост.

Защото въпреки всичките ми протести, че историята на Дона е нещо лично и в никакъв случай за обществена консумация, как да не ми стане драго, когато някой — *литературен* агент — я е харесал толкова, че да я вземе? Бриджет Джоунс имаше литературен агент!... Е, поне жената, която я беше измислила, имаше. Но тогава ме сполетя друго прозрение. Онази с Бриджет Джоунс бе имала благоразумието да не напише триста петдесет и седем страници безмилостно, необуздано мръсно чукане. Тази глупава идея беше моя. Именно тогава почувсвах първите обръщащи стомаха спазми на срам от мръсотията, която бях написала. Гняв, потайно вълнение, стърчващ срам. В главата ми цареше хаос.

Накрая се успокоих дотолкова, че да се срещна с Мери Макензи — „Просто от любопитство, Лиза. Една среща и дотук. Ясно?“

— Напълно, Лили. Една среща и повече няма и да го споменаваме, кълна се.

Два дни по-късно имах агент. Десет дни след това имах издател и аванс от 5000 лири. А сега, след почти две години седя със сандвич с

бекон в ръка и съм на път да се поява в „Дейли Мейл“.

По принцип идеята не би ме разтревожила толкова. Историята на Дона получи известен брой отзиви и аз ги преживях — четенето им представляваше странна смесица от гадене и въодушевление. Но утре щеше да е различно. „Мейл“ се беше докопал до сензация. Само преди два дена директорката на една на тузарска гимназия в Чиренчестър беше влязла във физкултурната съблекалня и беше заварила вътре осем голи момичета. Дотук нищо странно — все пак това била дамската съблекалня, — само че компания им правели и седем голи момчета. Очевидно се държали... ами, държали се така, все едно били поканени на Джейковото суингърс парти и отчаяно се нуждаели от практика. Насред потната сбирщина от тийнейджъри имало някакво книжле. Корицата му била лилава и изобразявала леко ексцентрична девойка с малки щръкнали гърди. Заглавието — закачливо розово — беше „Пръстени на пръстите й“. Естествено, авторката беше Марша Мелой. Книжлето било отворено на главата, където Дона отива на първата си оргия.

— Невероятно — казва Ант и отделя сланината от бекона си.

— Скапан кошмар, Ант.

— Не се излагай. Просто „Мейл“ прави това, което прави най-добре. В неделя сутрин страниците му ще застилат клетките за хамстери и толкова. Какво си се притеснила?

— Щеше ми се и аз да съм толкова спокойна.

— Не се стягай толкова. Наслаждавай се. Знам, че можеш.

Изобщо не се чувствам спокойна и очевидно ми личи, защото той се навежда от дивана и ме прегръща.

— Невероятно. Моята приятелка — писателка — пропява, след което се отдръпва. — Не ме разбирай накриво, все още съм ти страшно ядосан. Трябваше да ми кажеш.

— Знам. Съжалявам.

— Но по някое време може да свикна с тази мисъл.

— Че съм писателка ли?

— Не, че съм герой от книга. Че съм станал хетеросексуален герой — не съм си го и помислял. Нямам търпение да разкажа на пичовете.

— Не можеш да разказваш на *никого* — само дето не изкрещявам.

— Мамка му, забравих, Най-Голямата Тайна на Света Изобщо. — Замълчава и след малко добавя: — Знаеш ли, направо е срамота. На твое място щях да изцедея всичко възможно от ситуацията. Не знам какво те спира.

— Мама. Нали не си я забравил?

— Трябва да ти е ясно, че няма да можеш да се криеш още много. След като „Мейл“ пусна хрътките, всеки кретен с журналистическа карта си мечтае да е този, който ще те разкрие.

— Ама ти току-що каза, че до неделя всички ще са забрави — изписувам.

— Опитвах се да те успокоя. Знам те що за паника си. Виж сега, налага се да се справиш. Налага се да поговорим. Но не сега. Искам да си дочета книгата. Гледай си работата и направи още кафе.

Докато отивам към кухнята, той пита:

— Между другото, защо се казва „Пръстените на пръстите й“?

— Поредната гениална идея на Лиза. Почакай да стигнеш до двайсет и втора глава и ще разбереш.

— Кажи!

— Там Дона... — Усещам как се изчервявам. — Там тя си пъха... Боже, не мога да го изрека на глас.

— Не ти вярвам — разсвива се той. — Да те е срам от собствената ти мръсотия.

— Добре де. Добре — отвързвам решително. Определено не ме е срам. Изобщо. Дълбоко вдишване. — Там едно от гаджетатата й я кара да си пъхне пръста в неговия...

— Достатъчно, скъпа. Трябваше да се сетя, че няма как да си написала цяла книга за педи като мен и по някое време да не си споменала задниците.

— Скверните ти деяния опозориха семейството — заявява баща ми с неестествено автентичен пакистански акцент. — Ще бъдеш омъжена незабавно. Един братовчед на Азиф от видеотеката има племенник, който е данъчен чиновник в Равалпунди. С майка ти се надяхахме да те вземе лекар, но просяците не могат да избират. Трябва да сме благодарни на Аллах за малкото радости, които ни остават.

Зад баща ми и заплашителния му показалец е застана майка ми. Поне си мисля, че е тя — лицето ѝ е покрито с було и е трудно да се каже.

— Азиф ме уверява, че бъдещият ти съпруг е опрощаващ мъж — готов е да приеме жена, омърсена от богохулство и похот... ако цената е добра. Цяло щастие е, че сме спестявали за подобен случай. Имаме достатъчно за чеиза и за еднотелен билет до Исламабад. Заминаваш утре.

Чакай малко. Не мога да отида в Пакистан. Как ще пиша там горещите си секси романи? Време е да надигна глас.

— Няма да отида — изричам твърдо — за мое огромно удивление с неестествено автентичен пакистански акцент.

— Как смееш да противоречиш на баща си? — прогърмява татко. — Може и да си на двайсет и шест, но не си прекалено голяма, за да те нашибам с колана по задника.

— Само да ме докоснеш с пръст и ще разкажа на целия свят за позора, който навлече на това семейство.

— Как смееш? Работя ден и нощ, за да има храна на масата и дрехи на гърба ти, така значи ми се отплащаш?

— Мама казва, че не *работиш* ден и нощ. Взел си си... *друга* жена.

Мама надава чупещ чаши вой иззад воала си и татко избухва. Блъсва ме на пода, застава над мен и започва да си сваля колана. През гръмките му крясъци към Аллах, писъците на мама и моите собствени ужасени хлипове чувам звънене на телефон.

— Няма ли някой да вдигне? — успявам да попитам, докато първият удар ужилва гърба ми.

Отварям очи. Нито жесток татко, нито истерична мама. Телефонът обаче звъни.

— Събудих ли те? Минава дванайсет — казва Лиза.

— Ант дойде снощи и си говорихме. Почти не съм спала — измърморвам.

— А, значи Ант може да идва, когато си иска, но за мен нямаш и една свободна минута, така ли?

— Не го очаквах... И освен това е прелетял пет хиляди километра.

Оглеждам стаята. От него няма и следа.

— Както и да е. Трябва да те видя — казва Лиза. — Знаеше ли, че тази сутрин „Мейл“ ще пише за теб?

Мамка му. Животът ми ме халосва по главата.

— Какво пише? — питам, без никакво желание да чуя отговора.

— О, страхотна статия. На първа страница има огромна цветна снимка на „Пръстените“. Направо е като голяма реклама.

А аз се молах да я забутат на седемнайсета страница.

— Какво пише? — питам трескаво.

— Заглавието е „УЧЕБНИК ПО СЕКС ЗА ТИЙНЕЙДЖЪРИ“. След това има някакви глупости как смотаните хлапета използвали „Пръстените“ като ръководство.

Коленете ми омекват, докато слушам шумоленето на вестника от другата страна.

— Това е добре — продължава тя. — Едно от момичетата било донесло на училище шейсетсантиметрова църковна свещ в раницата си. Дона не беше ли използвала една такава, за да...

— Беше, в единайсета глава — бързам да я прекъсна. — Какво друго пише, за Бога?

— На четвърта страница има диаграма.

Продължава до *четвърта* страница?

— Показва увеличението на продажбите на „Пръстените“ заедно с увеличението на забременелите тийнейджърки. Страхотно е.

— Господи, Лиза, как можа да го кажеш?

— Защо да не го кажа? Гледай сега какво ще стане с продажбите. А и без това на кого му пука какво пише в тъпия „Мейл“?

— На мама, например. Той е нейната библия. Сега тя ще ме държи лично отговорна за забременяванията в съблекарните. Със същия успех можеха да ме набедят, че съм обикаляла с дрога по детските площадки.

— Ти чуваш ли се какво говориш? Правят ти мащабна реклама в национален всекидневник, а ти се държиш, все едно е дошъл краят на света.

— Точно така е, Лиза.

— Престани да преиграваш. Аз даже не ти се обаждам заради „Мейл“. Налага се да поговорим за Дан.

Нещо бях забравила за него.

— Направо съм се побъркала — продължава Лиза. — Моля те, дай да се видим някъде.

— Ти къде си?

— В Уест Енд.

И къде другаде. Когато е разстроена, Лиза пазарува.

— Добре, ще видя какво смята да прави Ант и ще...

— Чакам те в два — в кафенето на „Дона Каран“.

Значи нещата са зле. При средна до значителна криза Лиза пресушава кредитната си карта във „Френч Кънекшън“ или в „Морган“. Когато нещата се затегнат, отива направо на Бонд Стрийт.

Затварям и забелязвам бележката на масата.

Здрасти, Марша (Това име ми харесва!!),

Надявам се да си се наспала. Свърших книгата. Страхотна е, въпреки че можеше да ми дадеш по-големи цици. Лиза е права. Най-доброто от „Спасителя“ насам (който, ако питаш, не е голямата работа, която го изкарват). Както и да е, излизам да се видя с някои приятелчета — имам да наваксам. Ще се прибера към шест. Искаш ли да вечеряме някъде?

Ант

xxxx

П.П. — Някаква жена се обади около десет. Не си каза името. Каза да ти предам, че иска да говори с теб за „нещото“ в „онова там“. Предполагам, че е агентката ти. Кажи ѝ да не се мори да се прави на таен агент. Хич не я бива.

Замислям се дали да не се обадя на Мери. Ще почака. Отивам в спалнята и се обличам за излизане.

Четирийсет и пет минути по-късно съм в автобуса. Точно днес не ми се излизаше от относителната безопасност на апартамента ми, но Лиза звучеше отчаяно. Когато е отчаяна и въоръжена с кредитна карта, има склонност да върши глупости. Като например да си купува един и същ джемпър в два размера и в пет цвята, защото е била сама и парализирана от нерешителност. По-добре е да има придружител.

На път към спирката нарочно отвърнах поглед от будката за вестници. Не исках да виждам „Мейл“. Но напразно. Жената на отсрещната седалка го чете. Вдигам яка и се обръщам към прозореца, като че ли е въпрос на секунди тя да ме погледне и да изкрещи: „Ето я тази Марша Мелоу, мръсницата недна!“

Шотландските танцьори отново вихрят келтските си танци в корема ми. Трябва да си мисля за нещо друго. Мислите ми се обръщат към Лиза. Какво става с Дан? Да не я е забременил? Сигурно иска да се жени за нея. Опитвам се да си ги представя пред олтара... Но не мога, защото Дан ѝ е гадже вече почти две години, а аз не съм го виждала.

Тази потайност е странна и съвсем не е в стила на Лиза. Тя е съвсем различна от мен във всяко едно отношение и никога не е крила нищо. Докато с татко винаги сме били интровертни и отстъпчиви (добре де, изтривалки), сестра ми прилича на мама — директна и конфронтраща. За нея мъжете са оръжие с най-голяма поразяваща сила, когато ги използва, за да натрие носа на мама. Веднага щом навлязохме в пубертета, мама ни даде ясно да разберем, че счита за свое задължение да проверява всяко момче, с което излизахме. Лиза доста скоро се сети, че въпросната игра е за двама. Затова, докато мама

проверяваше автобиографии, Лиза извършваше предварителен подбор по следните критерии:

1. Рокзвезда и/или склонност да се облича в рокерски дрехи.
2. Бледа кожа, мъртвешки поглед и скованост, показател за вероятни проблеми с наркотици.
3. Или, тъмна кожа, показател за следи от „катран“.
4. Членство в Социалистическата работническа партия.

Всеки от по-горните показатели бе достатъчен на Лиза да започне връзка. Ако намереше някого с два или повече, се влюбваше безнадеждно. Естествено, мама побесняваше. Веднага щом ѝ стана ясен ефектът от постъпките ѝ, Лиза разбра, че е открила мисията на живота си: търсенето на г-н Кофти. Трудно ми е да посоча най-ужасния ѝ избор, но лично аз никога няма да забравя пристрастения към амфетамините руснак, който по време на неделния обяд си пяхна ръката под полата ми. Предполагам, че и мама няма да го забрави, тъй като остави използваната си спринцовка забита в главата на викторианската кукла, служеща като поставка за тоалетната хартия.

Когато Лиза си намери работа и излезе от къщи, донякъде поочовечи поведението си. Нямахме нищо против безделниците наркомани-рокери-социалисти да се тълпят пред вратата на мама, но не беше толкова склонна да си вършат безобразията на нейния диван. Но продължаваше да си подбира мъже, за които беше по-вероятно да се озоват в затвора, отколкото в списъка на богатите на „Сънди Таймс“.

И така и не престана да ги влачи при мама, ей така от едната проклетия.

Но случаят с Дан не беше такъв. Заедно са почти две години и никой не знае за него нищо повече от това, че има собствен бизнес и че е дилър. Това може да означава всичко: антики, имоти, акции, коли. Аз бих заложила на очевидното. Няма да е първият ѝ наркодилър — руснакът наркоман се опита да ми продаде нещо, което определено не беше пудра захар. И освен това фактът, че пази Дан от запознанство с нас, може да означава само едно — че нещо с него дотолкова не е наред — като например трийсет години без шанс за помилване, — че даже Лиза не можеше да се насили да го натрапи на мама и татко.

А сега умира да говори за него. Това ме изнервя. Представям си само най-лошото... Чакай малко. Току-що ми хрумна нещо. А може би Дан не съществува. Може да е като въображаемия приятел на Лиза, когато беше малка. Казваше се Уинстън. Още на осем години Лиза много точно долавяше какво би вбесило мама.

— Това са двеста и петдесет лири, Лиза... за тениска.

— Двеста четирийсет и девет и деветдесет и девет, ако трябва да сме точни. И освен това е страхотна. Вземам я.

Намираме се в някакъв лъскав малък бутик на Саут Молтън Стрийт. Лиза е най-безсрамна поклонничка на етикетите — веднъж я хванах да разпаря бродираната емблема на „Хлое“ от вътрешната страна на гърба на някакъв потник, за да си я зашие отвън. Даже работата си подбира според това колко е престижна марката. Работи на дизайнерския етаж на „Селфриджис“. Много добра фирма, но изборът ѝ няма нищо общо с баналности като качеството на обучението, възможностите за израстване и пенсионния план. След интервюто ме остави без думи със следния аргумент: „Предлагат най-големите отстъпки за персонала от всички и на път за там забелязах един невероятен панталон «Джоузеф».“

Натоварени сме с пликове с покупки. Всички са на Лиза с изключение на един, в който са моите нови работнически панталони. Иронично, а? Лиза похарчи толкова пари, че ще стигнат за букети на Елтън Джон за цял месец, а аз съм похарчила двадесет и две лири. Лиза непрекъснато се укрива от инспекторите на компаниите за кредитните си карти, докато аз имам в банката достатъчно пари за букети за Елтън Джон за... О, поне за два месеца.

Петте хиляди лири аванс, които Мери ми издейства за „Пръстените на пръстите ѝ“, бяха пари, които не бях виждала през живота си, даже и след като тя си взе процента. Радвах се и в същото време се ужасявах. Прекалено ме беше страх да харча, убедена, че мама моментално ще забележи подозрителната консумация и ще ме заклейми като момиче на повикване или — по-лошо — писателка на порнографска литература.

Преди година, когато излезе, книгата среща пълно безразличие. Вярно, корицата ѝ беше съвсем чиклит, но малкото копия, които стигнаха до книжарниците, потънаха сред еротичната литература и се

продаваха толкова бавно, че имаше опасност дори да не си изплати аванса. Въпреки тревожната вероятност да я купуват тайно само мъже, които искат да я четат с пакет салфетки под ръка, това все пак беше някакво успокоение. Дотогава, докато стоеше скрита, тайната ми беше в безопасност. Любителският ми опит в областта на мръсните книги щеше да остане кратък и животът скоро щеше да се завърне към безопасната си досадна нормалност.

Но преди шест месеца се случи нещо странно. „Пръстените“ започнаха да се продават. Не много бързо, но достатъчно, за да ми се обади Мери и доволно да ме осведоми за продажбите.

— Какво става? — попитах я.

— Терминът „горещ кейк“ в областта на продажбите прекалено технически ли е за теб? Всъщност, малко преувелчавам, но книгата стабилно се оттича от книжарниците. „У. Х. Смит“ направи доста солидна заявка и ще я преместят от боклуците при съвременната литература. Само си помисли, ангелче, ще те наредят до Софи Кинсела и Скот Мебъс. Скапаният ти издател се опита да ме убеди, че всичко се дължи на хитроумната му стратегия. Но това са пълни глупости, скъпа. Книжлето ни получи онова, за което издателите като нищо продават родните си баби. Реклама от уста на уста. Друго обяснение няма. На ордите любителки на чиклита явно им е писнало от пътешествия към олтара и са се поддали на очарованието на книга с повечко енергия.

Продажбите продължаваха да растат, процес, подпомаган и от позакъснелите отзиви. Но и тогава Софи Кинсела и Мебъс можеха да спят спокойно. Както и аз, в този ред на мисли. Допреди миналата седмица. Тогава получих първия си чек за хонорар: 36 543 лири.

Трийсет и шест и половина хилядарки!

Направо умрях от страх. Толкова, че внесох чека в банката със скиорска шапка и черни очила.

Сега сме на касата. Лиза е стиснала здраво тениската. Със свободната си ръка бърка в чантата и изважда кредитната си карта „Баркли“.

— Остави — казвам и слагам ръка върху нейната. — Ако мине още веднъж през някой апарат, ще се стопи. Аз ще ти я купя.

— Не мога да ти позволя. Това са двеста и петдесет лири.

— Двеста четирийсет и девет и деветдесет и девет. А и две хиляди да беше, пак ме ухапала бълха. Моля те, нека да я платя.

— Добре. Но само този път... И ще ти ги върна.

— Я не се занасяй.

Лиза взема пари назаем от мен от времената, когато си купувахме дъвки по две за пени. До днес не ми е върнала и стотачка.

Излизаме от бутика с клатушкане като натоварени с „Гучи“ мулета. Лиза някак успява да ме хване под ръка.

— Благодаря. Тази тениска ми харесва... Искаш ли да седнем на кафе?

Пазаруваме вече близо два часа, през които Дан не е споменат нито веднъж. Усещам, че малтретирането на кредитната карта (терапията) е свършило и Лиза вече е готова.

— Хонконг? — възкликвам, докато кафетата пристигат.

— Точно така. Хонконг — отвръща Лиза.

— *Хонконг!*

— Да. Скапаният Хонконг. На другия край на скапания свят. Основен език — скапан кантонски. Скапана храна, скапани медузи.

— Медузи?

— Да. Прочетох го в интернет.

— Той не може да те завлече там, Лиза. Не можеш да отидеш. *Не можеш да ме изоставиш.*

— Не искам да ходя... Но и не искам да го изгубя.

— Тогава му кажи да не ходи. Ако те обича, ще...

— Не може да не отиде.

— Знаех си. Какво е направил?

— Какви ги говориш?

— Трафик на кока? Въроръжен грабеж?... Божичко, да не е убил някого?

Лиза ме гледа недоумяващо.

— Знаех си! Подгонили са го. От триадите е, нали? Защо не си ми казала, че е китаец?

— Престани да дрънкаш глупости. Не е китаец и не може да не отиде, защото някакви хонконгци му купиха бизнеса и искат да отиде там... Триади? Ти си се побъркала.

— Е, досието ти е такова. И какъв е този бизнес?

— Сложна работа. Занимава се с онези... неща... Не с наркотици, дай да се разберем. Не знам какво е, но е законно. Честно.

Не й вярвам и тя го знае.

— Хайде, кажи. Какво е?... Сетих се. Женен е, нали?

— *Изобщо* не е женен.

— Тогава какво? Да не е член на сатанински култ?... Взривява влакове?... Яде бебета?... Или собствените си фъшкии?

— В метрото видях една жена да чете „Пръстените“. Беше поне шейсетгодишна и имаше мустаци. Не ми приличаше на такава, дето ще чете мръсна книга.

— А аз да ти приличам на такава, дето ще я напише? Престани да сменяш темата. Кажи ми за Дан!

— Казах ти.

— Нищо не си ми казала, освен че иска да те завлече на другия край на света и сигурно ще те накара да глътнеш кондоми, пълни с хероин, и ще свършиш в хонконгския „Хилтън“ като горката Никол Кидман. И освен това как си представяш мама да ти позволи да се занесеш в Хонконг с мъж, когото изобщо не е виждала?

— Кой казва, че съм тръгнала? А мама да си гледа работата. Ще правя каквото си искам.

— Добре тогава, как си представяш аз да ти позволя да тръгнеш с някакъв, когото аз изобщо не съм виждала? Какво му е толкова страшното, че го криеш даже и от мен? Спри да отричаш.

— Не отричам. — И след една много продължителна пауза: — Виж какво. Дай да сключим сделка. Аз ще те запозная с Дан — след което ще ми помогнеш да реша дали Хонконг е възможно най-тъпата идея... но само ако кажеш на мама за Марша.

— И ти му викаш на това сделка?

— Знаеш, че трябва да й кажеш.

— Засега се оправям и без да съм й казала, мерси.

— Нещата се промениха. В „Мейл“ непрекъснато пишат за теб. И ще става по-зле.

— Боже, то станало пет часа — отвърщам, а шотландските танцьори излизат на бис в корема ми. — Имам среща с Ант...

— Лили, престани. *Трябва* да оправяш нещата.

Гледам я продължително и толкова ме е страх, че не обелвам и дума.

— Сетих се! Ще ѝ кажеш утре на обяда.

Неделният обяд „при Мама“ е свещен ритуал. Изпълнява се всяка първа неделя от месеца. Участието в него е мъчение, но пропускането му си е равносилно на саморъчно подписване на смъртна присъда.

— Лили, хайде, ще го направим. Все едно кола-маска на триъгълника. Абсолютна агония, ама пълно блаженство после, като те намажат с бебешко масло.

Знам, че е права. Ако трябва да съм честна — което рядко ми се случва напоследък, — знам го от цяла вечност. Трябва да изляза от дупката си, защото ще се задуша в нея.

— Добре — отвърщам бавно. — Ще си помисля... Но и ти трябва да си поемеш теглото.

— Как не? Аз не мога да пиша, ако ще животът ми да зависи от това. Изобщо няма да ми повярва.

— Знаеш какво имам предвид.

Съдейки по ужасеното ѝ изражение, май знае.

Адът сигурно е къща близък с четири спални, разбритан ровър отпред и възрастни хортензии пред портата. Тази мисъл ми минава през главата, докато крача по Рипон Драйв в Норт Финчли към къщата, в която съм прекарала първите двацет и две години от живота си. Обстановката няма как да е по-спокойна. Небето е скучно сиво, два гълъба се разхождат на тротоара, а трети дриска от покрива върху колата на баща ми. Дяволът явно се опитва да ме приспи с измамно чувство на безопасност, но на мен тия не ми минават.

Преди да изляза от къщи, се опитах да накарам Ант да дойде с мен.

— Много бих искал, Лили, но така само ще стане по-лошо. Знаеш, че откакто каза на майка си, че съм свещеник, не мога да стоя и пет минути в една стая с нея.

— *Моля те* — продължих да го умолявам.

— Познанията ми по Библията няма да издържат. Ще ми зададе някакъв въпрос за Матей, Марко, Лука и Йоан и аз ще се проваля, като й кажа телефоните им и размерите на ония им работи.

Докато ми помагаше да си облека палтото, каза:

— Късмет. Постъпваш съвсем правилно... Между другото, „Моят начин“ или „Свещ на вятъра“?

— Моля?

— Просто се чудя коя да ти пусна на погребението.

Пъхам ключа си в ключалката и отварям вратата.

— Здравсти — провиквам се безгрижно, въпреки че ми е всичко друго, но не и безгрижно.

— В кухнята съм — провиква се мама в отговор. — Тъкмо слагам зеленчуците.

Това означава, че няма да седнем да обядваме поне още час. Според мама зеленчуците могат да бъдат обявени за сготвени едва

когато могат да се изсмучат със сламка, а не да се набождат на вилица. „Хрупкавите“ зеленчуци са достойни само за онези, които стоят пониско и от хомосексуалистите, като например членовете на ИРА и вероятно писателите на порно книги — и неангличаните.

От тази мисъл ми олеква малко. Поне няма да започна признанието си с: „Мамо... аз съм французойка.“

— Ходи ли на църква? — питам, влизайки в кухнята.

— Естествено. Защо питаш?

— Роклята ти. Малко е...

— Какво ѝ е на роклята ми?

Откъде да започна? Тя е розова, лъскава и тясна и много... би отивала на Лиза. Чудя се как мама е отишла с нея на църква и не са я линчували.

— Страхотна е. — (Първа лъжа за деня.) — Много ти отива. — (Втора.) — Татко къде е? — (Бърза смяна на темата, преди да съм си изкопала такава дълбока дупка, че да не мога да изляза от нея.)

— Изчезна в гаража веднага щом се прибрахме от службата. Вече изобщо не ме понася — изрича с тежка въздишка.

Трудно ми е да повярвам, че когато шейсетте са били във върха си, родителите ми са били по-млади, отколкото съм аз сега. Ако не бях видяла доказателствата със собствените си очи — стряскащи снимки на мама с тупирана коса и изкуствени мигли и татко с рошави бакенбарди доста под ушите, — щях да умра с убеждението, че винаги са били такива, каквито са сега: петдесет и няколко годишни. Всъщност аз съм сигурна, че са прекарвали Лятото на любовта, здраво хванали тъканта на обществото, докато останалите им съвременници са пушили трева и са хвърляли камъни по полицаите. Е, някой е трябвало да бъде на мястото си и се обзалагам, че хипитата много са се зарадвали на закачалките на баща ми, когато най-после са прибрали агнешките си палта в гардероба през средата на седемдесетте.

Гледам го сега наведен над работния си тезгях. По-млад е от Мик Джагър — винаги е бил по-млад от него, колкото и да не е за вярване. Опитвам се да си го представя подскачащ по сцената и крещящ „Здравей, Лос Анджелис, готови ли сте за малко РОКЕНДРОЛ?“... Ама не. Поне не в този пуловер.

— Здравсти — провиквам се.

— Здравсти, Лили — обръща се той, за да ме посрещне.

Докато го гледам, за пореден път виждам от кого съм наследила външността си. Не съм оплешивяла и побеляла — все още, — но си приличаме по много други неща. От него съм наследила и гена на големия бюст — и двете му сестри са като Доли Партън, — нещо, което ме депресираща още повече дори от това, че имам малко дължкия му нос.

— Какво правиш? — питам го и поглеждам парчето дърво, което дялка с... ъм... някакъв инструмент.

— А, нещоситамкво за незнамситамкъде.

— Още едно ли? Няма значение. Как си?

— Ами, нали знаеш...

Всъщност не знам. Спомням си за мисията, която ми бе възложена преди няколко дена. Съгласих се да говоря с татко само за да затворя устата на мама. Изобщо не е възможно той да ѝ изневерява. Опитвам се да си го представя зад сцената след концерта в Лос Анджелис с няколко фенки в кожени дрехи в скута... Абсолютна идиотщина. Няма начин баща ми да прави нещо с някоя жена, която не е майка ми — като се замисля много малко вероятно е да прави нещо и с нея. Не и в този пуловер.

Но трябва да кажа нещо. Поне да спазя обещанието.

— Мама казва, че напоследък не те вижда често.

— А, ужасно съм зает. Бизнесът като че ли потръгна — отвърща той с внезапен прилив на енергия. — Всички говорят за глобална рецесия, но хората винаги ще се нуждаят от нещо, на което да си окачват ризите.

— Ако не са изгубили и тях, нали?

— Моля?

— По време на рецесия изгубваш и ризата на гърба си — обяснявам неубедително.

— О... Много смешно. Ето, тези ще ти харесат — казва, бръква в един голям кашон и изважда няколко закачалки. — Те са следващата ми голяма идея. Цветни закачалки, с които можеш да си обозначиш гардероба. Сини за работните дрехи, розови за свободното време, жълти за... Е, за каквото трябва. Вземи си.

Знаех си, помислям си, докато го наблюдавам как пъха закачалките в голяма торба и ми я подава. Изобщо не е хойкал по кръчмите с някоя фръцла с къса пола, а си е бол очите на лампа, за да

усъвършенства цветната закачалка. Човечеството никога повече няма да обърка деловия костюм с протърканите домашни панталони и в чест на баща ми ще бъдат издигнати паметници. Мама греши жестоко.

— Благодаря, татко — казвам с усмивка. — Хайде да видим дали е готов обядът.

Мама и татко са в кухнята и слагат чиниите в миялната машина, а двете с Лиза седим на махагоновата маса в дневната, която се използва по една неделя в месеца. Първото и второто отминаха, без да споменем Марша Мелоу и ужасната ѝ книга.

— *Пъзла* — казва Лиза. — Знаех си, че не ти стиска.

— Изчаквам подходящия момент — отвърщам.

— *Ха*. По време на обяда имаше точно седемнайсет паузи в разговора. Броих ги. Можеше да го изтърсиш във всяка една от тях. Но никога няма да го направиш. Не те ли е срам? На двапет и шест години си и те още не знаят, че пушиш.

— Добре, и това ще им кажа. Само гледай — отвърщам решително. Ще им кажа, и толкова.

Мама пристига с кейка. Татко я следва с крема. Моментът е идеален, мисля си, кови желязото, докато е горещо — и точно това ще направя. Сега. *Определено*.

— Мамо, татко, трябва да ви кажа нещо. Аз съм...

— Тази сутрин проповедта на преподобния Суинтън беше чудесна, нали, Брайън? — казва мама, без да ми обръща внимание.

Отвратително, нали? Тъкмо да халоса човек родителите си с опустошаващата вест за бременността си/пристрастяването си към наркотици/ареста за кражба в магазин, и те даже не му обръщат внимание.

Поглеждам към Лиза, която сигурно се ядосва не по-малко от мен, защото обръща очи към тавана. Отправлям ѝ едно свиване на рамене „е, сега не мога да го направя“ и тя ме ритва под масата.

— Да, отлична проповед — съгласява се татко, без да обръща внимание на болезненото ми мръщене.

— Вдъхновила го статията във вчерашния вестник — продължава мама, а аз се надявам да има предвид „Кайли с чисто ново дупе“ на първата страница на „Сън“. — Онази за отвратителната сексуална оргия в частното училище.

Мамка му, не била тя. Здравейте, танцьори. Пак ли ви викнаха на бис?

— Но беше свършено прав, че колкото и да е ужасна, тази случка демонстрира забележителната сила на писаното слово и че ако в училищата наблегнат повече на четенето на Евангелието, младите може би няма...

— Мамо, Лили иска да ви каже нещо — прекъсва я Лиза.

— Не, не искам.

Точно сега няма да ѝ го кажа и след милион години.

— Иска. А ако предпочиташ, да го кажа аз? — Присвитите ѝ очи издават безкрайна решимост.

— Какво е то, Лили? — пита мама и също присвива очи — надушила е неприятност.

Татко също. Хванал се е за масата и кокалчетата му са побелели — не му е за пръв път да усеща неизбежното пришествие на Неприятна Тема. Може би ще постъпи както обикновено? Отправлям му умоляващия си поглед на гладно коте.

— Някой гледа ли онази вечер документалния филм за дивата природа? — намесва се той, схванал намека. С годините опит зад гърба си е открил, че най-добрият начин да отклониш семейство Бикърстаф от Неприятна Тема е да се включиш с нещо толкова стряскащо далеч от предмета на разговор, че мама и Лиза да онемееят от почуда. Не помага винаги, но аз само мога да се моля.

— Целият беше за слоновете — продължава той. — Удивително животно. Единственото с четири колена и въпреки това не може да скача.

— Млъкни, Брайън — казва мама. — Лили има нещо да ни каже. Е, поне опита.

Аз отново поглеждам към Лиза. Изражението ѝ говори, че няма връщане назад. И е права. Трябваше да съм го направила преди цяла вечност. Ще бъде ад, но няма начин.

— Всъщност новината е много хубава — проговарям и се хвърлям през глава. — Направо е удивителна, невероятна, неземна...

Татко наостря уши.

— ...но вие отначало сигурно малко ще се стреснете.

Физиономията на татко провисва отново. Решавам да убия два заека с един куршум. Бръквам в джоба си и изваждам цигара от

кутията „Бенсън и Хеджес“. Повъртявам я из пръстите си, преди най-накрая да погледна мама в очите. Това е последният път, когато тя ме вижда като послушната си, порядъчна дъщеря.

— Вижте, няма лесен начин да ви го кажа — насилвам се да не откъсвам поглед от мама, — затова мисля, че е най-добре просто да го кажа. Аз...

Тъкмо да го направя и слънцето изгрява иззад един облак, а лъчите му пронизват прозореца на верандата и обливат мама и отзад с топъл ореол. За миг ми се струва, че се е сляла с витража и вече не е майка ми, а някакво небесно видение — Света Шарлот от Финчли.

Благодаря ти, Господи. Точно на време, твойта кожа.

— Хайде, Лили, изплюй камъчето — казва тя.

— Аз... аз... аз тъкмо щях да кажа, че... Всъщност, Лиза има да ви казва нещо.

— Какво? — възкликва сестра ми.

— Че може да заминеш за Хонконг с Дан... Който е от триада.

Лиза едва не се задавя с хапката кейк, татко закрива очите си с ръце, а света Шарлот вперва поглед в мен и казва:

— Лили Бикърстаф, това в устата ти *не е* цигара, нали?

6

Джордж Майкъл минава и се спира за малко да погледне надолу към мен.

— Толкова красива — промълвя замислено.

И е прав — никога не съм изглеждала така добре, както тук, легнала в отворения си ковчег. Забележка наум: за да изглеждаш сензационно, забрави диетите, пластичната хирургия и картата от магазин „Харви Никс“ — просто иди при погребален агент.

Той избърсва една сълза от окото си и продължава към специалната сцена до олтара. Хваща микрофона и се моли да има куража да издържи това, най-трудното представление в кариерата му. Паството, събрало се в катедралата, хилядите, наблюдаващи гигантските екрани отвън, и милиардната телевизионна публика по цялото земно кълбо, застинала в напрегнато очакване да чуе песента, която той е писал безсънни нощи наред. Няма да остане в сянката на близкия си приятел сър Елтън Джон, постигнал заслужена слава за способността си да пренаписва стихове така, че да отразяват съвършено тъгата, изпитвана от нацията. Джордж е написал сърцераздирателна песен, посветена на мен. Най-накрая е готов и прозвучават началните акорди на...

— Лили!

Вдигам поглед в претъпкания вагон на метрото и забелязвам натоварената с торби Джули, която си пробива път към мен.

— Викам те от сто години — казва, когато стига до седалката ми и оставя на пода най-големия сак, който съм виждала. — Ти май изобщо не си тук.

По дяволите. Веднъж да си фантазирам нещо свястно и ще се намери някой да го развали на най-интересното място — обичам „Клуб Тропикана“.

— Отначало изобщо не те познах. Защо си със слънчеви очила?
— пита Джули.

— О, нещо ме болят очите — лъжа я аз.
— Тежък уикенд?
— Може и така да се каже.

Вчерашният ден беше истинско бедствие. След като обявих вълнуващата новина за Лиза вместо нея, настана истински ад. Така обаче се създаде необходимото за бягството ми отклоняване на вниманието, но си мисля, че сестра ми скоро няма да ми прости. Поне постигнах нещо. Мама вече знае, че пуша. Една тайна по-малко...

Един бог знае още колко остават. Докато мама и Лиза си крещяха една на друга, аз се изнизах — сигурна съм, че ако не си бях тръгнала, погребението изобщо нямаше да е само във въображението ми (макар да не съм сигурна, че Джордж ще си даде труда да пее на някаква камерна семейна церемония в крематориума „Голдърс Грийн“. Щом си влязох в апартамента, веднага изключих телефона и поблагодарих на щастливата си звезда, че Ант е излязъл и че не се налага да му разказвам каква съм идиотка.

Тази сутрин също се наложи да се крия. Аз съм навсякъде. Или поне Марша е навсякъде. Всички вестници продължават историята там, където „Мейл“ я свърши. Даже „Таймс“ ме е сложил в дъното на първа страница: ЕПИСКОП РАЗТРЕВОЖЕН ОТ КРАЖБИ НА СВЕЩИ ОТ ОЛТАРА. Всички останали пишат за разврата в частните училища. Не посмях да ги прочета, но съм сигурна, че не съм виновна аз за всичко — искам да кажа, сигурно е, че не аз съм продала дрога на шестимата изключени от „Хароу“. Статията в „Мейл“ е най-страшна. Сензацията от събота е последвана от заглавието **НЯКОЙ МОЖЕ ЛИ ДА НАЗОВЕ И ЗАСРАМИ ТАЗИ ЖЕНА?** над силует на глава. Очевидно не съм аз, но... *прическата е същата!*

След като забелязах заглавието на път за метрото, влязох в една дрогерия и си купих чифт евтини слънчеви очила. Сега се чувствам като Виктория Бекъм, която се опитва да се скрие в „Теско“, където е влязла, за да купи памперси. Но това не попречи на Джули да ме забележи от другия край на вагона.

— И как така взе линията от „Пикадили“? — питам Джули, докато влакът спира на Финсбъри Парк. Тя сяда на освободената седалка до мен и аз чак сега забелязвам, че сакът на пода е Луи

Вюитон, както и дамската чантичка на скута ѝ, както и несесерът за грим и ключодържателят в чантичката. Много Вюитон, много нещо.

— Вече пътувам по тази линия. През уикенда се преместих в Арнъс Гроув.

— Мислех, че не понасяш северен Лондон.

— Не го понасях — отвръща тя с лукава усмивка, — но това беше преди да се запозная с Алън. Вече живеем заедно.

— Чакай малко — заеквам аз, — та вие се запознахте миналия вторник. Излезе за пръв път с него в... Кога беше?

— Четвъртък.

— А в петък сутринта реши, че те е зарязал.

— Не ме беше зарязал — възмущава се тя. — Просто е бягал от чувствата си. Много е чувствителен... за футболист.

— Да се надявам, че не сте изпълнили пълната програма. Нали се сещаш, да се сго...

Тя навира в лицето ми огромен диамант, толкова голям, че може да послужи като бокс срещу някой, който евентуално реши да ѝ го вземе със сила.

— Не се тревожи. Няма да се втурнем презглава — успокоява ме тя. — Алън казва, че трябва да се утвърди в отбора. Ако не е в основния отбор, „Хелоу“, няма да дойдат да снимат сватбата. — Докато ме посвещава в професионалните планове на Алън, изведнъж разбирам какво означава изобилието Вюитони. Футболни съпруги, да, да, да...

Още не съм седнала на бюрото си и телефонът звъни. Мери. Тя трябва да е. Цял уикенд успех да не говоря с нея, но щастieto ми беше кратко.

— Прекрасно е, скъпа, нали? — възкликва тя. — Искам да поканя главния редактор на „Мейл“ на среща и да обсипя сладкия му задник с нежни целувки.

— Какви ги говориш?

— Ангелче, той ни направи неоценима услуга. Направи нещото, познато с термина „Майк Рийд“.

— Какво?

— Много си малка. Това беше един противен радиоводещ от времето, когато още слушах хитпаради и си позволявах да нося

прилепнали потници. Този глупак използва ефира, за даzakлейми песента на една никому непозната банда от смотани педали. Въпросната песен прекара цялото лято на върха на класациите. „*Relax, don't do it, when you wanna suck to it.*“ — похотливо запява тя.

— Това какво общо има с мен.

— Аз ли да ти го казвам? На твоето място щях сериозно да се огледам за някое данъчно убежище на Каймановите острови. Ще се наложи да си криеш някъде милионите, сега, като завалят продажбите. Дай да се заемем с належащите задачи. Каза ли вече на очарователната си майка?

— Тъх, почти — успявам най-накрая да се вредя.

— „Почти“ не е достатъчно, миличка, защото според мен тя наистина трябва да разбере с какво си изкарва хляба дъщеря й, и то преди въпросната дъщеря да се захване с втория си роман.

— Ама. Мамка му. Какво? — заеквам като малоумна.

— Знаех си, че това ще кажеш, но ме изслушай, ако обичаш. Ако некадърният ти издател има поне капка здрав разум, в момента, в който приключи с поръчката на допълнителния тираж, ще се затича към телефона с оферта за следваща Марша Мелу. А от моя страна ще е истински пропуск, ако не ти кажа да си сложиш шапчицата за мислене и да започнеш да обмисляш творбата си. Не съм достойна аз да юркам вашето творческо брато, но си мисля, че е дошло време за продължение. Както остави Дона със завързана уста в края на „Пръстените“, ми се струва, че има още. Направо я виждам малката мръсница как става Хари Потър на хардкора. Виж сега, знам, че си имаш работа. Пак ще се чуем. Мисли си за секс.

С което затвори.

И ме остави с отворена уста на замлъкналата слушалка.

— Изглеждаш все едно си гълтнала жаба — отбелязва Джули. — Какво става?

— А, нищо... Семейни разправии.

— Боже, ти и твоето семейство — прозява се тя.

Не й отговарям, защото се вирам в един имейл.

Защо си със слънчеви очила? Продължаващи проблеми с лещите или непохватен опит да ме избегнеш.?

Все още искам да чуя мнението ти за „боклучавото“ списание. Мозъчна атака как да продължим напред — в моя офис, 9:30. Ако обичаш, заповядай като гласа на здравия читателски разум.

По дяволите. Тази сутрин още не съм видяла Люис, но той явно ме е видял. Вдигам глава и оглеждам за камери за наблюдение тип „Биг Брадър“, но виждам само напукани плочки. Бях забравила, че все още съм с тъмни очила. Чак сега загревам, че знаменитостите изобщо не носят тъмни очила, за да не ги познаят. По този начин просто казват: „Ей, я ме виж. Нося тъмни очила в сумрачни нощни клубове, поради което трябва да съм (а) известен или (б) задник.“ Аз определено съм (б). Свалям очилата и ги хвърлям в кошчето.

— Не, Елизабет — изричам твърдо. — Няма да използвам влиянието си, за да ти осигуря покана за бляскавия галаприем на Бен и Джей Ло, най-пленително идеалната двойка на Холивуд. — Раздразнена оставям слушалката. Лиз Хърли ми се обаждат за четвърти път тази сутрин. Не разбира ли, че някои от нас си имат нормални професии? Вдигам поглед към тълпата около огромното ми бюро, очакваща тревожно решенията ми. *Добре, да се захващаме на работа.*

— Сега, слушайте — обявявам. — Диди, ти отиваш да отразиш пресконференцията на Ръсел Кроу — и, ако обичаш, този път гледай да го хванеш как удря някого...

— Крис, прочетох материала ти „Насаме с Гуинет“ и не можем да го пуснем. Прекалено е съзлив. Оправи го — това да не ти е „Хелю“!... Фиона, намери къде да проведе интервю с Джордж Клуни. Да не е някой будоар — не ща да го навеждам на разни мисли.

Докато те се разотиват по задачи, за миг си припомням забележителната промяна в съдбата на „Работещо момиче“. Веднага след като ме покани на редакторското съвещание и чу проникателното ми мнение на читателски здрав разум, Люис ме издигна за заместник главен редактор и... ами, чети отчета за продажбите и реви с горчиви сълзи, „Космо“.

Вратата на офиса на Люис се отваря и големият мъж поема към мен. Когато приближава огромното ми бюро, забелязвам капчиците

пот на иначе съвършеното му чело. Явно е възникнал някакъв сериозен проблем. Незабавно се обаждам на рецепцията и им нареждам да казват на всички, че ме няма. „И на Мадона ли?“ — изумява се телефонистката. „Особено на Мадона“ — отсичам аз.

Люис стига до огромното ми махагоново бюро и се навежда към мен.

— О, Лили, повече не мога. Това ме побърква.

— Кое, Люис?

— Ти.

— Мислех, че се справям добре — прошепвам шокирана.

— Справяш се. Справяш се блестящо, удивително, зашеметяващо. Ти си *гений* и без теб този парцал за търсене на работа ще е по-мъртъв от сгазена кокошка. Не виждаш ли проблема? През цялото време, докато експлоатирам невероятния ти талант, крия *истинските* си чувства. Но вече не мога да ги пренебрегвам... Лили... аз... *те обичам*.

Поглеждам огромните му кафяви очи, които сега са мокри от сълзи.

— Развалих всичко, нали? — въздиша той. — Ще те разбере, ако напуснеш и отидеш във „Ванити Феър“. Аз съм един влюбен глупак.

Сърцето ми бие лудо. Искam да последвам неговия зов, да стана и да се разтопя в ръцете му... Но, не мога, по дяволите — аз съм професионалист.

— За бога, престани да ме измъчваш — моли ме той. — Какво мислиш?

— Лили, кажи, какво мислиш? — пита Люис и присвива очи.

Прогонвам фантазията и оглеждам групата покрай масата в офиса. Тук е Фиона, редакторката по забавленията, която изобщо не ходи на забавни мероприятия, ами скалъпва отзиви по материали на други списания. Тук е Крис, друг журналист, който пише... Всъщност, не съм съвсем сигурна какво пише — най-вероятно собствената си трудова автобиография.

Тук е и Диди, личната помощничка на Люис.

Тя си води бележки, но ме оглежда подозрително — отнася се към Люис като към своя лична собственост и когато влязох в офиса, ме накара да се чувствам все едно прекрачвам военна зона. Тъй като е на

върха на секретарската йерархия, си въобразява, че е и мой шеф. Не, въобразява си, че е шеф на всички.

Съвещанието тече вече двайсета минута и досега не съм изразила никакво мнение, нито разумно, нито никакво. Вместо това се отдадох на тази абсурдна фантазия. Поне си отклоних мисълта от гадната кутия с червеи, която Мери ми пусна по телефона.

Но сега Люис иска да знае какво мисля.

За кое?

Май не съм обърнала внимание?

— Мисля, че...ъъ... е много... добре — отвърщам с надеждата да ме остави на мира.

— Значи с удоволствие ще си купиш списание, ако в него има статия за курсове по стрийт денс, така ли? Интересно, не ми приличаш на такъв човек — казва и не ме оставя на мира.

Изчервявам се като домати и Диди ме поглежда лукаво — несъмнено се чувства отмъстена, тъй като втората по незначителност личност в офиса (след пъпчивия пълнач на тонери), няма работа на това върховно съвещание. И, колкото да ми е неприятно да признавам, че е права за нещо, е права за това. Какво, по дяволите, правя тук? Предполагам, че и Люис си мисли същото.

— Вижте какво — отсича той. — На Лили очевидно ѝ е скучно до смърт...

Усещам как се изчервявам още повече — като презрял домати.

— ...и изобщо не я виня. И на мен ми доскуча до смърт. Можем и повече. Я да потърсим някакво вдъхновение във вестниците.

О, моля те, само не това.

Глух за безмълвната ми молитва, Люис взема купчината вестници от бюрото си и ги стоварва на масата. *Мамка му*. Точно скапаният „Мейл“ ли трябваше да е най-отгоре?

— Ама тая е навсякъде — възкликва Фиона и посочва женския силует на първа страница с *моята прическа*.

— Е, сексът винаги вдига продажбите — казва Люис, — даже когато по ирония на съдбата си „Мейл“ и го заклеяваш. Тази жена очевидно е докоснала оголен нерв. Някой да е чел книгата ѝ?

Защо всички гледат мен? Това е невъзможно, със сигурност — трябва да е поредната ми откачена фантазия. Но знам, че е реалност, защото към шотландските танцьори в стомахта ми са се присъединили

кордон изпълнителки на канкан и шайка пияни хипхопъри. Сигурно се забавляват страхотно, но на мен ми е трудно да дишам.

Никой не отговаря на въпроса на Люис и затова той казва:

— Е, аз преди няколко седмици я взех от сестра ми...

Обожегосподи, това *не може* да е истина. Моля ви, кажете ми, че сутринта в „Старбъкс“ са ми сипали халюциноген в капучиното.

— ...и въпреки чиклит труфилата, книгата е учудващо добра.

В този момент се разкъсвам от желанието да емигрирам някъде в Африка и да затанцувам на масата, защото... *Люис харесва книгата ми.*

— И освен това моето мнение няма значение. Очевидно тази Марша Мелоу изразява нашия Цайтгайст... (Zeitgeist — нем. — общият морален, интелектуален и културен климат на епохата)

Не знам какво е това и не знам дали да се радвам, задето си мисли, че го изразявам.

— ...може би това е победител, към когото трябва да се присъединим. Някакви идеи?

— Според мен едно от най-интересните неща за Марша Мелоу е, че никой не знае коя е — колебливо се обажда Крис.

— Продължавай — подканва го Люис.

Не, престани моментално, умолявам го аз.

— Ами, може да е коя ли не. Не знам... Някоя стриптийзърка от Сохо или пък пенсионирана училищна директорка от Търнбридж Уелс, или пък просто някоя скучна стара секретарка — не искам да те обиждам, Диди — извинява се, без да обръща внимание на мен, най-скучната стара секретарка в помещението. — Какво ще кажете да поканим психиатър, който да прочете книгата и да й направи психологически профил... А може да постъпим като таблоидите и да обявим награда за главата ѝ или нещо такова.

— Не съм убеден, че бюджетът ни позволява награди, но мисленето ти е похвално — окуражава го Люис, докато аз се свивам в креслото си и правя опит да се пхна незабелязано под масата. — Лили, ти продължаваш да мълчиш. Нещо да кажеш за явлението Мелоу.

Мамка му, вече съм явление. Замръзвам наред движението, с половината задник на стола и половината извън него.

— Ъм... Ъъ... — По дяволите, какво мисля, освен че искам цялото скапано явление Мелоу да се провали вдън земя и да пукне? — ... — Ъм... — И защо всеки път, когато си отворя устата пред Люис, от нея не излиза нищо друго освен поредица несвързани хъмкания? — ... Ъъ... — Трябва да кажа нещо, съдържащо съществително и глагол — или поне някаква дума. — ... Аа... предпочитам... ъм... *Бриджет*... ъъ... *Джоунс*.

— О, страхотно — казва Люис, макар да подозирам, че всъщност няма предвид „страхотно“ — долавям някаква нотка на сарказъм. — Дайте тогава просто да зарежем идеята и Марша Мелоу. Права си, прекалено е сензационна за *седмично* списание.

Да, определено сарказъм. Усмиввам се малодушно... Макар че единственото, което ми се ще, е да се разплача.

* * *

— Само да ми беше казала — през сълзи изрича Люис. — Но естествено не си можела. — Гали нежно ръката ми, седнал до болничното ми легло. — Аз съм виновен — продължава. Ако се бях откъснал поне за секунда от собствените си жалки проблеми, щях веднага да разбера, че страдаш от извънредно рядката и неизменно фатална болест, наречена Синдром на бръцолевенето на Хофлингер, който причинява на жертвите си не само жестока болка, но и ужасното унижение да комуникират с околните единствено чрез неразбираемо мънкане.

Свалям кислородната маска от лицето си и казвам:

— Ъм, ъъ, аа, ъм, ъм.

— Не, Лили, не съм достоен за твоята прошка — противи се Люис.

— Ъъ, ъмм, ъм, унгх.

— О, сладката ми, колко копнеех да го кажеш. И аз те обичам.

Навежда се и докато аз свивам устни за целувка, той прошепва...

— Това свободно ли е или не?

Поглеждам намусената сервитьорка и кимвам. Докато тя отнася чинията, си напомням да престана да си измислям безплодни фантазии за Люис, който сигурно не само ме мисли за пълна идиотка, но и, да не забравяме, си има Рос. Поглеждам часовника: три без петнайсет. Закъснявам. Обаче не ми пука. Прекалявам с продължителността на обедната почивка, защото не ми се връща на работа — при презрението на Люис и самодоволните усмивки на Диди, и звездния сексуален живот на Джули, да не говорим за угрозата от телефонни обаждания на гневната Лиза или пък, не дай Боже, от свръхвъодушевената Мери. Но не мога да остана вечно в този сандвич-бар. Оставям пари на масата и си обличам палтото.

Отвън на Уордър Стрийт чувам звън на мобилен телефон. Необходимо ми е време, за да осъзная, че е моят. Единственият човек, който изобщо ми звъни, е Лиза — което може би се дължи на факта, че не съм давала телефона на никого друго. Чудя се какво ли иска, но не дълго — естествено, че иска да ме убие. Изваждам телефона от чантата.

— Здравсти, Лиза.

— Лили, аз съм — казва майка ми.

Откъде, по дяволите, ми има номера? И щом сестра ми ѝ е казала това, какво ли още ѝ е казала, по дяволите?

— Здравсти, мамо. Добре ли си? — питам, прикривайки с усилие паниката си.

— Не, не съм добре. Вчера беше наистина ужасно.

— Знам... Новината на Лиза. Шокиращо.

— Махни го това. Говори ли с баща си?

— Да, доста си поговорихме.

Повярвайте ми, за баща ми петте минути в гаража са е крайно продължителен разговор.

— И?

— Мамо, той си няма любовница. Честно.

— Ти пита ли го?

— Не точно... Но съм сигурна. Наистина е много зает. Конструирал е тези изумителни цветни...

— Днес, преди да излезе от къщи, си сложи афършейв.

— Е, и?

— Той *никога* не си слага афършейв. И отиде в Бирмингам. Да огледал някакви нови машини за фабриката — или поне така каза.

— Мамо, никой съд няма да приеме пътуване до Бирмингам като доказателство за извънбрачна връзка. Може да е по работа.

— Лили, познавам баща ти. Нещо става.

— И аз го познавам, мамо. Набий си в главата, че не се вижда с друга...

Замлъквам внезапно, защото през прозореца на един бар виждам нещо, от което езикът ми се парализира.

— Ало... Лили, *ало*.

— Мамо, трябва да затварям — успявам да кажа. — На служебно събрание съм.

— Не си. Чувам коли...

— Ще ти звънна по-късно. Чао.

Затварям телефона и надниквам в бара.

Какво прави татко в Сохо, по дяволите? Нали трябваше да е в Бирмингам? И освен това се съмнявам, че изобщо може да намери Сохо на картата.

И по-важно, какво прави в лъскав бар, наречен... поглеждам табелата... „Куба Либре“?

С жена достатъчно млада, за да ми е по-голяма сестра.

Седят на една маса, увлечени в оживен разговор — баща ми и оживен разговор! Примижавам, за да видя подробностите в мрака. Тя е руса — естествено — и доста хубава... по онзи начин на „Другата Жена, Която Разбива Семейство На Парченца“. Не знам защо го забелязвам, но краката ѝ са обути в изрязани сандали с каишка и висок ток, разкриващи вишневочервените ѝ нокти. Татко е в най-хубавия си костюм — този, който облича на сватби, погребения и за конференциите на Консервативната партия — и оттук направо надушвам аромата на „Олд Спайс“.

Прилошава ми. Трябва да се махна. Обръщам се и побягвам. Краката ми тропат по паважа и не съм тичала толкова бързо, откакто участвах в щафетата в шести клас. Но това е много по-мъчително. В шести клас поне имах незначителното преимущество да съм екипирана в спортен сутиен. Завивам зад ъгъла и се сблъсквам в двуметрова стена от плът, облечена в черно. В следващия момент се озовавам по гръб на паважа.

— Лили? — чувам познат глас.
Вдигам поглед и виждам...

През целия си скапан живот слушам как разни хора започват разговор с „Изобщо няма да познаеш на кого налетях днес в Уест Енд.“ Отначало се учудвах, че в град с няколко милиона население някой може да налети на някого от относително малкия брой хора, които познава. След известно време обаче това просто започна да ме потиска. На двайсет и шест години никога — нито веднъж — не бях налитала на никого, когото познавам в Уест Енд, факт, който ме натъжаваше и ме караше да се чувствам непопулярна... Стига те да не се криеха по входовете в момента, когато ме видеха.

Сега обаче си навакствам, защото в разстояние на по-малко от пет минути точките ми нараснаха от нула до две. Но е показателно за скапания ми късмет, че и двамата са хора, които отчаяно ми се ще да не бях срещала. Татко с Русата Кучка, Разбивачка на Семейства от Ада, а сега и...

— Джейк?

Джейк Бедфорд ме гледа отвисоко — дотук нищо ново, — след което протяга ръка, за да ми помогне. Не ща да я поемам — наистина не ща, — но паважът е мокър, задникът ме боли и, най-важното, сигурно изглеждам адски тъпо от неговото положение. Изправям се непохватно и го поглеждам, докато си разтривам задните части. Все още е строен и красив. И несъмнено все още си е свръхсексапилен гаден манипулатор.

— Добре ли си? — пита той. — Стовари се като... — Милостиво не завършва с „чувал картофи“. — Сигурно бързаш за някъде.

— Всъщност... имам... редакторско съвещание.

— О, къде работиш?

— В „Работещо момиче“ — отвръщам и моментално съжалявам за този факт.

Той се ухилва — както и трябваше да очаквам — и казва:

— Звучи като наръчник на... ами... дамите на нощта... Но май беше нещо безплатно за търсене на работа, нали? Значи *редакторско* съвещание. Да не би вече да си журналист?

— Тъ... Да. Пиша разни работи. — Защото това не е пълна лъжа, нали?

— Добре. Много добре за теб.

Надменен гадняр.

Поглеждам си многозначително часовника и казвам:

— Аз трябва да...

— Да побързаш. По-добре тръгвай. Но много се радвам пак да да те видя. Трябва да го направим като хората. Ей, до довечера ще съм в Сохо. Дай да се видим по-късно.

— Не... Не мисля... — заеквам и отчаяно търся причина за уместен отказ.

— Какво ще кажеш за „Гручо“? Нали го знаеш къде е?

Естествено, че го знам. Там ме водеше, за да ми показва с колко много полуизвестни журналисти е на първо име.

— Шест и половина добре ли е?

След това, без дори да ме изчака да кажа: „Ти шегуваш ли се, твоята кожа?“ — той се обръща и си тръгва.

Същото, както когато ме покани за пръв път. Все така арогантен, убеден, че за мен е единствено чест, че той е готов да ме вмести в графика си. Но тогава бях толкова радостна, че се намирах на... е, поне на единайсетото небе.

Но сега е различно.

Няма достатъчно големи и яки диви коне, които да ме завлекат на среща с Джейк Бедфорд.

— Лили, извинявай, досега не ми се е случвало — хленчи Джейк, докато слиза от мен.

— Не се притеснявай. — Опитвам се да не звуча съчувстващо. — Може да е на нервна почва.

Облягам се на таблата на леглото и изваждам две цигари от кутията. Запалвам ги и му подавам едната. От вниманието му определено не убягва, че докато излизахме, паленето на две цигари след секс винаги е било негова работа.

Но сега всичко е различно.

Вдишвам дима и го поглеждам, легнал до мен. Свит на сатенените чаршафи изглежда по-малък, отколкото го помня, неимпозантен. По-незначителен. Обърнал ми е гръб с надеждата, че няма да го видя как плаче в полумрака.

— Няма страшно — успокоявам го. — Това е само някаква си ерекция. Никой не е умрял.

— Не е това — казва той и избърсва сълза.

— А какво е?

— Не мога да ти кажа — прекалено ме е срам.

— Можеш. Ще те разбере.

— Просто досега не съм... не съм спал с жена, която... Не, не мога да го кажа.

— Няма страшно, скъпи, кажи ми.

— Жена, която е продала повече книги от мен. Чувствам се...

— Неадекватен ли? — опитвам се деликатно да му помогна.

Той прехапва долната си устна и се разридава.

— Кастриран?

Сълзите му бликват с нова сила.

— Напълно безполезен и жалък, че ти иде да зарежеш всичко и да се цаниш за учител по английски за чужденци?

Той се разревава на глас и хлиповете разтърсват цялото му тяло. Прегръщам го и казвам:

— Няма страшно, бебчо. Ще се оправяш... някога.

Неутешим той се измъква от леглото и бързо навлича дрехите си.

— Лили, съжалявам. Трябваше да ми е ясно, че нищо няма да се получи. Не мога да живея в твоята сянка. Просто си прекалено... прекалено *брилянтна*.

Полагам всички усилия да изглеждам тъжна, докато той крачи към вратата.

— Сбогом, Лили — смело изрича той. — Винаги ще ценя спомена, не, честта, че ми позволи да те познавам и...

— Вие там искате ли още една водка тоник?

Вдигам поглед към влезлия с взлом във фантазията ми барман. Копеле — тъкмо когато ставаше интересно. Кимвам и той ми взема празната чаша. Седнала съм на бара и неканената реалност нахлува обратно в главата ми — тази вечер под формата на дразнещ вътрешен глас.

„Какво правиш тук, Лили?“ — пита гласът.

Уместен въпрос.

В деня, когато забелязах баща си с тайната му изгора, видях егото си разпънато на кръст по всички национални ежедневници и когато шефът ми най-после затвърди подозренията си, че не съм нищо друго освен една скучна стара секретарка, какво, по дяволите, правя в някакъв си клуб, чакайки Джейк.

Който, естествено, закъснява.

„И какво те кара да мислиш, че можеш да надцакаш професионалист като Джейк Бедфорд?“ — продължава Вътрешният Глас. — *Единственото място, на което можеш да го надвиеш, са фантазиите ти. Ще те направи на парченца, както винаги го е правил.“*

Въпреки че е напълно прав, аз казвам: „Я млъквай.“

Барманът слага новия ми коктейл на плота. Отпивам и оглеждам помещението. Джейк наричаше „Гручо“ журналистически бардак, но това не ме заблуди и за секунда — тук му беше много приятно. Но тази вечер посетителите са само второразредни. Мъж, който май четеше новините, надут младеж, който води шоуто за антики, и някакъв известен готвач, чието име не помня, но не е нито Джейми Оливър, нито оня, дето грубиянстваше с клиентите си, като му поискат сол.

Но сърцето ми замира, когато влиза *той*. Не Джейк. Джейсън Донован. Добре де, едва ли е първоразредна знаменитост — не беше такъв и когато водеше класациите, — но аз го харесвах. Какво да направя? По-силно беше от мен. Бях на *единайсет*.

Като го виждам, сякаш се връщам назад във времето... Към възрастта, в която нямаше за какво да се тревожа... Нямаше месечни периоди, да не говорим за цялата днешна гадост. Обзалагам се, че на тази среща Джейсън нямаше да е толкова саркастичен. Обзалагам се, че щеше да каже: „Бриджит Джоунс ли? Аз я обожавам. Хайде да отидем на вечеря в любимия ми задушевен ресторант и да поговорим за нея.“

Той сяда в сепарето заедно с група приятели и аз се чудя дали ще е нахално да отида и да му кажа: „Извинете, че ви безпокоя, но харесвам всичко ваше — даже оня филм, който направихте заедно с Кайли и на който не отиде никой освен мен — и ужасно ви моля, ще ми дадете ли автограф на тази салфетка!“ Какво си въобразявам? Естествено, че ще е нахално. Но колко нахално? Може и да ми се размине и освен това трябва да убия някак времето, докато Джейк се появи...

По дяволите. Появи се. Наблюдавам го как крачи през помещението и макар да не е съчетал успешни кариери в областта на актьорското майсторство и пеенето и да не е участвал в нито един нашумял мюзикъл в Уест Енд, пред него Джейсън просто бледнее. Великолепен е, да го вземат мътните. Усмивка ми се и изтърсва цигара от пакета си. Навремето много ми харесва начинът, по който пушеше. Кой казва, че пушенето не било секси? В подходящите ръце цигарите са опустошителен инструмент на сексапила и големите силни ръце на Джейк са идеалните за тази работа. Докато си пали и вдишва дълбоко, скулите му изпъкват и аз усещам един отдавна забравен гъдел в...

„Престани моментално — заповядва Вътрешният Глас. — *Кажи на човека «здрасти», изпий си скапаното питие и си тръгни, преди гащите ти да са се озовали около глезените.*“

Джейк идва на бара и аз казвам:

— Здравсти, Джейк. — Никога не съм звучала по-секси.

Той се навежда и ме целува по бузата.

— Как мина съвещанието? — пита и сяда па стола до мен.

— О... Ами доста плодотворно. Тонове добри...

— Изглеждаш зашеметяващо — казва той.

„Не му се хващай на въдицата. Не изглеждаш зашеметяващо. Облечена си със същите дрехи, с които седна на паважа, «Зашеметяващо» е епитет, който подходжда за Камерън Диас в роклята ѝ за «Оскар»-ите, а не за теб в дочени панталони и бяла тениска с петно от майонеза отпред.“

Поглеждам надолу. Вътрешният Глас е прав — обедният ми сандвич е оставил следите си върху лявата ми гърда.

— Всъщност изглеждаш различно — продължава Джейк. — Направи ми впечатление още като те видях следобеда. Какво е станало?

— Разделих се с теб, това е станало — отвърщам.

„Внимавай — предупреждава ме Вътрешният Глас. — Прекалено много горчивина — нали не искаш да си помисли, че ти е разбил сърцето?“

— Всъщност, не — бързам да си взема думите назад. — Просто съм с две години по-стара.

„Браво. Подходящ неутрален тон. Така те искам.“

Джейк ми поръчва още едно питие и аз го питам:

— А ти как си?

След като ги изричам обаче, думите прозвучават странно. Джейк е един от малцината мъже, които са ме виждали с крака, насочени към тавана, а аз си разменям с него баналности и го питам как е.

— Убивам се от работа — отвърща той. — феноменално зает съм. „Венерианските нефтени войни“ излезе миналия месец и още се занимавам с промоцията. Имам нужда от почивка. Знам, че на нищо не приличам.

„Да бе!“

Предлага ми цигара, навежда се да я запали и обгръща пламъка с ръце. Напълно ненужно, защото тук няма и най-слаб въздушен полъх. Всъщност ми се струва, че помещението изведнъж е останало без капка въздух. Едвам дишам. Само начинът, по който ми пали цигарата, е достатъчен, за да настръхна от възбуда. Пръстите му докосват ръката ми и аз си спомням как докосвах...

„Стегни се, ма“ — крещи Вътрешният Глас — тъкмо навреме.

— И организира ли си? — бързам да попитам.

— Да си организирам какво?

— Отпуска — отвърщам с усещането, че звуча като непоносима фризьорка.

— Не съм имал време. Но ще я организирам. Изтощен съм. Струва ми се, че доста време няма да мога да пиша друга книга. Издателите ми ме помолиха да...

„Господи, забравил бях колко досадно егоцентричен може да е този тип.“

— ...но ако се съглася, ще трябва да започна да пиша веднага, а наистина не искам...

„И дудне, и дудне и...“

— ...Естествено, отказах им. Да не съм им някаква шибана машина за наденици. Не бяха много щастливи, но имат нужда от мен повече, отколкото аз от тях...

„...дудне и дудне. Все за себе си. Какво изобщо си намирала в него?“

— ...а сега казват, че съм бил един от малкото култови писатели на фантастика и очевидно съм преминал...

„Слушай, слушай. Някакъв си писател, ама за говори за си все едно е изобретил лекарство против рак, докато между другото е ликвидирал бедността на планетата и е изнамерил безболезнена коламаса. Разбира се, ти винаги си била твърде заета да го гледаш в задника, за да забележиш. Във вашата връзка имаше двама обсебени. Ти от него и той от себе си.“

— ...но качеството е основното нещо, а аз не мога да го постигна, ако не съм отпочинал. Я чакай, това там Тоби Лит ли е?

— Тоби кой?

— Извини ме за малко. Трябва да му кажа две приказки.

Той слиза от стола и изчезва сред тълпата пиячи, която се разтваря пред него като Червено море. Той е Мойсей. По дяволите, той е Господ. Той е...

„Лили Бикърстаф, би ли се погледнала за малко отстрани, ако обичаш. Този мъж е пълен задник. В морето с пълно с риби, всяка от които ще се отнася с теб по-добре от него. Като например Джейсън Донован. Още си го бива и след него вече не тичат тълпи от обожателки, така че може и да се класираш. Ей, освен това се обзалагам, че със сигурност не си пада по суингърс купони.“

Гласът в главата ми не се маха.

Джейк също. Появява се след няколко минути и небрежно ме прегръща през раменете. Не обръщам внимание на гласа, който вече крещи истерично, и си казвам, че Джейк просто иска да се отпусне.

— Харесва ми да разговарям с теб, Лили — прошепва Джейк.

— Защо, защото не те прекъсвам ли?

— Не, защото ме разбираш. Много си чувствителна.

Ръката му ме стисва. Не съм очаквала да флиртува така открито и ми е трудно да се съпротивлявам. Наистина е най-сексапилният мъж, когото познавам — освен може би Люис... Който ме смята за глупачка, а не за разбираща и чувствителна... И откъде-накъде ще ми говори с такъв сарказъм? Гадняр.

Не, Джейк си е много добър. Може да отида у тях след няколко часа, или след няколко минути. Какво толкова лошо?

„Ще бъде истинска беда — крещи Вътрешният Глас. — Не помниш ли какво ти каза Ант?“

Какво, да бъда спонтанна, да се доверявам на инстинктите си?

„Не, тъпачко, каза да стоиш далеч от Джейк. Той е използвач. Задник“

— О, я си гледай работата — изричам на глас.

— Моля? — пита Джейк, чиято ръка се е преместила на коляното ми.

— Нищо. Чудех се... Ти в момента имаш ли си сериозна приятелка? — питам толкова небрежно, колкото ми е по силите.

„Предавам се“ — надава вой Вътрешният Глас.

— Нищо сериозно — разсмива се Джейк.

Но гласът се предаде прекалено рано, защото усещам как гърбът ми настръхва. Чудя се дали Нищо Сериозно си е у дома, тъгува за него като луда и тръпне от очакване да го види утре. Дали Нищо Сериозно е 80DD? Или повече? И дали харесва суингърс купони?

— Ами ти? Имаш ли си приятел? — прекъсва той влака от неприятни мисли (обявяващ всяка спирка като: „Смъртоносна Горчивина“).

Познавам Джейк. Ако има намерение да ме вкара в леглото, нещо банално като наличие на приятел няма да го възпре.

Той отново се разсмива.

— Какво толкова те попитах, Лили? Май не си се променила много?

— Какво имаш предвид? — сопвам се.

— Виж се колко си напрегната.

— Усещам как се изчервявам — от срам и гняв.

— Изобщо не съм напрегната, мерси. И си махни ръката от коляното ми, ако обичаш.

— Извинявай, извинявай! Забравил съм каква си. Хайде да те черпя още едно питие и да видим какво ще стане.

— Какво ще стане? Ще ме подмокриш дотолкова, че да забравя какъв си мръсник и да се прибера с теб ли?

„Малко преиграваш, но иначе много добре, малката. За малко си помислих, че край с тебе.“ — Вътрешният глас се е върнал и ми оказва морална подкрепа.

— Какво те кара да мислиш, че искам да се прибера с теб? — пита той невъзмутимо.

— Джейк, докосваш ме, говориш ми мили приказки...

— Е, и? Това не означава, че искам да те чукам. Просто се държа добре. Знаеш ли какъв ти е проблемът?

— Чакай да позная — прекалено съм задръстена.

— Виж какво, забрави. Идеята да се видим отново ми се стори добра. Помислих си, че и ти ще се радваш да ме видиш. Явно съм сбъркал.

Изглежда ядосан — емоция, която не съм виждала у него. Не му харесва фактът, че не възнамерявам да се хвърлям в леглото му, само като е щракнал с пръсти. Още не съм сигурна, че няма да го направя, но той не го знае.

— Не си сбъркал ти, Джейк — нарушавам мълчанието. — Аз съм сбъркала. Мислех, че може да си се променил.

— А ти си чисто нова личност, така ли да разбирам?

— По една случайност съм... Чувал ли си за Марша Мелоу?

„Идиотка такава — крещи Вътрешният Глас. — Какво целиш?“
Всъщност нямам никаква представа.

— Не знам дали има някой, който да не е чувал — уморено отвърща той, доволен от промяната на темата. — Колкото да е странно, моят издател дължи на нейния услуга и ме помолиха за кратък отзив за следващото издание на книгата ѝ. Опитвам се да намеря време, за да го напиша. Като че ли си нямам достатъчно работа. Защо питаш?

Прекалено съм шокирана, за да отговоря. Каквото и да целях, във всеки случай не беше това. Накрая успявам да проговоря възможно най-нехайно:

— И какво ще пише в този отзив?

— Теб какво те вълнува?

— Просто ми е любопитно.

— Ами, очаквах книгата да е някаква глупост, женски дрънканици, примесени с малко секс за по-интересно, но се изненадах от това, което прочетох. Според мен прозата ѝ е наистина стегната, с графична тъкан.

— Това добре ли е? — Знам, че е, но сега е мой ред в играта на котка и мишка.

— Добре е. Мелоу очевидно се цели в читателките на чиклита, но заслужава нещо по-добро. Всички статии, в които я обсъждат, просто изнасят на преден план секса, но в книгата ѝ има нещо много повече. Всъщност, говоря за „нея“, но с моя редактор мислим, че става въпрос за мъж.

— Сериозно?

— Ти не разбираш много от книгоиздаване, нали? Книгата е доста умна — забелязала е нишата, която зае „Сексът и градът“, и я експлоатира в пълна степен. Работата е в това, че досега не съм срещал жена, способна на такава безцеремонна

категоричност като Мелоу. За да пишеш по този начин, са нужни топки — и в буквалния, и в преносния смисъл на думата. Показателно е, че зад идеята за „Сексът и градът“ стои мъж. Не, залагам пари, че Мелоу е мъж, криещ се зад женско име, за да привлече повече читателки.

„Надменно, арогантно копеле! Няма да оставиш нещата така, нали?“

Някак успявам да не обърна внимание на писъците на Вътрешния Глас, потискам порива да ударя на Джейк шамар и изсъсквам през зъби:

— Значи жените не са достатъчно компетентни да пишат за секс, така ли? Сигурно ги няма в леглото, когато той се случва?

— Не, казвам, че жените не могат да пишат за секс, без да

се поддадат на изкушението да набъркат — нали се сещаш, ароматизирани свещи и задължителните обяснения в любов.

— Господи, чак сега осъзнавам що за шовинист си.

— Ето, виждаш ли? Толкова си задръстена. Не можем дори да водим цивилизован разговор, без да се обидиш. Както и да е, без значение дали е мъж, жена или животно, книгата на Мелоу е добра. Трябва да я прочетеш — може да те отвори малко. Ти си умно и хубаво момиче, но си толкова задръстена, че никой

не те забелязва. Поемай рисковете от време на време. Може пък да ти хареса. — Той се обляга и тъглчетата на устата му се извиват в усмивка на превъзходство.

„Зарежи скапаната секретност, момиче, кажи му всичко! — крещи Вътрешният Глас, изоставил всякакви задръжки. — Почни с деня, когато той те заряза, и осветли снизходителното копеле за развитието на нещата до ден днешен. Да видим какво превъзходство ще почувства, като разбере, че ти си девойката с топките на Марша Мелоу.“

Аз не се поддавам, отдръпвам се повече, отколкото дори самият Джейк би могъл да си представи, и казвам:

— По една случайност съм й чела книгата. Наистина ми отвори очите.

— И сега да не би да се целуваш с отворена уста — подиграва се той.

„Нещастник!“ — крещи Вътрешният Глас.

— Нещастник — присъединявам се и аз и си грабвам палтото. — Вярно казват хората. Размерът е всичко, а ти си най-големият нещастник, когото познавам.

„Много добре — казва Вътрешният Глас. — Как не се сетих...“ Излизам от бара, без да поглеждам назад... И отново виждам Джейсън Донован. Чудя се...

„Ако си мислиш точно сега да му поискаш автограф, НЕДЕЙ. Не е уместно. Излез от сцената... ДЕЙСТВАЙ!“

Вътрешният Глас е прав. Демонстрирам пълно безразличие, докато минавам покрай масата на Джейсън, и излизам от „Гручо клуб“.

Когато слизам от автобуса в Круч Енд, вече се чувствам ужасно. Въодушевлението от победата, докато излизах от „Гручо клуб“, продължи всичко на всичко пет минути. След това ставаше все по-зле. И даже не взех автограф от Джейсън.

Докато се влача към къщи, не мога да прогоня от главата си образа на татко с Блондинката Разбивачка на Семейства. Подобно на много други хора така и не мога да смеля представата родителите ми да правят... *това*... но това е много по-лошо от всичко досега. Става ми тъжно и ми се повдига. Защо не си гледа комплекта инструменти в гаража? В рекламата показват как се преобразява в хиляди различни конфигурации, като нещо от „Камасутра“ — това не му ли стига да си задоволява страстите?

Част от мен иска да повярва, че това не означава нищо; че съществува съвършено безобидно обяснение. Но какво? „Лили, излъгах майка ти и й казах, че отивам по работа в Бирмингам, защото изобщо нямаше да ми повярва, че отивам в моден лондонски бар, за да уточня подробностите по новия договор за овърдрафт с банковата си инспекторка, която по една случайност е млада, привлекателна и руса и предпочита екзотични кубински коктейли и сандали с каишки.“ Боя се, че всичко

е свършен факт.

Докато се приближавам към моята кооперация, входната врата се отваря и фигура в ярковioletови одежди скоростно слиза по стълбите. Отнема ми няколко секунди да осъзная, че това е майка ми. Инстинктивно лепвам гръб до някаква череша. Тракането на токчетата ѝ по паважа идва все по-близо и аз благодаря на съдбата, че цветът на палтото ми доста наподобява този на дървото — може и да не ме види. Но, Боже, защо не си ме създал плоскогърда? Бюстът ми стърчи от ствола на черешата като безпогрешен надувен маркер. Примижавам, когато тя се изравнява с мен... и не ме забелязва. Навела е глава, потънала в мислите си. Качва се в колата си и докато отминава, паниката, която изпитах, когато я видях, се сменя с друга, много по-силна. Какво, по дяволите, е правила в апартамента ми? Вдигам поглед към моя прозорец. Свети. Вероятно Ант е горе. Какво ли е станало? Направо не ми се мисли, така че не мисля. Вместо това се втурвам във втория си мъчителен спринт за деня.

Когато връхлитам в хола, виждам Ант на дивана. Ситуацията е по-зле, отколкото си я представях. Лицето му е пребледняло, ръцете му треперят, а ченето му виси под ъгъл, все едно е откачено.

— Ант, какво става? Какво ти направи? Нали не е разбрала за...

— Не, не е разбрала... Но аз разбрах за нея много повече, отколкото съм си мислил, че някога ще знам.

— За какво говориш?

— Току-що приех първата си, искрена пред Бога, *истинска* изповед.

— Моля?

— Тя си призна греховете... И аз ѝ дадох опрощение.

— Но ти не си свещеник.

— Но тя не мисли така, нали?

— И даже не е католичка. Тя мрази католиците.

— Дойде да те види и наистина беше разстроена. Явно имаше нужда да поговори с някого и...

— Ти ѝ изслуша изповедта? Как можа? Изобщо не е честно.

— Идеята беше *нейна*. Тя изобщо не ми остави избор. И освен това кой измисли лъжата за свещеничеството? Може би трябваше да ѝ кажа: „Извинявайте, госпожо Бикърстаф, но всъщност не съм Божи човек. Дъщеря ви просто скри факта, че съм емигрирал в Ню Йорк, за да практикувам денонощна и всекидневна содомия?“

Млъквам. Знам колко... тъ... *настойчива* може да бъде мама, когато си науми нещо, и си представям как е притиснала Ант в ъгъла.

— Не знам как си се справил. Искам да кажа, кога изобщо си ходил на църква за последно?

— Като бях на петнайсет. Не беше лесно. Не можех да си спомня думите на *in nomine patri* — мисля, че я благослових в името на „Аз, Клавдий“.

— И какво ти призна?

— Не мога да ти кажа — невъзмутимо отвърща той. — Поверително е. Единствено Господ е свидетел на онова, което се изрича между търсещия опрощение и неговия изповедник.

Понечвам да се засмея. Но на него не му е смешно.

— Ант, ти *не* си свещеник. Не си давал никакви обети. Какво ти каза?

— Не мога да ти кажа. Ще предам доверието ѝ.

— Престани с тези глупости. Просто ми кажи.

— Лили, по никакъв начин няма да можеш да скриеш от нея, че знаеш, и тя ще се сети, че аз съм ти казал. Ще стане страшно за всички.

— Боже, какво толкова е направила? Кражба от супермаркета? Убийство?

— По-лошо от първото... И не толкова лошо като второто.

— Кажи, кажи, *кажи*.

— Не мога, Лили. — И след като го изтормозвам докрай: — И освен това майка ти май не е единствената, която има какво да признава, не мислиш ли?

— Какви ги говориш?

— Къде беше досега?

— На работа.

— Така ли?

— Наложил се да поработя до късно. Не е смъртен грях, нали?

— Това не е, но да лъжеш най-добрия си приятел, е. Получил се съобщение на телефонния ти секретар. Звънна точно когато майка ти влизаше, така че не можах да вдигна. Лили, какво си въобразяваш, че правиш, като се виждаш отново с него? Малко ли други простотии ти се събраха на главата?

Не му отговарям и натискам бутона за прослушване на съобщенията.

— Лили... Аз... Наистина очаквах днешната ни среща с нетърпение и я съсипах. Какво да кажа? Не бях във форма... И... съжалявам...

Моля? „Съжалявам“? Мъжът с речник с размерите на малка планета, но когото досега не съм чувала да изрече *тази* дума — даже и съвсем шепнешком, за да не го чуя?

— ... Искам да ти се реванширам... Ако ми дадеш такава възможност. Моля те, звънни ми... Та дори и само за да ми кажеш какъв съм задник.

Съобщението приключва и настъпва такова тягостно мълчание, че с нож да го режеш. След това Ант казва:

— Досега не му бях чувал гласа. Говори като Пиърс Броснан. „Казвам се Бастард. Джейк Бастард.“ Няма да му се обаждаш, нали?

— Естествено, че няма да му се обаждам.

И съм твърдо решена. Всички диви коне на света заедно няма да успеят да ме завлекат до телефона.

8

— Къде отиваш? — пита Джули.

— Навън.

— Това е ясно. Къде навън?

— Трябва да напазарувам някои неща.

— Жалко. Щеше ми се да дойдеш с мен в този бар. Страхотен е. С Алън си пием питиетата там. „Куба Либре.“

Аааааргх!

— Съжалявам, трябва да тръгвам. — Побързвам да си навлека палтото и да излетя от офиса.

Споменаването на мястото, където видях татко с Онази Жена, препълва чашата. Татко и Онази Жена са двама от хората, за които се опитвах да не мисля тази сутрин. Списъкът е доста дълъг. В него е новият и извиняващ се Джейк — забранена зона. В него е Люис, който отново се държи все едно не съществувам. (Всъщност прекара десет минути в разговор с пъпчивия шестнайсетгодишен, така че сега май официално съм най-маловажната личност в офиса.) В списъка са мама, Ант и онази скапана изповед. Какво е направила, по дяволите? И Лиза. Мълчанието ѝ е оглушително — остава ми да мисля само, че ми е наела убиец. Трябва да ѝ се обадя и да ѝ се извиня... само че не смея. И най-накрая — Марша Мелой.

Тактиката ми за избягване на неприятни мисли се изчерпва с вглъбяване в работата и всичко вървеше идеално само допреди половин час. Тогава се обади Мери.

Понякога през обедната почивка оскъдно облечени офис труженици покриват всяко стръкче трева на площад „Сохо“. Но не и днес. Сигурно има нещо общо с факта, че ръми. Днес съм само аз, сгушена в палтото си на една мокра пейка

Поглеждам си часовника. Мери закъснява с двама минути. Офисът ѝ е само на две минути пеша — над пицарията на Дийн Стрийт, — така че да гледа да има добро оправдание. Тъкмо се каня да

се откажа и да се върна на работа, и я виждам да се търкаля към мен като надувна кукла.

— Извинявай, ангелче, извинявай — изрича без дъх и се стоварва до мен на пейката. — Трябваше да се отърва от хиената на „Мейл“. Продължава да ме следи. Прекарах я през моята фитнес зала. Там беше откаченият ми инструктор по Пилатес и аз му бутнах рушвет да я похити в някой петнайсетминутен курс. С малко повече късмет вече си е докарала сериозна гръбначна травма.

— Подгизнала съм, Мери — прекъсвам я сърдито. — Може ли по същество?

— Извинявай, че те накарах да излезеш, но е важно. Стори ми се, че няма да можем да го обсъдим по телефона, още повече в работата ти не можеш да разговаряш, а само съскаш. Сега дръж се и чуй прекрасната новина.

Държа се и се подготвям за най-лошото — представите ни с Мери за „прекрасно“ живеят на различни планети.

— Моите шпиони ми казват, че...

— Какви шпиони? — прекъсвам я паникьосано.

— Станала си параноичка, скъпа. Това е образно казано — като едно птиченце или пък агенция „Партенка“. Както и да е, едно птиченце от агенция „Партенка“ ми каза, че другата седмица „Пръстените“ ще влязат в списъка на бестселърите.

Не бях права. Това е *прекрасно*. Въпреки всичката паника и гадене, които изпитвам всеки път, когато стане въпрос за Марша Мелоу, фактът, че тя — не, аз — е написала бестселър, ме изпълва с радост, която почти ме кара да забравя дъжда.

— Прекрасно, нали? — усеща Мери вълнението ми. — Много добре, бих казала. Не всеки ден се сдобивам с истински бестселър в списъка на клиентите си. Както ти казах, скапаният „Мейл“ вдигна романчето ни на горните рафтове и, както също ти казах, смотаният ти издател тази сутрин ми се обади по телефона.

Мери не може да понася издателя ми. Странно, като се има предвид, че работата ѝ е да свърже него и мен, нейната клиентка. Но, както самата тя каза, докато се опитваше да ми пробута ръкописа, „Никой не иска и да чуе за Марша Мелоу — прекалено е пикантна за нежните им души“. Не бях в положение да избирам.

Всички големи издатели и повечето малки отхвърлиха „Пръстените“. Тогава един ден тя ме попита: „Чувала ли си за «Смит Джейкъбсън»?... Естествено, че не си. Дребосъци с доста анорексичен издателски каталог. Продължава да ги управлява основателят им Адам Джейкъбсън. При друг случай нямаше и да припаря до него. Много е мазен и лигав, ако разбираш какво имам предвид. Както и да е, един ден влизам в магазинчето за вестници да си купя «ОК!» и няколко «Кит-Кат»-чета за отскок и го виждам да рови на най-горния рафт — не за списания за карате, ако се чудиш. Моментално ми хрумна гениална идея. Прекалено се бях увлякла да търся издател, който да оцени литературните достойнства на работата ти. Всъщност ми беше нужен такъв, който да се заинтригува повече от леещите се на всяка страница телесни течности. Предложих му ръкописа на място в същата секунда и тъй като беше стиснал последния брой на «DD удоволствия», не беше в положение да ми откаже. Освен това той е всичко друго, но не и избирателен. Не искам да омаловажавам постижението ти, скъпа, но той би направил оферта и за списъка за пазаруване на Джордан, ако си мисли, че до Коледа ще успее да го издаде в твърди корици.“

Според Мери Адам Джейкъбсън е безскрупулен плужек, само едно стъпало над чекиджията, който ни се показваше с Лиза, докато се прибирахме от училище. Не знам дали е така, защото не го познавам.

— Искат да се срещне с теб — казва Мери, докато дъждът се усилва все повече.

— Не мога. Нали съм тайна.

— Чуй ме, миличка. Искат да ти направи оферта и каза, че не бил готов да рискува — цитирам — „значителна сума пари“ за автор, на когото не е виждал и очите.

— Да си задържи парите. Няма начин да се срещна с него. Даже не ща да пиша втора книга.

— Какво, и Марша Мелой да се окаже литературна едnodневка? „Бум-бам, благодаря ти, скъпи читателю!“ Трагедия... Но това, разбира се, си е изцяло твое право. Аз все пак ти предлагам да се срещнеш с него и да чуеш какво има да ти казва, преди да решиш какво да правиш.

— Няма да се срещна с него, Мери. „Пръстените“ бяха случайно попадение. Не мога да напиша втора книга, ако ще и за... Все пак колко предлага? Десет или дваисет хиляди?

— Както казват в телевизионните състезания „По-високо, по-високо!“.

— Какво, трийсет бона за нещо, което даже не съм написала? Абсурд.

— Не, скъпа, това е издателският бизнес. Издателите най-редовно плащат за нещо, дето още не са прочели, това е и, слава Богу, това се случва доста често. И, между другото, ако Джейкъбсън иска следващата Мелоу да е негова, ще трябва

да се изръси с доста повече от трийсет бона.

— Мери, няма да има следваща... Колко повече от трийсет?... Чисто хипотетично, защото нямам втора книга в себе си и това е.

— Лили, разговорът извънредно изпростя — отсича Мери. — Искам да кажа, ако повече никога не възнамеряваш да сваляш капачката от химикалката, не виждам защо седя тука на проливния дъжд и обсъждам хипотетични *шестцифрени* аванси за несъществуващи книги.

По дяволите! Хвана ме на въдицата и много добре го знае.

— Виж, да предположим, че се срещна с него... от чиста любезност, разбира се.

— Разбира се.

— Какво ще му попречи да се разприказва.

— Вече съм помислила за това. — Мери посяга към чантата си, изважда един плик и ми го подава. — Можеш да го прочетеш по-късно. Договор, който адвокатът ми написа вчера. Забранява на Джейкъбсън да издава по какъвто и да било начин истинската идентичност на Марша Мелоу под страх топките му да не бъдат изядени от ротвайлери в перуки и тоги. Сигурна съм, че смирено ще положи мазния си палец на пунктираното място.

— Чакай малко. Значи си го направила вчера? Каза, че си говорила с Джейкъбсън днес сутринта.

— Скъпа, да не мислиш, че просто си седя на дебелия задник за моите петнайсет процента. Аз мисля в перспектива — за разлика и от авторката си, и от нейния издател.

Летя към офиса на... оо, тринайсетото или четиринайсетото небе. *Шестцифрена*. Освен ако не брои пенитата, това означава повече от сто хиляди. Е, може да са точно сто хиляди, но пак си е истинско богатство. С толкова пари мога да направя какво ли не. Като например да си платя ипотеката... *Скучно*. Добре де, мога да си купя едно от онези сладки малки аудита, дето приличат на кукленски коли (първо трябва да взема книжка) или пък дървена наколна къщичка на плажа на Малдивите (където и да е това), или пък да спася малко китове (съвсем малко, така си мисля, за сто хиляди). Мога да купя прошката на Лиза с десетина нови гардероба или пък...

„*Не, не можеш* — казва Вътрешният Глас. — *Освен ако не възнамеряваш да й кажеш.*“

Мамка му. Бях забравила за мама. Усещам как се спихвам като пробит балон и пристигам на работа мокра до кости и потисната.

Действителността е *толкова* гадна.

В офиса има нещо различно. Да — цветя. Бюрото ми не се вижда от тях. Бели лилиуми покриват всеки квадратен сантиметър от пространството, което дели с Джули. Добре че си е направила прическа на футболна съпруга, та виждам част от

леко червеникавите й букли над цветята.

— Страхотни са, Джули — казвам и сядам. — Алън май наистина е хлътнал по теб.

— Не са за мен. За теб са.

— От Алън?

— Да гледа да не са. Хайде по-бързо чети картичката, защото се побърках от любопитство кой ги е изпратил.

Започвам да ровя за малкото пликче из хектарите от целофан, намирам го и го отварям. Изваждам картичката и я прочитам.

Лили — не знам как да ти се извиня за поведението си. Надявам се да ми позволиш, да се реванширам с една вечеря — Джейк. xxx

Свличам се шокирана на стола си. Цветя и извинения. От Джейк. Най-неизвиняващият се и най-неподаряващият цветя мъж на света. Но съм толкова развълнувана, колкото и озадачена. Даже се е подписал с целувки — три броя. Макар че може да означава и троен X, като

порно. Не, по-добре да не се задълбавам на тая тема... *Цветя*. От Джейк. Майко мила.

„Престани — изсъсква Вътрешният Глас (който, да си призна честно, наистина започва да ми лази по нервите). — *Единственото, което иска, е да ти свали гащите.*“

— От кого са? — пита Джули.

— От едно старо гадже.

— Май много му се иска да ти свали гащите.

„*Нали ти казвам?*“ — самодоволно се обажда Вътрешния Глас.

— Не знам какво цели — казвам.

И, честно казано, наистина нямам представа що за игра е подхванал Джейк. Но нямам време за размисъл, защото чувам глас зад гърба си.

— Не знам как ще работиш на това бюро, дето е като изложбата на цветя в Челси.

Диди. Преди Люис да постъпи на работа, в „Работещо момиче“ се изредиха трима други главни редактори. Диди ги разкара всичките. Предшественикът на Люис я ненавиждаше. Нещата стигнаха дотам, че даже я заведе на обяд „за разведряване на атмосферата“. Два дни по-късно си събра нещата от бюрото. Или, както се изказа Джули: „Горкият нещастник едва ли е предполагал, че ще уволнят не нея, а него“.

— Извинявай, Диди. Тъкмо щях да ги разчистя.

— Е, като свършиш, иди при Люис. Искан да те види — изсумтява тя.

— О, видял е цветята — надава писък Джули. — И се е принудил да предприеме нещо.

— На твое място щях да си спестя тъпите идеи — казва Диди.

Какви идеи? Единственото, което ми хрумва, е, че иска да ме уволни, задето съм се държала като идиотка вчера на съвещанието.

— Защо да не излезе с нея — възмущава се Джули.

Лично аз се сещам за няколко хиляди причини, всъщност.

Предполагам, че и Диди, защото превключва на презрителния си глас.

— Ами, Лили си е много хубаво момиче. Но мъж като Люис не се хваща толкова лесно. Нали знаете, той излиза с *десетки* жени. Жени могъщи, *влиятелни*...

Господи, говори, като че ли Люис е главен редактор на „Таймс“. А не на някакво скапано безплатно списание.

— ... Не че искам да те обиждам, Лили — продължава, давайки ми ясно предупреждение, че ще каже нещо дълбоко обидно, — ти не си нито едното, нито другото. Само да видиш с тази, с която ще излиза довечера. Убийствена е. „Прада“ от глава до пети. — Диди хвърля неодобрителен поглед към мократа ми пола за 29,99 лири. — Тя е от банката, така че става въпрос за „работна вечеря“. — Жестът, с който изписва кавичките във въздуха, прави по-нататъшните обяснения излишни. Аз обаче само се чудя дали е казал на неговата Рос за госпожица „Банков Мениджър «Прада» от Глава до Пети“.

Диди си отива. Да пили на главата на някое друго отрудено копеле за работно време/кодекс за облеклото на работното място/ правилна употреба на канцеларските материали/невдигане на телефона до третото или второто или първото извъняване...

— Кучка — изсъсква едва чуто Джули. След което се обръща към мен. — Не виждам защо Люис да не излезе с теб.

— Защото си има Рос.

— Има си какво?

— Няма значение. Ако ме беше видяла на съвещанието, щеше да знаеш защо. Излязох детето идиотче на компанията. От седмици се носят маса слухове и аз му дадох идеалното оправдание да съм първата.

— Няма да го направи. — Тревогата ѝ е неподправена.

— Изобщо не ми пука — казвам и поставям цветята на пода. — Той е една груба и арогантна свиня. Мога и без тази тъпа работа. — Но не добавям: „Защото ще ми предложат шестцифрен аванс за книга, която даже не съм написала.“

— Щом не ти пука, защо се оглеждаш в екрана на компютъра?

— *Не се оглеждам* — отвърщам възмутено и бързо отвърщам поглед от екрана на компютъра. Изглеждам ужасно; удавени плъхове са изглеждали по-представително от мен. Ставам и пригладжам мократа си пола. След това поемам решително — е, почти решително — през офиса.

Когато стигам до вратата на Люис, всичката ми решителност се е изпарила. Не искам да ме уволняват, със или без шестцифрен аванс. Надничам през стъклото. Той изглежда *толкова* добре. *Изобщо* не

искам да ме уволнява някой толкова добре изглеждащ. Той седи на бюрото си, навел глава, и пише нещо. Почуквам плахо и той ми махва да вляза, без да вдига поглед.

— Ей сега — казва. — Седни.

Къде да седна? До стената има диванче, но то е светлобежово и мокрите ми дрехи ще оставят големи мокри петна. Не ми се ще да изглежда все едно съм се подмокрила, особено пък ако ще ме уволнява. („Толкова съм доволен, че се отървахме от тази, Диди — тя не беше с всички си.“) Издърпвам един стол от масата за съвещания, обръщам го и се настанявам. По дяволите. Столът е в средата на стаята, на около два метра от бюрото му. Чувствам се разголена и ще бъде точно така, ако той вдигне поглед, докато си кръстосвам краката. Просто трябва да си държа колената залепени едно за друго. И, Господи, тук е горещо — като в сауна. Лепкавата жега кара мокрите ми дрехи да обгръщат тялото ми още по-плътно. Поглеждам си потника. Мамка му. Сутиенът ми. Вижда се целият. Ще си помисли, че съм си прекарала обедната почивка в участие на някак състезание за мис „Мокра флан...“.

— Извинявай — казва, но изобщо няма такъв вид. Оставя си химикалката и вдига поглед — *ааах!* — право към сутиена ми. — И освен това вчерашното съвещание беше истински провал...

Ето, започва се. Поеми дълбоко въздух и се опитай да не плачеш, Лили.

— Пълна идиотщина от край до край. Загуба на време за всички...

Добре, добре, схващам картината.

— ... И, както всичко останало тук, потискащо с липсата си на плам и въображение.

Той млъква и ме поглежда с присвити очи. Като си помисля, предпочитам версията с влажния поглед, която зърнах за малко в понеделник сутринта, защото тази ме плаши.

— Лили, ще бъда откровен с теб...

Олеле. Първо се обръща към мен по име, а след това ще бъде *откровен*. Частта от разговора с „Боя се, че ще трябва да се разделим“ сигурно не е много далеч.

— ... Издателите ми дадоха два месеца да преобърна нещата. Ако не успея, списанието фалира. Налагат се някои значителни

промени...

Да, да, промени, съкращения. *Моля те*, давай по същество, защото това е мъчение.

— ...Но, честно казано, всичко, което видях досега, е толкова второкачествено, че не знам откъде да започна.

И започваш с мен, нали? Защо иначе съм тук?

И защо трябва да е толкова хубав? И умен? Защо не може да ме уволни някой грозен и тъп глиган с плешивина, с наресан кичур отгоре и пърхот по яката? Това поне щях да го понеса.

— Като си говорихме онази сутрин, ти ми каза нещо, което нито един редактор не иска да чува...

Значи това ще му е оправданието? Фактът, че съм му казала, че списанието е боклук.

— ... След пороя от всички безсмислици и подмазвания, които чух — гневно продължава той, — беше крайно...

Господи, защо не побърза, сълзите напират в очите ми и ще ревна всеки момент.

— ... *освежаващо*.

Чакай малко, това не беше в сценария.

— Беше честно и ми даде първата искрица надежда, че не сме загазили безнадеждно. И освен това наистина имам желание да чуя още твои мнения. Какво ще кажеш да излезем на обяд?

Смаяна съм. Тъкмо се канех да потъна в океан от сълзи и той развали всичко с... моля? Какво прави той? Идва към мен? Но все още е ядосан. Сигурно не идва към мен... Не разбирам.

— Или, ако предпочиташ, на вечеря? Да, на вечеря е добре. Какво ще кажеш? — пита и изведнъж очите му стават като чинии.

По дяволите. Наистина идва към мен. И чака отговор, който очевидно трябва да е „да“, защото вечерята е *фантастична* идея. Ама чакай малко. А неговата Рос? Може вече да е бивша Рос, в който случай вечерята *нак* е фантастична идея. Ако имаше начин да разбере. Господи, моля те, дай ми знак.

— Ъмм... Ъъ... Ъмм — започвам да мънкам.

Така ли ми се струва, или тук е адски горещо? Да му се не види, това пара ли е? От скапаната ми пола наистина се вдига пара. Голям срам.

— Оставям на теб да решиш, Лили. — Люис нетърпеливо вдига химикалката си — явно не е готов да изчака годината или две, които са ми необходими да завърша едно изречение.

— Не, не, нямам нищо против една вечеря — изричам внезапно одарена с членоразделна реч. — Наистина ще ми е приятно.

Млъквам, защото го виждам. Знакът, за който се молах, през цялото време е стоял на бюрото му. Красива дървена рамка за снимки. В която има снимка. На жена. Рос? Тя е... Господи, зашеметяваща е — малко прилича на онази, как ѝ беше името, дето се въргала на плажа в черно-бял бански в рекламата на Калвин Клайн... Кристи Търлингтън, точно така. Прекалено е млада, за да е майка му. Той забелязва накъде гледам, привидно несъзнателно докосва рамката и успява да я помести точно толкова, че вече да не виждам снимката... Значи със сигурност не е майка му. *Гадняр*. Сваля мен, а още не е приключил с тази Рос. Тя все още е в рамка — буквално. Той е обвързан. Обвързан гадняр. Ами онази „Прада“ мадама от банката — и днешната *работна* вечеря?

Господи, какво им става на тези мъже? По-точно, какво им става на тези, с които аз излизам?

— Отбий се на излизане при Диди и уточнете дата — предлага той, навежда глава и отново се потапя в работата — освободена съм.

Колкото да съм бясна, нещо не мога да кресна: „Сигурно се майтапищ, двуличен, двупистов плъх такъв“, затова пък измърморвам:

— Добре.

Отлепям мокрите си дрехи от стола и напускам сред облак от пара.

— *Вечеря?* — пита Диди с едва прикрито изумление. Кимвам безизразно. Нямам представа защо съм застанала пред бюрото ѝ и уговарям среща, след като трябва да бягам възможно най-далеч. Сигурно се дължи на вродения ми страх от всякаква власт — Люис може и да е гаден женкар, но все пак ми е шеф. Типично в мой стил. Кралицата може да заповяда да ме обезглавят, а аз ще я улесня, като отбележа пунктирана линия на врата си.

— Е, кога ще ти е удобно? — пита Диди.

Всъщност никога.

— Боже, три часа ли е станало? — учудван се театрално. — Направо забравих. Трябваше да съм при... очния лекар!... Контактните

ми лещи. Истински кошмар.

Диди ме поглежда подозрително.

— Споменах го, Диди... Миналата седмица. Съжалявам. Трябва да бягам.

И не съм постигала такава скорост от бягането на сто метра в десети клас.

9

— Дай да се изясним, Лили — казва Ант. — Някакъв издател иска да ти бутне сто бона, бившият ти — който според мен беше истинско говно, но откъде ли пък да знам аз? — ти е купил толкова лилии, че направо може да бъде провъзгласен за почетен педал, а страхотният ти шеф иска да те изведе на вечеря.

Кимвам.

— И това е бил най-отвратителният ден в живота ти?

— Ъ-хъ.

Той подигравателно вдига вежди.

— Нищо не разбираш — възмущавам се аз. — Изобщо не е толкова просто.

— О, извинявай. Сигурно съм пропуснал нещо. Я почни отначало.

Напълвам чашите от втората бутилка вино — първата свърши за нула време (беше жизнено необходима) — и се връщам отначало.

— Не мога да напиша втора книга. Дори не знам как написах „Пръстените“. Беше чист късмет.

— Прекалено добре си се справила на повече от триста страници, за да е чист късмет.

— Бях ядосана. Отмъщавах си на Джейк. Беше случайност.

— Хайде стига. Каквито и да са били мотивите ти, ако не можеше да пишеш, нямаше да успееш. Щом си могла да го направиш веднъж, значи можеш и втори път.

— Ант, дори и да мога, какво ще правя с всички тези пари?

— Да ти имам проблемите, скъпа. Иди го кажи на бездомниците, дето ровят по кофите.

— Престани да ми се правиш на много умен. Знаеш какво имам предвид.

— Ще се наложи да кажеш на майка си. Ще го преживее. Току-виж дори те изненадала.

— Какво ти призна миналата вечер, Ант?

— Не сменяй темата.

— Виж сега, правила съм опити да ѝ кажа. Но не мога.

— Няма да е толкова страшно, колкото си мислиш. Аз казах нашите, че съм гей.

— Да бе. Пет минути преди да заминеш за Ню Йорк. „Мамо, татко, чао. Много ще ми липсват и, между другото, да знаете, че не си падам по момичета... Я, ето го и таксито ми.“ Случайно да си се виждал с тях, откакто си се прибрал?

— Бях зает.

Мой ред е да вдигна подигравателно вежди.

— *Наистина* бях зает — протестира той. — Ще стигна и до тях.

— Ант, признай си. След като им каза, отношенията ви се скапаха напълно, нали?

— Е, не са идеални, но ми повярвай, че докато не знаеха, беше по-лошо. Всичките тия лъжи ме побъркваха — да се преструвам, че причината да харесвам „Спасители на плажа“ е същата като при останалите мъже... Както и да е, достатъчно за мен. Защо перспективата да излезеш с този бройкаджия толкова те плаши?

— Кой бройкаджия?

— Шефът ти — не онова говно Джейк.

— Ант, в офиса му беше като турска баня — адски унижително.

— На мен ми звучи доста секси. Значи, той те харесва, ти го харесваш. Излез с него.

— Като стане въпрос за мъже, аз привличам гаднярите като магнит. Прав си за Джейк, а Люис е по-лош и от него. Един бог знае с колко жени излиза едновременно. Джейк поне се държи като лайно само с една жена... Така си мисля.

— Не си вади така бързо изводи за Люис. Тазвечерната му вечеря може наистина да е работна.

— Глупости. Никой не ходи с банковия си мениджър на вечеря и освен това ти казах за снимката.

— Не го ли попита коя е? Може да е сестра му

— Кой си държи на бюрото снимка в рамка на сестра си. Освен ако не е... Пфуй! Отвратително. Не, той си има гадже, от което следва, че е говно, от което следва, че не трябва да го докосвам и с пръчка... Уф, толкова е *потискащо* — казвам и изпразвам чашата си, след което моментално я напълвам. — Защо не ми се падне някоя нормална твоя

версия... Не, това не съм го казала. Ти правиш секс с половин Манхатън — пред теб Джейк и Люис направо са целомъдрени. Ти реши ли какво ще правиш с Алекс и Фреди?

— Франки е, и не, не съм решил. Мислех че от пет хиляди километра разстояние ще ми е по-лесно... Но не е. Двамата сякаш се преливат един в друг. Господи, толкова е *трудно* — казва той и изпразва чашата си. Докато му сипвам остатъка от бутилката, Ант добавя: — Отивам в магазина за още.

Оставям самолета на автопилот, пристягам парашута на гърба си и вдигам резервния от пода на пилотската кабина, след това отивам отзад, където двамата ми пътници нервничат в креслата си.

— Имаме малка техническа неизправност — обявявам спокойно. — Май съм забравила да заредя гориво. Голяма съм патка — понякога съм си такава. И освен това след пет минути двигателите ще спрат и ще се разбием в непроходимата джунгла. Добрата новина е, че имаме парашути. Лошата е, че са само два. Тъй като съм си сложила единия, ми се струва най-справедливо да изхвърля другия и да ви оставя и двамата да пукнете. В края на краищата на кого ли ще му липсват червеи като вас двамата?

— Ч-ч-чакай малко — започва да пелтечи Джейк. — Аз съм писател. Имам фенове.

— Ха. Шайка брадати мърди — изхилвам се подигравателно аз. — На мен ли ще ми говориш — *писателката на бестселъри*, шибаният издателски феномен, „безстрашният нов глас на дамската проза“ — (И т. н.) — за фенове? Не, ако искаш да живееш, ще трябва да ми предоставиш по-убедителна причина.

Съкрушен от жестоката истина, Джейк се свива в креслото.

— Ами ти, Люис? — продължавам аз. — Нещо си много мълчалив.

— Колко пъти да ти обяснявам, Лили? — Вдига той големите си кафяви очи към мен. — Тя е само едно лице в рамка. Не означава нищо за мен. *Нищо*. Казвам ти. Само теб обичам... Само теб съм чакал цял живот.

Ха, обзалагам се, че го казваш на всички жени в самолети, които всеки момент ще се разбият в джунгла, бъкаща от отровни паяци и мечки гризли, когато се молиш за единствения останал парашут.

— Гризли ли? — обажда се Джейк. — В тропическите джунгли няма гризли.

— Млъквай — отсичам. — Те са... ъм... амазонски горски гризли. Слушай какво, това си е моята фантазия и мечките ще живеят, където си искам. И тъй като си досадно хитро копеле, не получаваши парашута.

Джейк избухва в плач. До него Люис се обляга в креслото си видимо облекчен.

— На твоето място нямаше да съм толкова доволен — обръщам се към него, — защото и двата парашута са в мен... Освен ако не ми дадеш убедително обяснение за снимката — такова, в което не фигурират съпруги и гаджета... Нито кръвосмешение.

— Тя е... Тя е... сестра ти.

— Моля?

— Казах, че няма да е лошо да се обадиш на *сестра* ти — повтаря Ант и напълно съсипва така внимателно съчинената ми пиянска фантазия — изпихме и трета бутилка и тя си свърши работата.

— Да се попържи малко — изломотвам с надебелял език.

— Опасното в плана ти е, че тя сигурно крои планове за отмъщение... Освен ако, разбира се, нямаш нищо против утре сутринта майка ти да вземе „Мейл“ и да види някоя твоя размазана снимка от рожден ден на първа стр...

Паднала съм от дивана и съм грабнала телефона, още преди той да е довършил изречението.

— Лиза, здрасти. Съжалявам. Не, наистина, наистина, *наистина* съжалявам — изричам на един дъх в слушалката. — Моля те, не го прави.

— Какво да не правя? — съска Лиза.

— Не знам... Каквото там си мислиш да правиш.

— Мислех да те убия, Лили.

— Напълно заслужавам да умра. Отвратителна съм. Не знам какво ми стана.

— Аз знам. Ти си страхлива. Аз съм свикнала, но защо трябваше да слагаш мен на топа на устата? Сега мама иска да ми конфискува паспорта.

— Е, ти нали и без това не искаш да ходиш в Хонконг... Искаш ли?

— Не е там работата. Искам да си реша аз, така, както те оставих ти да решиш дали да ѝ кажеш за скапаната книга... Кое то ти няма да направиш. *Жалка история.*

— Ще ми простиш ли някога? — хленча аз.

— Защо да ти прощавам, по дяволите? И освен това май си пияна. Колко обърна, преди да се пристрашиш да ми звъннеш?

— Лиза, толкова съжалявам.

Мълчание.

Решавам да приложат татковата тактика — неочаквана промяна на темата.

— Татко си има любовница — казвам.

— Боже, *наистина* си пияна.

— Не те лъжа. Изневерява на мама.

— *Татко!* Глупости на търкалета.

— *Изневерява* ѝ. Видях му любовницата. Руса, със сандали с каишки и ѝ се виждат лакираните нокти, и той си слага афършейв заради нея.

— Идвам веднага. Каквото и да правиш, само не заспивай.

— Какво ще правим, по дяволите? — питам.

— Ще му вдигнем скандал, естествено — отвръща Лиза, като че ли това е най-очевидното нещо на света.

Дойде преди час. Изпихме четвърта бутилка и тя се присъедини към моето замаяно недоумение. Ант е необичайно мълчалив по темата — което вероятно се дължи на факта, че се налива най-много. Но сега проговаря:

— На ваше място щях да оставя нещата така.

— Как можа да го кажеш, Ант? — възкликва Лиза. — Това е *баща* ни. Не можем да го оставим да се прави на глупак

— Естествено, че можете. Той е голям човек. Кой сте вие, та да го съдите? На вас приятно ли ви е, когато родителите ми се месят в живота ви — и ви казват кой може и кой не може... ами, да отиде в Хонконг, например?

— Това е различно — възмуцава се Лиза.

— Лиза е права — правя се на съгласна аз — още ми е ужасно сърдита, така че е възможно най-умното от моя страна.

— Предлагам ви, преди да се хвърлите в бой и да почнете да издавате присъди, поне да се убедите, че знаете фактите — възразява Ант.

— Какво толкова има да знаем? — прекъсва го Лиза. — Той чука някаква дропла със сандали на висок ток.

— Чуй се само. Звучиш като разгневена средновековна тълпа. „Сандали на висок ток! На кладата!“ А ти е известно само, че горкият човек е пил едно питие с нея.

— Да, след като е казал на мама, че отива в Бирмингам да гледа някакви машини за правене на закачалки. Защо ще лъже, ако е толкова невинен? — питам аз.

— Е, добре, може и да си има любовница. Но дори да е така, сто процента не знаете всичко — загадъчно отвърща Ант, а може и да не е загадъчно, но на мен ми се струва така, защото съм пияна.

— Какво искаш да кажеш? — пита Лиза.

Ант свива рамене.

— Я чакай — изписквам аз. — Изповедта на мама. Какво ти е казала, Ант?

— За какво говорите, по дяволите? — пита Лиза.

— Вчера вечерта мама минала оттук, преди да се прибера — обяснявам аз. — Направила изповед пред отец Антъни от Църквата на Светия Разврат. Той не иска да ми каже какво му е признала, но сто процента има нещо общо с татко и госпожица Сандали с Висок Ток.

— Нищо общо няма — казва Ант. — И, Лиза, преди да попиташ, ти казвам, че няма да ви кажа и под страх от изтезания.

Тя го поглежда кръвнишки, но той не ѝ обръща внимание.

— Вижте какво, най-добре ще е да оставите на мира родителите си. Оставете ги сами да се оправят. Тревожете се за собствените си проблеми... Те май не са малко.

— Затваряй си устата, Ант — отсича Лиза. — Нямаше да говориш така, ако се беше подпалил бракът на твоите майка и баща.

— Е, и какво смятате да правите? Да поканите на неделния обед брачен консултант? Да наемете частен детектив?

Това последното не трябваше да го казва.

Настина не трябваше да го казва.

— Защо се съгласих, мътните ме взели? — мърморя, докато следвам Лиза по скърцащото стълбище в порутената стара сграда в Клеркънуел.

— Защото така трябва — отвърща тя абсолютно убедено.

Стигаме до горе и се озоваваме пред мърлява зелена врата. Надписът на нея гласи: PARAMOUNT INVESTIGATIONS (INTERNATIONAL), (Paramount investigations(international) — Мащабни разследвания(международни) — б.ред.), което щеше да прилича на някакво зловещо предупреждение на латински, ако мислено вече не бях попълнила липсващите букви.

— Откачена работа — казвам. — Дай да се махаме, преди да е станало късно.

— Вече няма път назад. Просто си мълчи — аз ще говоря — казва Лиза и отваря вратата.

— Заповядайте, заповядайте — избумтява грубоват глас. Източникът му е дебел и потен мъж на средна възраст, напъхан зад някакво миниатюрно бюро. Нямам думи. Лепнал е на ухото си телефонна слушалка и с едната ръка закрива микрофона. — Паркирайте си сладките задничета — продължава той и посочва двата пластмасови стола.

С Лиза разчистваме натрупаните отгоре им папки, сядаме и зачакваме да си свърши разговора.

— Знам, че е било пълна тъмница, Артър... А, да, и си се бил покачил на дърво... И че копелето е хитро, всичко това го знам, но първото, което е трябвало да направиш, е да провериш дали си свалил шибаната капачка на обектива... Вярно, Джеймс Бонд не се е занимавал с брачни спорове, но се ловя на бас, че ако се беше занимавал, е щял да свали скапаната капачка... Какво искам ли? Искам да се лепнеш за копелето като лайно за чаршаф и да го изловиш отново... Не, в общи линии само това... И какво очакваш да покажа на

госпожата? Снимките от отпуската ми ли?... Не знам, гледай да свършиш работа... *Моля те...* Да, и аз те обичам.

Той затваря телефона и ме забелязва как гледам Лиза с присвити очи. Защо изобщо ѝ позволих да ме довлече тук?

— Извинявам се, дами. Един от най-старите ми оперативници. Май повече няма да го използвам — обяснява и ни оглежда отгоре додолу — което в случая с Лиза не е трудно, защото полата ѝ не би прикрила коленете и на кукла Барби. Мъжът се изправя и подава дундеста ръка. — Да приключим с формалностите. Колин Маунт — главен директор и старши следовател на „Парамаунт Инвестигейшънс... Интернешънъл“. С какво мога да ви помогна? — пита той краката на Лиза.

Тя е заета да рови из чантата си за единствената снимка на татко, която успяхме да открием за толкова кратко време. На нея той е облечен като неособено въодушевен Дядо Коледа на благотворителната коледна разпродажба на клуба на консерваторите. По изражението му може да се предполага, че си мисли: „Защо изобщо позволих да бъда довлечен тук?“ Каквато бащата, такава и дъщерята — каквато майката, такава и другата дъщеря. Лиза изважда фотото от чантата си и му го подава. Той го поглежда и се разсмява.

— Искате да го намеря ли? Още ли не са ви казали бе, сладурчета? Той не съществува, измислица е. — Поглежда каменните ни физиономии и веселието му секва. — Съжалявам... Не можах да се сдържа.

— Той си има любовница — съвсем безизразно заявява Лиза.

— Хванали са го да оправя джуджетата ли? — Мъжът сподавя поредния си кикот. — Извинявайте, извинявайте, това не съм го казал. Имах кофти ден. Трябва малко да разпусна. Значи любовница. Неприятна работа. И за коя от вас, принцеси мои, е женен този чичо?

— Това е баща ни — отвръща Лиза с тон, намекващ, че е започнала да осъзнава безкрайната тъпота на идеята си да отвори „Жълтите страници“ и да набере телефона на първия попаднал ѝ частен детектив.

— Баща ви ли? А аз си мислех, че тоя ще е пълен будала да изневерява на кукличка като някоя от вас двете. А сега, ако нямате нищо против сам да си надуя фанфарите, дошли ето тъкмо при когото трябва. Брачните афери са моята специалност. Няма сценарий със

сваляне на гащите, с който да не мога да се справя. Кажете ми сега какво знаете, а след това ще обсъдим плановете и стратегиите.

— *Парамаунт Инвестигейшънс? Сценарий със сваляне на гащите?* — беснея, докато излизаме на улицата. — Чу ли го? Нарече ни куклички. И ако се беше навел още малко да ти надникне под полата, направо щеше да падне на пода.

— Дай да се разберем, това мина — процежда през зъби Лиза. — Оттук нататък аз ще се разправям с него.

— Да, ама сметката на това влечуго я плащам аз. Направо не мога да повярвам, че му дадох чек. За *триста лири*.

— Е, нали се чудеше за какво да си харчиш парите. Това, което вършим, е правилно. Не можем да поискаме сметка на татко, без да знаем какво точно прави. И престани да опяваш за парите. И без това си ми длъжница.

Вярно е. Предполагам, че ако повторното вписване в книгата на добрите след бомбата с Хонконг струва неколкостотин лири, то парите ще са похарчени за добро. Само дето ми се щеше по-скоро да й купя някоя рокля, вместо да ги харча за детектив, пред който чекиджията, дето ни се показваше след училище, изглежда като стълб на обществото.

Поглеждам си часовника. Закъснявам за работа с повече от два часа и даже не съм се обадила.

— Закъсняваш с почти три часа — посреща ме от вратата Диди.

— Извинявай, извинявай. Новите ми лещи вчера не бяха готови. Наложих се да си ги взема тази сутрин.

— Не знам защо не си сложиш очила — казва тя и ме пронизва през своите — две дъна от буркани, съединени в средата.

— Знам, че е смешно. Какво ли не прави суетата с хората — отвърщам и се отправям към бюрото си, преди тя да допълни нещо за бедствието с изпаренията в офиса на Люис.

— Тази сутрин си самата популярност — посреща ме Джули, взема тетрадката с бележките и започва да чете. — Обади се някаква жена. Не си каза името, но каза, че искала да говори с теб за онова нещо.

— За какво?

— Точно така каза. За онова нещо.

Само Мери ще е била.

— Обади се майка ти. Не каза защо — нещо ми се стори малко нещастна. Обади се и Ант. Много приятен глас. Сигурна ли си, че е обратен?

— Сигурна съм.

— Жалко. Каза, че се надявал със сестра ти да не сте свършили някоя глупост...

Да, за цели триста лири.

— ... И каза да му се обадиш. Каза, че било наистина, ама *наистина* спешно. А, обади се и някой си Джейк. Страхотен глас. Цветарят?

Кимвам.

— Какво искаше?

— Каза да ти кажа, че обявявал гладна стачка, докато не вдигнеш телефона. Много беше забавен.

— Да гладува. Няма да му се обадя. Поне през следващите милион години. Животът ми и без него е достатъчно усложнен. Нещо друго интересно?

— Да, Люис кръжи наоколо като разгонен лешояд. Не желае да общува с мен. Чака да се появиш ти. Какво стана вчера в неговия офис? Предполагам, че не те е уволнил.

— Не съм — отвърщам с надеждата да не ме притиска за повече подробности. Никакъв шанс. Джули си е Джули и не мирясва, докато не изцеди от жертвата си и последната капчица клюка.

— Хайде, разказвай.

— Нищо не е станало. Най-обикновени фирмени дела.

— Какви *фирмени* дела?

— Никакви. Обикновени. Точка. Ясно?

— Значи *не* е ясно. Какво стана?... Сетих се. Поканил те е на среща, нали?

Не отговарям.

— Знаех си — триумфално заявява Джули. — Надянам се да си казала „да“. Ако не бях толкова луда по Алън, можех да прекарам няколко часа седнала на Люисовия...

— Не, не съм му казала „да“. Той е пълен нещастник и ако ще да гние в...

Не довършвам изречението, защото Люис е излязъл от кабинета си и се насочва към мен.

Мамка му, мамка му, *мамка му*. Сега какво ще му кажа? Вярно, че е пълен нещастник, но всъщност не мога да му го кажа, нали? Имам само един изход. Бъркам в чантата си и започвам да ровя за тефтера си. Отварям го на „Б“, грабвам телефона и трескаво започвам да набирам номера. Моля те, моля те, *моля те*, вдигни, мисля си, докато Люис идва все по-близо. Вдига на четвъртото извъняване и грубо отвърща:

— Да-а.

— Джейк, здрасти. Аз съм.

— Здрасти, Лили. — Тонът му омеква като сладолед под сешоар. — Радвам се, че се обади... Сигурно, за да ми обясниш какъв съм задник, а?

Люис забелязва, че говоря по телефона, и спира на дискретно разстояние — достатъчно далеч, за да е възпитано, но достатъчно близо, за да чува всяка моя дума.

— Не... Ъм... Не точно, Джейк — казвам аз. — Онази вечер. Мисля, че и двамата... Знаеш. Бяхме станали с лице към чаршафите. Или нещо такова.

„Какво правиш, да те вземат мътните? — изумено заеква Вътрешният Глас. — *Защо откачаш мръсника от куката?*“

Разбрах. Напълно съм се побъркала. Но след като съм започнала...

— Много си сладка, Лили — казва Джейк. — Не е нужно да говориш такива работи. Аз се държах отворително. Извинявай.

Майко мила, пак извинения. От Джейк Бедфорд.

„*Не се връзвай, момиче*“ — предупреждава Вътрешният Глас. Твърде късно. Вече съм прекрачила парапета.

— Но можем пак да опитаме, нали? — продължава Джейк. — Какво ще кажеш да излезем на вечеря?

— Вечеря? Може. Ще бъде прекрасно, Джейк — казвам и поглеждам Люис, който се прави на безкрайно заинтригуван от надписа на Диди „НЕ ПОСТАВЯЙ НАПИТКИ ВЪРХУ КОПИРНАТА МАШИНА“ (върху който Джули е добавила с молив & НИТО ГОЛИ ПОТНИ ЗАДНИЦИ). Ушите му вече трябва да са червени като домат.

— Добре, какво ще правиш утре?

— Ъм... Май нищо.

Е, това сега защо го казах? Не трябваше ли да се правя на заета? „Завинаги“ — добавя Вътрешният Глас.

— Добре, значи утре — решава Джейк. — Какво предпочиташ? Италиански ресторант? Френски? Какво ще кажеш за новия...

— Не знам... Каквото и да е. Изненадай ме. Трябва да бягам. Шефът ми май иска нещо... Чао... О, Джейк, благодаря за цветята. Много красиви бяха.

Затварям телефона и забелязвам, че Люис в крайна сметка май не иска да ме види, защото се лепва за пъпчивия шестнайсетгодишен. Браво, успех. Джули ме гледа възхитено.

— Какво има? — питам.

— Не знаех, че толкова си те бива. Беше божествена.

„Божествена ли? Беше напълно луда“ — опява ми Вътрешният Глас.

— Защо?

— Защото отпрати на Люис предизвикателство. Ако изобщо има нещо мъжко в него, сега ще е готов да убива, за да се докопа до теб. И така трябва.

— Джули, идеята не беше такава — отвърщам истински разтревожена. — Искам Люис да ме остави на мира.

— Да-да, аз тоя театър съм го играла милион пъти. Само гледай какво ще стане. Ще те напъпли като шарка. И защо пък искаш да те остави на мира?

— Защото си има гадже.

— Е, и?

— Сложил е снимката ѝ на бюрото си. Нещата явно са сериозни. Той е влечуго.

— Мен тия „сериозни“ гаджета никога не са ме притеснявали — заявява тя, вдига рамене и намества бейзболната си шапка от „Бърбъри“ (днешното допълнение към вчерашното сърчице от „Тифани“). — Но с теб сме различни.

Различни сме, но това е последният ми проблем. Ами ако е права? Ами ако обаждането ми на Джейк е превърнало Люис в проточила лиги сексуална хрътка? О, Боже, ами ако не е права, а Ант е бил прав и ако изобщо не е вярно, че онова в рамката е било Рос? Ами ако в момента Люис седи в офиса си и смърка бутилка коректор, докато се опияни достатъчно, че да се намушка с нож за писма? Не ми

се мисли, и в двата случая. Но който и да е от тях, е по-приятна тема за размисъл от перспективата за... Омайкамустараскапана... Среща. Още една среща с Джейк Бедфорд. Аз май наистина съм се побъркала. Телефонът ми звъни.

Гледам го и започвам да повтарям наум: „*Моля те, само не е Джейк, моля те, само да не е Джейк...*“ Джули сигурно ми прочита мислите, защото пита:

— Да вдигна ли аз?

Кимвам.

Тя вдига и започва да чурулика:

— Слуша личната асистентка на госпожица Бикърстаф. С какво мога да съм ви полезна? — След това слага ръка на микрофона и прошепва: — Онази с *онова нещо*. Ще говориш ли, или да ѝ кажа да се го завре незнамкъде?

Посягам към телефона — с това поне мисля, че мога да се справя.

— Понякога се чувствам толкова на тъмно, колкото сигурно и милата ти майчица — почва с оплакванията Мери, още преди да съм казала и дума. — Защо не си ми казала, че си имаш секретарка?

— Нямам, повярвай ми... Какъв е този шум?

От другата страна се дочу нещо като продължителна пръдня. От много голям слон.

— Едно корабче си надува сирената, ангелче. Обаждам се от обществен телефон на крайречната улица.

— Защо?

— Вече нямам вяра на телефона в офиса ми. Залагам една лира срещу пени, че „Мейл“ го подслушва. Миналата вечер хванах тяхната хрътка да ми рови в боклука. Но аз винаги съм с една стъпка пред тях. Бях го заредила с една вмирисана скумрия, дето от не знам кога ми седи в хладилника. Сега надушвам мършата чак от Сохо — ама не съм съвсем сигурна дали това е

предимство. Няма значение. По работа. Има развитие...

Това изобщо не ми харесва.

— ... срещата ни с Джейкъбсън е утре по обед...

А това още по-малко.

— ... наела съм апартамент в „Лангъм Хилтън“...

Господи, какво ще правим там, делова среща или тройка?

— ... и, ако обичаш, изобщо не си въобразявай, че ще дегенерира в някоя оргия а ла Марша Мелоу...

Оу.

— ... Просто бях сигурна, че няма да се съгласиш, освен ако не е зад заключени врати и далеч от любопитни очи... Какво мислиш?

— Не знам.

— Предлагам ти да дойдеш и да се видиш с човека. Да го изслушаш. След това ще решиш. Аз няма да ти оказвам никакъв натиск да вземеш парите... Кълна се. Само ти ще си решиш. *Напълно.*

— Наистина не знам.

— Ангелче, ако не се срещнеш с него, няма да си го простиш в бъдещите поне десет години.

— Нали нямахте да ми оказваш натиск — изсъсквам.

— Казах, че няма да ти оказвам натиск да вземеш парите. Но съм напълно убедена, че ще бъде ужасна грешка да не се видиш с него. Ще има цял живот да се чудиш какво ли е можело да стане... И ще свършиш с клинична депресия. На трийсет на „Прозак“. На една стъпка от умопомрачението...

— Добре, добре, ще дойда.

— Браво. Чудесна си. Повярвай ми, така трябва.

Точно каквото каза и Лиза за частния детектив.

— ... А сега, ако позволиш, ще ти дам един съвет. Рокля.

— Какво рокля?

— Облечи си рокля, скъпа. Нещо по така. Моите уважения, но досега не съм те виждал в друго, освен в дънки достойни за похвала благоразумни поли. Ако се издокараш с нещо, което поне малко да открива това, за което пишеш, ръката на Джейкъбсън може да придобие малко по-широк размах върху чека. Може и да е издател, но си е като всички мъже... Всъщност, даже повече от останалите. Как по-деликатно да ти го кажа? Нужна му е малко визуална стимулация.

— Господи — избухвам. — Съгласих се на една най-обикновена среща, а ти вече ме убеждаваш да се появя като стриптийзърка.

— Извинявай, ангелче. Малко прекалих. Направо съм като твоя сводница — което за известен куриоз си е точно така. Облечи каквото искаш. Петдесетте ми пенса са почти на привършване. Целувам те, чао. Ще се видим утре. Във фойето. Ако закъснея малко, не се

стряскай — заблуждавам преследвачите. Ей ги, свършиха и пенитата. О-о-оп.

Тя затваря и ме оставя да беснея.

— Ти си дълбока вода, Лили. С кого ще се срещаш, облечена като стриптийзърка? — пита Джули. Тя, естествено, е подслушала разговора от край до край — добре, че повече Мери говореше и Джули не е чула кой знае колко.

— С никого — отвърщам.

— На мен ми се стори друго.

— Това беше... ъм... банковия ми мениджър. Искам да ми разсрочи ипотеката.

— Аз веднъж опитах. Когато ме привикаха в „НатУест“ за овърдрафта, отидох по изрязан потник и шорти. Не се получи. Копелетата пак ми скъсаха кредитната карта на две. Но ти се пробвай. Аз бих ти дала хиляда лири отгоре за тези цици.

Тя се разхилва, без да има и най-малката представа колко е близо до истината.

— Здравсти, Ант — провиквам се, докато си влизам у дома. — Извинявай, че не ти се обадох, но не ми остана никакво време. Направо няма да повярваш какъв ден беше. Наистина имам нужда да си побъбрим... Ант?... Ант!

Виждам бележка на масата. Даже от това разстояние изглежда прекалено дълга, за да е от типа „излязох за хляб и мляко“. Вземам я тревожно.

Лили,

Когато четеш това, аз ще съм в самолета. Извинявай, че се получи така, но се обадох да ти кажа. Обяснявам: Размислих. Алекс ми се обади тази сутрин в четири часа негово през нощта време. Сигурен признак, че държи на мен! Простил ми е. Вече даже не иска да се записвам в Анонимни Сексохолици, или не знам там какви. Говорихме цял час. Беше фантастично. Изобщо не разбирам какво съм виждал във Франки. Благодаря ти за подслона. Беше ми безкрайно приятно. Напомни ми, че истинските приятели

се създават само в началните класове. За в бъдеще не трябва да се разделяме за толкова дълго. Отбий се в Ню Йорк. По всяко време. И повече да не съм чул, че „не можеш да си го позволиш“. Не мога да повярвам какво си направила. Известна тра-ла-ла! (Не го пиша, в случай че някой шпионин го прочете.) Знам, че не ти е лесно, но ще се справиш. Един ден ще се събудиш и ще разбереш, че това е най-страхотното нещо, което си направила. Таксито ме чака. Ще ти звънна веднага щом с Ал приключим с целувките по сдобряването... Може да отнеме известно време. Обичам те.

Ант

Доплака ми се. Ант ми беше нужен, но той е в скапания самолет... обещал си е да е верен на Алекс — но доколкото го познавам — вече заглежда стюарда. Свличам се на дивана и запалвам цигара. Боя се до смърт от утрешния ден. Затварям очи и си представям как Джейк и Джейкъбсън кръжат около мен и точат лиги. Господи, как не съм се сетила досега? Даже имената им си приличат прекалено, за да ми е спокойно... Като че ли са част от някаква конспирация.

Държа се глупаво. Трябва да помисля разумно. Струва ми се, че нямам друг избор, освен да се срещна с Джейкъбсън. Мери каза, че никога няма да си простя, ако не го направя, по истината е, че тя никога няма да ми прости. Добре, с това мога да се справя. Ще отида. Ще се ръкувам сдържано, Ще му изслушам глупостите и ще си тръгна. С това мога да се справя. И ще си облека най-целомъдрената рокля — която мама (или поне преди Едуина Кюри версията ѝ) би одобрила напълно,

Ами Джейк? Като тактика да разкарам Люис обаждането свърши работа. До края на деня не си подаде носа от кабинета. Но все си мисля, че едно просто: „Люис, благодаря, но според мен вечерята не е добра идея“ щеше да даде същия резултат — само че с допълнителния бонус да не се забивам на среща с него...

Коя е тази част от мен, която така отчаяно иска да отиде? Във всеки случай не е мрънкащият ми Вътрешният Глас. (Той обаче не

престава да ми опява каква съм пълна и абсолютна идиотка. За щастие към четири следобед вече преградна и се наложи да млъкне.) Не, трябва да е онази част от мозъка ми, която продължава да харесва Джейк — която винаги го е харесвала, даже когато се държа като свиня преди две години. Но пък, хей, нали се извини. Може да се е променил.

„Да бе, а може мечките да серат в тоалетни, а пък папата да е фанатичен будист“ — би казал Ант... Ако обаче не беше на някакъв скапан самолет.

Трябва да поговоря с някой, който да ми каже, че съм ненормална, само задето изобщо съм си помислила отново да се видя с него...

Лиза.

Тя го знае какво копеле е.

Тя беше свидетел какъв ад изживях, когато той ме заряза.

Тя ще ме разубеди.

Вдигам телефона и набирам.

Фоайето на „Лангъм Хилтън“ гъмжи от народ. Хитри европейци се разминават със скъпо облечени японски туристи и създават цивилизован хаос. Всички обаче застиват на място, когато вратите на асансьора се плъзват встрани и излиза той. И сред хилядите лица няма как да го обърка човек. Джон Траволта — красавецът на Холивуд, загорял до цвета на тиково дърво и като по чудо отново слаб, като тогава с тясната черна тениска в незабравимия финал на „Брилянтин“. Той минава през фоайето, без да поглежда наляво или надясно, докато не стига почти до въртящата се врата и не забелязва роклята... Или, може би мен в роклята.

Той застива на място, периферното му зрение улавя отблясъка на бляскавочерните пайети на подплатеното с корсет горнище. Обръща се към мен и оглежда опънатата по тялото ми като втора кожа тъкан; кожа усърдно защита по всяка моя извивка от първокласни козметични хирурзи. След това прави няколко крачки към креслото ми. Спира на няколко метра от мен и ме пронизва — Господи как ме *пронизва* — с очи, неизгубили и атом от младежката си искра. Щраква с пръсти и някакъв от антуража моментално се откъсва от опашката и побързва да застане до господаря си.

— Обади се на хората на Камерън и им кажи много мерси, ама не, мерси — заповядва Траволта, без да откъсва поглед от мен. — Това е тя... *единствената, която искам*.

Успявам да запазя хладнокръвие и да му хвърля леко озадачен поглед.

— Извинявайте — обръща се най-после към мен. — Бях толкова пленен от красотата ви, че си забравих възпитанието. Прерових света за жена, която да играе с мен в „Отново в треска на нощта — годините на гангстерския рап“. Най-после я намерих.

— Но, господин Траволта...

— Моля ви, наричайте ме Джон.

— Джон, аз през живота си не съм заставала пред камера.

— Възможно е, но вие имате онова недоловимо... нещо. С моя помощ знам, че ще се справите... има само един проблем.

— Да?

— „Отново в треската на нощта“ ще трябва да играете моята любима. Интегритетът на сценария *налага* да се издигнем до самите висоти на човешката страст и да правим поетична любов, незапечатвана никога досега на целулоидна лента. Мислите ли, че ще можете... С мен? — пита ме той и неспокойно опипва легендарната трапчинка на митичната си брадичка. — Или предпочитате...

— ... да оближа гнойта от кожните екземи на някой мръсен просяк.

— Моля? — изненадвам се, докато Мери се намества на стола до мен и прогонва образа на отслабналия Траволта.

— Скапан таксиметърджия. Отвратителен грубиян. Има наглостта да ми поиска бакшиш, а аз му казах, че предпочитам да оближа... Няма значение. Видя ли ей сега Джон Траволта?

— Цялото фоайе го видя, Мери. Не знаех, че този хотел е толкова тузарски.

— За звездната ми клиентка само най-доброто. Тц-тц-тц, заприличал е на торба. Двамата с него едвам не се задръстихме във въртящата врата. Знам, че точно аз не трябва да говоря, но тия звезди нямат ли си лични треньори? Трагедия... Ето това вече ме разстройва. Боже, какво съм се разбъбрила. Давай да се качваме в апартамента и да чакаме мъжа с чековата книжка.

Докато се изправям, тя най-после ме поглежда внимателно и ченето ѝ увисва.

— Лили, Божичко, не очаквах да ме разбереш така буквално. Изглеждаш... *забележително*.

— Ако искаш да знаеш, направо се задушавам.

Опитвам се да придърпам подгъва на роклята до по-прилично ниво, но платът е прилепнал до тялото ми толкова плътно, че затруднява каквото и да било движение — струва че краката ми започват да изтръпват от затруднено кръвообръщение.

— Изглеждаш направо зашеметяващо — казва Мери, докато пристъпвам след нея в посока на рецепцията — и ако езикът на

Джейкъбсън му провисне до глезените, ще е ясно защо. Не беше пък чак нужно да се ръсиш за нов тоалет.

— Не съм. На Лиза е.

Миналата вечер се обадох на сестра си. Тя не сподели страха ми от двамата „Дж“. Точно обратното. Там, където аз виждах стереокошмар, тя видя златна възможност и първата ѝ мисъл беше за гардероба.

— Ако искаш да впечатлиш издателя си, трябва да изглеждаш като жена, която пише най-яките порно книги на света — обясни ми Лиза.

— *Книга* — поправих я.

— О, ти ще напишеш втора — изобщо не ми обърна внимание тя. — А онова, от което ще му потекат лигите на издателя ти, ще потекат лигите и на Джейк.

— Последното, което искам, е на Джейк да му *потичат* лигите — възпротивих се.

— Нямам това предвид. Ти искаш да му натриеш физиономията какво е изпуснал. Какви дрехи имаш за такъв случай?

— Ъмм...

— И аз така си помислих. До половин час съм при тебе.

Пристигна с торба за боклук, пълна със секси одежди.

— Не мога да изляза с това — казах, докато тя напъхваше циците ми в корсетираната и пайетирана рокля. — Джейк и Джейкъбсън ще си помислят, че ги е фраснало торпедо.

— Идеално. Мъжете имат три мании — цици, футбол и военна техника. Съчетавах две от тях и нямаш грешка. Сега, това са идеалните обувки — каза тя, ровейки в торбата. — Като ги обуеш обаче, си пази главата от ниско прелитащи полилеи.

* * *

Седнах на единия от двата дивана в апартаменти, събух десетсантиметровите токчета на Лиза и разтрих агонизиращите си крака. Роклята започваше да ми причинява сериозни дихателни затруднения и се изкушавах да я съблека и да наметна една от белите

пухкави хавлии на хотела в банята — но какво пък щеше да си помисли Джейкъбсън за това?

Защо изобщо се водят откачения акъл на сестра си? Вчера частният детектив, а днес малката черна рокля са последните примери. Далеч по-важен пример обаче е фактът, че книгата ми въобще видя бял свят. Ако не беше Лиза... Е, нямаше да седя в петзвезден хотел, подложена на риска от трайно увреждане.

— Говори се, че другата седмица класациите ще имат нов номер едно — обяви Мери, показвайки се от банята.

Какво? Гарет Гейтс? Клъб Пре-скуул? Новата песен на Роби излезе ли вече? Нямах представа, че Мери се интересува от попмузика.

— „Пръстените на пръстите й“ завладява всички върхове.

О, Боже, тези ли класации.

— Не мога да повярвам... Номер едно? — успявам да кажа. — Това не е добре.

— Шпионинът ми в Уотърстоун каза, че не е виждал такова нещо от последния Хари Потър насам. Ако Ролинс иска да си запази мястото, ще трябва да съблече Хари и да му разклати пишлето.

— *Номер едно* — шепна замаяна.

— Ти, ангелче, си кокошката, която снася двайсет и четири каратови яйца на Джейкъбсън — продължава тя, без да обръща внимание на смайването ми. — Той, естествено, ще обсипе задника ти с целувки — не буквално, макар че като те види в тая рокля, може и да му мине подобна мисъл. Не се главозамайвай от петзвездната обстановка, защото всичко това е добре обмислен опит да те размекне за парите. Когато ти каже сумата, мечтата му е да паднеш на колене от благодарност... Което имснно не бива да правиш при никакви обстоятелства.

— Мери, виж, нищо не се е променило — стягам се аз. — Не му ща парите. Не мисля, че мога да напиша втора книга.

— А това не си и *помисляй* да му го казваш. Той е останал с впечатлението, че в главата ти гъмжи от секси романи, които чакат на опашка за компютъра. Разбра ли?

Кимвам.

— А сега малко ще се поупражняваме. Погледни ме, все едно съм ти казала, че не, не можеш да си вземеш още едно „Корнето“.

Изобразявам физиономия, която трябва да предаде разочарование — май това иска.

— Не е зле — казва тя. — Ето това искам да видя, когато Джейкъбсън назове сумата. Не ме интересува колко е голяма. Ще изглеждаш потресена от възмущение.

Телефонът иззвънява и Мери го вдига.

— Той е тук, скъпа — казва след малко. — А сега, нито дума. Просто си стой, излъчвай хормони и се възхищавай на Специален Агент Мери Макензи в действие.

Издателят ми не изглежда, както си мислех. Цялата подготовка от страна на Мери ме беше оставила с представата за... Ами, за онзи, дето ни се показваше с Лиза и когото, за голямо разочарование на полицията така и не успяхме да опишем в подробности от кръста нагоре. Но докато гледам как Мери се прегръща с Джейкъбсън като с отдавна изгубен приятел, ми прави впечатление на елегантен и дори старомоден — по онзи „Достатъчно стар, за да ми е баща“ начин. Той е висок и слаб, с гъста сресана назад прошарена коса — нещо като Кристофър Лий, добрал се за пръв път до роля на добрия тип в костюм от туид.

Мери се откъсва от него и царствено махва с пухкавата си ръка.

— Адам, да те запозная с авторката на „Пръстените на пръстите й“.

Опитвам се да стана, но усещам остра болка в ребрата... И какво е това пукане? Облягам се обратно на дивана и се чудя дали роклите с банели вземат жертви. Може да стапа медицински прецедент.

— Най-после да се запозная със загадъчното бижу, което очарова четящата публика... И какво бижу! — облизна си той устните, както Мери ме беше предупредила, и така ми дава първия истински поглед към вътрешния Джейкъбсън. — Мери, как опази тази млада дама в тайна? Тя е пленителна — мечтата на всеки публицист.

Изчервявам се, докато той ме съблича мислено. (Всъщност „разсъблича“ не е правилната дума — измъкването ми от тази черупка ще наложи съдействието на пожарната и специално режещо оборудване.) Той пристъпва към мен и поема ръката ми. Господи, надявам се, не се кани да я целува. Но той просто я задържа и казва:

— Марша Мелой, не мога да ви опиша колко съм развълнуван.

Идиотска работа. Досега никой не ме е наричал Марша Мелоу в лицето. Винаги ми се е струвало като нечие чуждо име — нещо от корицата на книга. Но, предполагам, че през следващите трийсет или колкото и да са минути Марша ще съм аз. Играя роля и абсурдната рокля, в която съм се напъхала, е моят костюм. За последно играх театър в началното училище — госпожа Бобърка в „Лъвът, Вещицата и Гардеробът“. А сега играя... Е, не знам точно как да го кажа, но, както Ант несъмнено би се изразил, дали е бобър, дали е броня...

— И аз се радвам, че се запознахме, Адам — отвърщам, изненадана от хладнокръвната интонация на новата ми Марша Мелоу.

— Удивително, абсолютно удивително — диви се Джейкъбсън, докато се разполага на дивана срещу мен. — Вие опровергавате правилото, че писателите никога не изглеждат... Как да се изразя най-деликатно? Никога не изглеждат така, както пишат. Чудили ли сте се защо Анди Макнаб отказва да се покаже пред публика? Изписал е една кофа мастило за специалните сили, но на живо е такова разочарование... Марша, кажете ми, лондончанка ли сте или сте от провинцията?

— От Лондон — отвърщам, без да се замислям. — Круч Ен...

Мери ме ритва — силно — и казва:

— Адам. Знаеш условията. Марша не е дошла тук, за да ти разкаже автобиографията си.

— Разбира се, Мери — замазва гафа си той. — Знаеш ли, предлагам преди да се захванем за работа, да се обадим на руумсервиза да донесат шампанско. Дължим тост на авторката на на един забележителен дебют... И, естествено, на главния редактор на „Мейл“, задето привлече вниманието на нацията.

Марша Мелоу, това ми харесва. Той не бил толкова лош. Облягам се и се отпускам напълно за пръв път, откакто съм се събудила тази сутрин. Грешен ход, защото, докато той говори по телефона, правя опит да кръстосам краката си и чувам пукането на няколко шева. По-добре да си държа коленете събрани, ако не искам да открия бързия начин да сваля тази рокля.

Главата ми се върти. Две чаши шампанско и се вживях напълно в ролята. Аз съм Марша Мелоу, мадамата, която „собственоръчно промени лицето на популярната литература“, куклата, която е

„несъмнено най-значимата млада британска писателка в наши дни“, палавницата, чиято „знойна проза запрати взрив от свръхнажежена пара в застоялите коридори на издателския бизнес“. Или нещо такова — пийнала съм си повечко, за да го помня дума по дума. И освен това Джейкъбсън ме четка с най-голямата баданарка и на мен ми е приятно.

Той отваря втората бутилка и отново ми напълва чашата. Чувствам се... много... оот... пусната. Толкова отпусната, че задникът ми заплашва да се свлече от дивана. Надявам се, че в момента, когато престане да ми повтаря колко очарователно възхитителна съм и се захване за работа, няма вече да съм заспала. Мери сигурно си мисли същото, защото решава да пришпори нещата.

— Адам, колкото да ни е приятно да слушаме проникателните ти оценки за творчеството на Марша, съм сигурна, че не това е причината да сме тук.

— Права си Мери, права си — отвърща Джейкъбсън, видимо облекчен, че може поне за момент да престане да се подмазва. — Както със сигурност знаете, ние сме доволни, че успяхме да се сдобием с първия роман на Марша. Имаме интерес обаче да развием дълготрайно сътрудничество. За един издател няма по-голям благослов от това да вижда как авторите му узряват и порастват. С тази мисъл бих желал да предложа на Марша аванс... — Той млъква и ме поглежда. — За вашите *следващи* три романа.

Три! *Три* ли каза? Аз не знам дали и *един* ще мога да напиша. Трябва да се съсредоточа. Поизправям се. Тъпа идея, защото роклята не иска да се премести заедно с мен. Усещам как още едно ребро изпуква и от устата ми се изтръгва едно неволно „Оох!“.

Мери се опитва да го потуши, като стъпва на вече агонизиращия палец на крака ми. Едновременно с това пита:

— Имаш ли предвид някаква сума, Адам?

— Имам. Ние в „Смит Джейкъбсън“ имаме огромна вяра в теб, Марша, и вярваме, че офертата, която сме подготвили, отразява тази вяра.

Той взема хотелския бележник от масичката за кафе, сваля капачката на химикалката си и написва нещо. След това откъсва листа, сгъва го на две и го плъзва по масата към Мери. Аз се опитвам да надникна иззад рамото ѝ, но още няколко шева се разпарят и се отказвам, преди циците ми да са изхвъркнали навън и ситуацията да

стане порно. Мери сгъва обратно листчето и ми го подава. Отварям го, поглеждам сумата, изписана от паякообразната ръка на Джейкъбсън, и се разхилвам. Мери ме настъпва за пореден път и аз си припомням инструкциите ѝ — „Ще изглеждаш потресена от възмущение“. Като се я има предвид съчетанието от шок и пьянско замайване, изобщо не знам какво съм изобразила, но сигурно е по-малко разочарование и повече „Е, това е, този идиот току-що ми предложи 425 000 лири стерлинги!“.

Точно така, *четиристотин двайсет и пет хиляди лири стерлинги.*

За да напиша три книги.

За секс.

Докато се опитвам да го възприема, Мери проговаря съвсем хладнокръвно.

— Благодарим ти, Адам. Явно сте вложили много мисъл в това предложение. Но аз не мисля, че можем да го приемем.

Сега е мой ред да скоча на палеца ѝ. Какви ги върши, по дяволите? Човекът току-що ми предложи цяло богатство, а тя го отказва. Без даже да ме попита.

Джейкъбсън се обляга и я поглежда над рамките на очилата си. Лицето му е съвършено безизразно, макар че това може и да се дължи на факта, че вече го виждам двоен.

— Предлагам ти да се прибереш, да поговориш с хората си и да обмислите още малко офертата — нежно слага край на разговора Мери.

— Мери, какви ги вършиш? — избухвам в мига, след като Джейкъбсън си тръгва. Алкохолът е премахнал всичките ми задръжки. Всъщност направо ги е разпършил на парченца — навсякъде се въргалият отломки от задръжки. Половината от мозъка ми, която при нормални обстоятелства би побягнала от ужас при мисълта за толкова много пари, сега най-подло е изпаднала в кома и е будна и бясна само онази лакомата и ненаситната.

— Успокой се, скъпа — гука ми Мери. — Повярвай ми, ако и за секунда си бях помислила, че четиристотин двайсет и пет хиляди е най-високата му възможна оферта, щях направо да му прегриза ръката

при рамото. Запомни ми думите, той ще се върне. И освен това ти нали беше приключила с писането? Мислех, че не му щеш парите.

— А... ъм... не ги ща. Но просто да речем, че ги поискам... *Хипотетично*... Може наистина да си прецакала нещата... На теория — измънкавам.

— Скъпа, сключила съм повече договори за книги, отколкото твоята Дона е имала мръсни сексуални срещи с безименни непознати. Не съм прецакала нищо — твърдо отвърща тя. — Просто остави агентстването на мен, а ти се заеми с писане...

О, пак забравих. Ти се беше отказала, нали?

— Да... Не... О, не знам, Мери. Три книги. Това е невъзможно.

— Като изтрезнееш, може да не ти се стори толкова невъзможно, ангелче. Дикенс е успял няколко десетки пъти.

— Това е идиотско. Аз не съм Чарлз Дикенс.

— Слава Богу. И без това го надценяват, ако питаш мен. Не, Лили, ти си Марша Мелоу и дори да се абстрахираме от всичките мазни ласкателства на Джейкъбсън, си много талантлив писател сама по себе си. Ако поискаш да напишеш много книги, ще го направиш. Ключовата фраза е „ако искаш“

— Не знам... Четиристотин хиляди. Господи... Това са прекалено много пари. Сега не мога да мисля за това.

И наистина не мога, защото току-що съм видяла колко е часът. Почти четири. Трябва по някакъв начин да се завлека до работата в обувките на Лиза, да поседя около час на бюрото си, без да изпадам в трайно вегетативно състояние, а след това да се замъкна на втората си среща за деня с поредния „Дж“.

Срещата ми с Джейк е в някакъв си „Сандерсън“.

Което звучи доста добре за супермаркет, но явно е извънредно шикозен хотел.

Тъкмо мястото, където писатели се навъртат и страдат от колосалните си аванси.

Боже, пияна съм.

Имам убийствено главоболие. Ако има нещо по-лошо от това да се събудиш с махмурлук, то е да получиш махмурлук още преди да си стигнал до скапаното легло. А още няма седем вечерта.

— „Блъди Мери“, ако обичате — обръщам се към бармана.

Досега не съм пила такава. Даже не съм сигурна, че обичам доматен сок, да не говорим за всичките тия подправки, дето вървят с него, но нали това пият хората с махмурлук? Голяма гадост.

Облягам се на дългия бар на „Сандерсън“ и си чакам питието. Мястото бърка от страховити мъже в черно (повечето), които са издигнали отегчения и циничен външен вид до форма на изкуство (с други думи, точно като Джейк), и кльощави жени, които носят секси разголените си дрехи доста по-небрежно, отколкото аз някога ще мога. С тази рокля трябва да се чувствам като у дома си, но единственото, което ми причинява, е дискомфорт. И *краката* ми. Трябва да ги освободя от теглото си, иначе ще прелеят от обувките на Лиза. Сега разбирам защо им вика „кокилите ми «изчукай ме»“ — че са кокили, кокили са и освен това така ми го начукаха на краката, че ми се плаче. Опитвам се да се покача на високия стол пред бара, но роклята е прекалено тясна, за да си вдигна крака до тръбатта. Ще ми трябва кран, но — изненада — тук няма кранове. Налага се да се усмихвам и да търпя, докато дойде Джейк.

„И като дойде, внимавай — включва се Вътрешният Глас — дразнещо нахален и трезв. — Само една тъпа постъпка и изчезвам.“

— О, я... изчезвай — измърморвам само с устни. Наистина ли имам вид на човек, който ще върши тъпотии? И защо Вътрешният ми Глас прилича на този на майка ми.

„Не приличам на този на майка ти. И много добре знаеш, че говоря сериозно. Вече съм си стегнал багажа. Ще си отида и ще си намеря някой, който да ме взема на сериозно.“

Моята „Блъди Мери“ пристига в източена чоша с подострено стъбло от целина, което изваждам, преди да отпия — иначе може да си

извадя окото. Надигам питието към устните си и... Боже, мамка му, Господи, това *гори*.

Колко ли люто са му набутали? „Табаско“-то разяжда устата ми и очите ми сълзят. *Действа*. Още ме боли тук и там, но вече се търпи. Има само един начин. Стисвам си носа с едната ръка, надигам пиенето с другата и го поглъщам на една бездиханна глътка.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaazzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzxxxxxooaxxxx!...

...Това е... добро. През тялото ми преминава възшебен гъдел. Главоболието намалява. Май ще взема още едно. Поръчвам си и си напомням за финалните инструкции на Лиза относно Джейк Бедфорд (справяне с). При никакви обстоятелства да не:

1. му давам да разбира, че последното ми гадже е било... въ ...
Джейк Бедфорд.

2. намервам, че самочувствието ми е било уронено, подкопано, разсипано на тресчици или по какъвто и да е начин засегнато от това, че ме е зарязал.

3. се прибирам у дома с него.

На третото наблегна много сериозно. И е абсолютно права. Колкото и да се изкушавам, не трябва да се озовавам в леглото с този мръсник. Сега, след като живнах малко с тази „Блѣди Мери“, знам, че ще мога да го направя. Волята ми ще бъде от желязо. Ще бъда като Исус по време на поста му в пустинята... Въпреки че сатаната го изкушил само с някакви си глупави филийки хляб. Ако беше докарал представата на Исус за гадже на мечтите — Джей Ло в тесен памучен панталон, — нещата можеше да са различни... Стига. *Мога да го направя.*

Питието ми пристига и докато се готвя да повтора номера с гълтането на един дъх, чантата ми започва да вибрира до бедрото ми. Мобилният ми телефон. Бръквам да го извадя и барманът ме поглежда неодобрително. *Моля?* Да не би телефонът ми да е недостатъчно готин за „Сандерсън“? Калъфът му е розов с лилави сърчица. Докато го долепям към ухото си, барманът казва:

— Тук телефоните се изключват, госпожо.

Твърде късно, защото чувам гласа на майка си:

— Лили... Лили, чуваш ли ме? — На такова тежкарско място може да не гледат с добро око на мобилните телефони, но определено

ще се намръщят на обаждане от мама.

— Здравсти, мамо — прошепвам, като че ли това ще направи по-малко забележим факта, че съм лепнала на ухото си нелегален розов телефон.

— Лили, защо не ми се обади?

— Извинявай, бях страшно заета. Какво има?

Моля се да не стане въпрос за татко. С това, което научих, не знам вече дали ще мога да лъжа убедително — „Ами, мамо с Лиза му пуснахме по петите един частен детектив, ама не се притеснявай, сигурна съм, че няма нищо“.

— Всъщност не ми трябваш точно ти — малко неохотно отвърща тя. — А Антъни...

Ант? Боже мой, изповедта.

— ...Опитвам се да се свържа с него. Да знаеш къде е?

— Върна се в Ню Йорк.

— О. — Определено е разочарована.

— Мамо, какво става? Какво си му казала?

— Защо? А той какво ти е казал? — В гласа й се прокрадва паника.

— Нищо не ми е казал, но ти защо си изливаш душата пред него?

— Антъни е дълбоко духовен младеж — враждебно отвърща тя.

— Той има *призвание* и думите му ми носят извънредно успокоение.

Моля ви се! Ант? *Духовен*! Ако Исус му се яви насън, ще го попита за телефона му и дали е отгоре или отдолу.

— Мамо, Ант е... Той е... — Какво да кажа на това място? — Той е римокатолик.

— Лили, не бъди толкова тесногръда. Не съм ли те научила на толерантност?...

Е, това вече не мога да го повярвам. Мама? *Толерантна*? В сравнение с нея Жан-Мари льо Пен си е истински либерален чичко

— ...И освен това ние можем да се поучим много от католиците. Като например възгледите им относно извънбрачния секс. Много мъдро. Подбрала съм няколко памфлета от „Света Мери“...

Мери ли! Тази жена днес е навсякъде — скапана, скапана, скапана света агентка...

— ...и си мислех дали да не... приема тяхната вяра.

— Смяташ да станеш католичка? — заеквам аз.

Представете си как всички аятоласи в Иран изведнъж станат евреи. Представете си как някой собственик на птицеферма пуска на свобода всичките си пуйки и става вегетарианец. И двете се събития са по-вероятни от това майка ми да обърне гръб на англиканската църква. Какво ѝ е направил този Ант, по дяволите?

— Само си *мислех*, скъпа. Още не съм решила. Както и да е, къде е Антъни? Наистина ми се ще да обсъдя с него някои неща. В Семинарията има ли телефон?

Ами има, само че ако му позвъниш там, ще ти е малко трудно да го чуеш от якото техно и шумните разговори на мъже в кожени облекла, обсъждащи всичко друго, но не и връзката си с Господа.

— Да, мамо, има телефон. Само че в момента не мога да ти кажа. Ще ти звънна. — „Никога“ — пропускам да добавя.

Докато затварям и изключвам телефона, главата ми кръжи, и то не защото съм изпила един и половина „Блъди Мери“. Мисля си за четиристотинте хиляди и другата Мери, която е убедена, че имам в себе си още „поне“ три мръсни книги и колко по-трудно ще ми бъде да кажа на майка си, ако тя прегърне Рим, „Не, на абортите“, „Не, на кондомите“ и всъщност „Не на секса при каквито и да било обстоятелства“.

Много ти благодаря, Антъни.

Заравям глава в ръцете си и изпитвам желание да се разплача, но гримът ми сигурно и без това вече е размазан, а Джейк ще се появи всеки...

Подскачам, когато някой докосва рамото ми. Докато се приземявам, левият ми ток се подхлъзва и силна болка пронизва глезена ми. Навеждам се, сграбчвам го и междувременно усещам как се пукат още десетина шева.

— Добре ли си?

Вдигам поглед от скута си и виждам как Джейк ме оглежда загрижено. Искам да кажа, *наистина* загрижено — дори не се възползва от възможността да ми надникне в деколтето.

— Добре съм — отвърщам и се изправям. — Обувките ми са нови.

— Много са секси. И роклята ти... *Олеле*. Това да не ти е униформата в „Работещо момиче“?

Едва ли. Днес следобед Диди беше първата, която ми три сол на главата. Най-вече, защото закъснях след обедната почивка, но иначе защото се беше притеснила, че съм взела и името на списанието прекалено на сериозно и съм се облякла подобаващо. Докато стоя пред бюрото ѝ и понасях гнева ѝ, Люис ми хвърляше заинтригувани погледи през прозореца на офиса си. Досега не го бях виждала чак така да присвива очи и беше страшно.

Но той е *абсолютно* копеле и изобщо не ме интересува.

Намръщвам се от болка. Джейк ме подхваща през кръста и ме вдига на стола на бара. Сериозно постижение — роклята може и да ми е стегнала формите като на почти безплатна манекенка, но, повярвайте ми, изобщо не съм безплатна. Първата ми реакция е да му ударя шамар, но облекчението, че най-после съм седнала, е толкова огромно, че направо ми се ще да го разцелувам. Той посяга и внимателно вдига крака ми. Прокара ръка по глезена ми... Ооо, много е *приятно*... И казва:

— Май не си го изкълчила. Много хубав глезен. Ще отидем ли да видим дали са ни приготвили масата?

Плъзвам се от стола и осъзнавам, че с тези обувки съм висока почти колкото него — равна с него. Чакай малко, с аванс от четиристотин хиляди съм му *повече* от равна. Докато отиваме към ресторанта, пъхвам ръка под неговата.

„Ало, внимавай“ — обажда се Вътрешният Глас.

Но няма какво да внимавам. *Напъъълно* съм способна да се справя.

— Наистина си се променила, Лили — казва Джейк, когато пристигат кафетата.

Изобщо нищо не знаеш, мисля си в алкохолната мъгла — Господи, даже мислите ми са завалени. Още единият „Блъди Мери“ и половината бутилка вино ми помогнаха да се превъплатя отново в литературната палавница Марша Мелоу и в разстояние на трите ястия Джейк усети ползата. Всъщност не съм му казала, че съм Марша Мелоу, литературната палавница, но, ами, още едно питие и може да стигна и дотам.

— Нямам предвид външния ти вид — продължава той. — Просто... всичко. Страхотна си. По-уверена. Така си много привлекателна.

Ръцете му започват някакво криволичещо пътешествие през масата. През празните чаши, покрай солта и пипера, докато пръстите му стигат до моите. Не се отдръпвам. Всъщност собствената ми ръка пропълзва напред.

„Това са пълни простотии“ — стене Вътрешният Глас.

Та ние само си държим ръцете, по дяволите. Не става въпрос за секс.

„Все още.“

О, я млъквай.

— Благодаря, Джейк — измърморвам. — Променила съм се. През последните две години ми се случиха доста неща. Направо няма да повярваш.

— Разкажи.

— Ще ти разкажа... По-късно.

Ох, досега не съм се правила на загадъчна — не знам дали е от алкохола, но май си ме бива.

„Да си те бива? Ти си пияна, малката. И си отвратителна.“

Не му обръщам внимание, най-вече защото обувките ми причиняват по-големи терзания от него. Събувам ги, Протягам крака и си раздвижвам палците... Какво е това? Уф! Космат е. *По дяволите.* Кракът на Джейк. Десният ми крак незнайно как се е допрял до неговия ляв прасец и по физиономията на Джейк се е разляла широка усмивка.

„Това беше последната капка. Аз изчезвам — процежда Вътрешният Глас. — Приятен живот.“

Беше случайно...

Никакъв отговор.

Е, добре. Поне ме остави на мира. Ще се оправя и сама. Оставям крака си където е, но само защото ще бъде много смешно, ако го отдръпна внезапно. И освен това ние само флиртуваме, по дяволите. Не става въпрос за секс.

А и да става, какво от това? Аз не съм единствената, която се е променила. Джейк също е различен. На светлинни години е от онзи тип, който сигурно ми буташе незаконни наркотици в носа, докато

лежах, окована с белезници на леглото му, и който ме покани на суингърс парти, като че ли ми предлагаше „Хепи Мийл“ в „Макдоналдс“. Преживял е терапия. Само това ми разправя. Разбрал е, че има проблеми със съпреживяването (не мога да не се съглася с него): „Ето защо между нас не се получи, Лили. Грешката не беше в теб. В мен беше. Аз бях като един самотен остров, напълно незаинтересован от това как се чувства всеки друг.“ Ето, виждате ли? Горкият човек. Та той е бил остров, за Бога. Сигурно не му е било много весело. И явно има нещо общо с майка му. Била е прекалено властна. Или недостатъчно властна. Не помня, но ми се стори съвсем логично.

Едно нещо у него обаче не се беше променило. Усмивката, с която ме дарява, докато палецът ми гали някаква месеста част от крака му — може и да е на четирийсет и няколко, но ще спечели всеки конкурс на момчешка банда... Дали може да пее? А дали на някого му пука?

— Хотелът е великолепен — казва Джейк със секси приглушен глас, който трябва да се наведе съвсем близо до него, за да чуя, и май че това е генералната идея.

— Прекрасен е — мъркам.

— Не само барът и ресторантът. Стаите са зашеметяващи. Истински триумф на минималния постмодернизъм.

— Сериозно?

— Ъ-хъ. Искаш ли да проверим?

— Моля? Сега ли?

— Ами да... Телефоните са страхотни, а душовете...

— Добре.

Вижте сега, инструкция номер три на Лиза гласеше „Не се прибирай у дома с него“, а аз не се прибирам с него у дома.

Нали?

„Нямаш представа, колко ми липсваше, Джейк. Преди две години беше такова копеле, но това не ми попречи да остана луда по теб.“

Не го казвам, естествено. Не бих могла, дори да смеях, защото устните му са притиснали моите. И ако езикът му не търсеше последните остатъци от десерта дълбоко в гърлото ми, той може би

щеше да каже: „Божичко, бях такова незаслужаващо прошка копеле, но, моля те, дай ми шанс да ти се реванширам.“

Е, а може би нямаше да го каже.

Но не ми пука, защото това е най-хубавата целувка откакто го правихме за последен път, което беше толкова отдавна. Но аз вече съм забравила, така че това е най-хубавата целувка в живота ми. Вратата на асансьора се отваря и ние се изсипваме в коридора — в моя случай почти буквално — и се отправяме към стаята. Вътре той ме сграбчва през кръста, но аз се отдалечавам — трябва малко да се направя на недостъпна. Добре де, кимването като кимащо куче играчка, когато някой мъж ти предложи да се качиш горе, за да видиш триумфа на „минималния постмодернизъм“, си е живо две минус на изпита по недостъпност, но все пак не е зле да положи малко усилия.

— Страшен телефон — казвам, като поглеждам сребристите космическа топка на шкафчето до леглото, което може да е или телефон, или нещо, оставено от предишния обитател на стаята, който си е заминал обратно на Марс.

— Остави го телефона. Ела тук — заповядва ми Джейк.

Аз не му обръщам внимание и отивам до прозореца, където се правя на очарована от гледката на такситата, пътуващи в двете посоки четири етажа по-надолу. Усещам как погледът му пробива дупка в гърба ми — или по-скоро в задника ми.

— Променила си се — казва той, — по един възхитителен начин.

Прав е. Преди две години изобщо не смеех да се отдръпна от него — даже и когато се приближаваше към мен с белезници.

— Не съм момичето, което бях — отвърщам и без малко да добавя: „Вече съм жена“, но се спирам в последния момент — може и да съм пияна, но трябва да съм пълна идиотка, за да изтърся такова клише. Вместо това казвам:

— Вече е нужно повече, за да се впечатля... Много повече.

Охо, това прозвуча добре. Наистина трябва по-честичко да се правя на загадъчна — направо съм като Ким Бейсинджър. Обръщам се и отивам към него... И нарочно се отърквам в него. Продължавам към банята. Затварям вратата и се облягам на нея. Лошо ми е. В един момент ми се стори, че ще повърна върху Джейк. Това сигурно щеше да убие тръпката — направо забрави да си меланхолична и мистериозна, когато вечерята ти се устремява към гаджето.

Дълбоко вдишване... Вдiiiишване... Издiiiишване... Вдiiiишване... Издiiiишване... Взе да ми поминава. Слава Богу. Прекалих и с пиенето, и с яденето. Талията ми иска да избухне от корсетения затвор и не знам още колко шева на тази рокля ще се спукат, преди да се разпадне докрай. Няма значение, след малко, така или иначе, ще я сваля. Но как, по дяволите, ще се навра в нея след това? Ще му мисля по-късно.

Отивам до мивката и си наливам чаша вода. Поглъщам я на екс и си наливам втора. Вече определено ми е по-добре. Гаденето премина. Поглеждам се в огледалото и макар да минава единайсет, и макар за един ден да съм изпила повече, отколкото обикновено ми се случва за цял месец, изглеждам много добре... А пък може би си мисля така поради количеството алкохол, което съм изпила. Не знам. И освен това отвън Джейк вече сигурно откача от нетърпение.

Бъркам в чантата си и изваждам червилото и спиралата за мигли. Ето това не съм го правила никога преди — да си оправям грима непосредствено *преди* да отида в леглото, — но искам да си поиграя с Джейк още минута-две. Чувам го да крачи из стаята. А сега говори с някого. Надявам се да е с румсервиза, защото едно кафе няма да ми се отрази зле. Едно пишкане също няма да ми се отрази зле, но в тази рокля това ще бъде една петнайсетминутна операция, а аз не искам да го карам да чака толкова дълго. Стисвам бедра и се заемам с червилото.

Разнасям червилото по устните си, отправям си въздушна целувка и казвам: „Леле, каква си ми страхотна авторка на номер едно бестселъри.“

Марша Мелоу е готова за публиката си. Джейк е в леглото и аз отивам право към него. Чувствам се достатъчно уверена, за да поразкърша малко походка по манекенски, но чувам пукането на поредните няколко шева и зарязвам идеята. Сядам до него и събувам обувките — Лиза каза, че докато правела секс, те били единственото, по което оставала, но съжалявам, Джейк, нямам намерение да ги търпя на краката си и секунда повече.

— На кого звъня? На румсервиза ли? — питам.

— Ъ-хъ.

— Хубаво.

Той се навежда, целува ме и този път аз го оставям. Също толкова секси е като в асансьора... Но накрая се налага да си поемем въздух. Докато той се обляга и ме ухапва нежно по врата, казвам:

— Джейк, няма да повярваш какво направих.

— В банята ли?

— Не, преди около две години.

— Когато... ъ... приключихме ли?

— Повече или по-малко.

— Разкажи.

— Беше невероятно. Написах... Оооо, Джейк, това е фантастично.

Не, не ми е намерил G-точката. Намери ципа на роклята ми и го дръпна надолу. Отново мога да дишам. Оох. Дяволски сладостно облекчение. Ако сексът беше поне наполовина толкова приятен...

— Продължавай — казва той, отлепяйки корсета от гърдите ми. — Какво каза, че си написала?

— По-късно — отвърщам и го бутам обратно на леглото. Придърпвам роклята нагоре от бедрата си, получавам най-последна свобода на движенията и се възкачвам отгоре му.

— Мамка му, липсваше ми — казва той, придърпва ме към себе си и заравя лице в бюста ми — към който вероятно бе адресирана забележката... Но точно сега изобщо не ми пука.

На вратата се чука. Румсервиз. *По дяволите*. Чия идея беше това кафе?

— Не може ли да не отваряме? — мъркам аз.

Той престава да смуче гърдата ми и отвърща:

— Аз ще отворя.

Претъркулвам се на леглото, а той става. Грабвам крайцеца на чаршафа и го придърпвам върху гърдите си, докато той отваря вратата. Стройната брюнетка, която влиза, не прилича на нито една сервитьорка, която съм виждала в живота си. Облечена е в тясна сапфиреносиня рокля, която разкрива повече дори от тази, която все още не съм свалила изцяло. Токчетата ѝ са убийствено високи и очевидно се чувства в тях по-удобно, отколкото аз в тези на Лиза. Впечатляващ хотел, да облича персонала си като манекенки... Ама чакай малко, къде ѝ е таблата?

— Лили, запознай се с Киа.

И откъде Джейк ѝ знае името? Киа, за която започвам да подозирам, че не е на заплата от хотела, ми отправя ослепителна усмивка.

— Здравсти, скъпа. Джейк беше прав. Много си красива! — казва със силен източноевропейски акцент. Звучи малко като момиче на Джеймс Бонд. И *изглежда* като момиче на Джеймс Бонд — ако скулите ѝ бяха още малко по-високи, щеше да е нужен кислород, за да се стигне до тях. Какво става, по дяволите? Инстинктивно придърпвам завивката до брадичката си.

Джейк сяда на леглото, слага ръка на рамото ми и казва:

— Киа дойде да ни помогне да прекараме най-прекрасната нощ в живота ни.

Моля? Ще пее ли? Или ще разказва вицове? Ще прави фокуси?

Джейк се заема с вече напрегнатото ми тяло. Докато се опитва да мушне ръка под завивката и най-общо в посока на задника ми, аз не откъсвам поглед от Киа. Тя съблича късото си сако, слага го на стола, сваля тънките презрамки на роклята си и пристъпва към леглото.

Чакай, чакай малко! Тази сцена ми е позната. „Пръстените на пръстите ѝ“. Единайсета глава.

Дона не откъсна поглед от този на проститутката, докато тя си сваляше сутиена и се качваше на мекото хотелско легло. Приблужи се на четири крака като котка и стигна целта си — члена на Пол, който Дона държеше в ръце. Дона ѝ го подаде като...

Изведнъж ми става страшно обидно, гневно и невероятно трезво. Отблъсвам Джейк. Той пада по гръб и дръпва чаршафа, с който крия гърдите си. Киа — *проститутката* — ахва.

— Олеле, Джейк, не си се шегувал. Тя е *голямо* момиче.

Вече съм *наистина* бясна. Поглеждам Джейк, който най-последно май започва да проумява, че е оплескал нещата.

— Какво си въобразяваш, че правиш, по дяволите? — процеждам през зъби.

— Ама аз си помислих... Ти каза...

— Какво? Какво съм казала, по дяволите, та да помислиш, че искам такова нещо?

— Помислих, че си се променила. Каза ми... Как да се изразя? Че ще се удивя колко много е нужно, за да те впечатли.

— Нямах това предвид, Джейк. — Ставам от леглото и се опитвам да си напъхам гърдите обратно в роклята на Лиза. Трудна задача, защото съм побесняла от ярост, полузаслепена съм от напиралите сълзи и отгоре на всичко имам леко озадачена публика. Киа е застинала наред стаята и не е сигурна какво да прави със собствените си голи гърди. Явно английският ѝ е добър поне дотолкова, че да разбере, че половината ѝ клиентела не е изпаднала в бурна радост от появата ѝ. Джейк се навежда към мен в леглото.

— Лили, извинявай. Не съм разбрал. Извинявай, наистина. Ей сега ще кажа на Киа да си ходи и ще започнем отначало.

— Според мен цялата тази вечер беше едно почване отчало. А всъщност продължихме оттам, откъдето приключихме преди няколко години.

— Съжалявам. Моля те, прост...

— О... Я се разкарай.

Това трябва да са последните ми думи. В този момент трябва да си тръгна. И да изляза от живота на Джейк Бедфорд веднъж и завинаги. Има обаче малък проблем. Колкото и да се опитвам да сваля полата на роклята под кръста си, не успявам, а горната ѝ част ми покрива бюста само защото ръката ми я придържа там. Откакто Джейк разкопча ципа, стомахът ми благодарно се разду до нормалния си размер и сега не желае да се напъха обратно в затвора си.

Аз не мога да остана в тази стая и секунда повече. Грабам си чантата и сакото и си плюя на петите. Отварям вратата и побягвам през коридора. Стигам до асансьора, докато най-накрая успявам да придърпам полата върху задника си, а с другата държа реверите на сакото си пред голите си гърди. Докато чакам асансьора, усещам гняв и прилошаване... и още нещо. Усещам мекия мокет под краката си... *Мамка му*, скапаните обувки на Лиза. Не мога да се върна за тях. Ама тя какво каза? „Гледай да не ги одраскаш някъде, че ще те убия. Безценни са.“

Божичко, каза го, като че ли са някакви вази от династията Мин.

Не мога да си тръгна без тях.

Обръщам се и закрачвам към стаята. Чукам на вратата. Силно. Не желая копелето да ме помисли за малодушна. След секунда вратата

отваря Киа, която отново е напълно облечена и по сако — значи не е останала Джейк да се утешава с нея. Той е седнал на ръба на леглото и учудено вдига поглед към мен.

— Лили...

— Искам си обувките — заявявам безизразно.

Минавам покрай Киа и влизам в стаята. Без да поглеждам Джейк, се навеждам и грабвам обувките. Точно в този момент чувам ужасяващ звук. Не вой на сирена, сигнализираща ядрено нападение. Не щракащите зъби на върколак, изскочил от гардероба. Нещо по-страшно: звукът на разпран плат, когато роклята на Лиза най-последва Богу дух.

На улицата съм и се опитвам да спра такси. Мисля, че в хотели като този това е работа на портиера, но не мога да отида при него със задник, развяващ се от сцепената рокля. С едната си ръка стискам реверите на самото си, а другата, тази с която държа обувките на Лиза, е зад гърба ми в опит да придържа двете оскъдни парчета плат. Съвсем логично плача. Добре поне, че не послушах Лиза да си обуя прашки — *благоразумни* бикини покриват по-голямата част от задника ми. Поглеждам отчаяно надясно, където портиерът излиза от хотела и щраква с пръсти към преминаващо такси. То заковава спирачки и той отваря вратата. Изкушавам се да се втурна към него, но преди да успея да набера смелост, фигура в сапфиреносиньо уверено се запътва към него, тракайки с убийствено високи токчета.

Киа.

Кучка.

Докато влиза в таксито, тя ме забелязва... И ми помахва.

Кучка с кучка.

— Накъде си? — извиква през отворената врата.

— Тъ... Круч Енд. Северен Лондон.

— И аз! Арчуей. Ще си разделим таксито. Джейк плаща — казва и размахва банкнота от двайсет лири.

— Лиза — започвам уклончиво. — Някога правила ли си... Ами... Правила ли си тройка?

— Моля?

Като че ли не разбира за какво говоря.

— Ами... Секс... С мъж и друга жена?

— О, това ли? Правила съм го — отвърща нехайно, без изобщо да й пука, че се намираме в бар, пълен със следработни пиячи.

— Стига бе! Кога? Как? С кого?

— Помниш ли, когато отидох на Корфу с Девън?

— Тоя кой беше от всичките?

— Дето приличаше на Уесли Снайпс. Караше електрокар.

— А, аз го харесвах. Той какво прави сега?

— Излежава тригодишна присъда, така мисля. За препродажба на крадени вещи... Както и да е, запознахме се в клуба с една германка. С нея го направихме.

— Аха, с нея, значи. Коя нея? Разкажи ми. *Веднага!*

Тя си оставя чашата, усмихва се и се навежда по-близо към мен.

— Беше готина и доста секси — за германка. Бяхме се напили като свини и отидохме в нейния апартамент. Там ометохме безмитния й алкохол. По едно време осъзнах, че Дев го няма. В този момент го чувам откъм спалнята. Нали знаеш, че говореше като Бари Уайт. — Лиза имитира продрания му меланхоличен глас. — „Хайде, дами, нека го направим — тримцата.“ Двете с Гизла — мисля, че така се казваше — се спогледахме и сякаш си казахме „Добре“. И така стана.

— Просто сте си казали „Добре“? И толкова?

— Толкова. Най-смешното беше, че да гледа две жени явно беше мечтата на Дев, но беше толкова пиян, че заспа и го пропусна. Горкият — сигурно се е подготвял за този момент още от първото втвърдяване на пишката си. И освен това на мен не ми хареса кой знае колко — това не е за мен.

Тя млъква и отпива вино. Край на разказа. *Пълни смотла* е що се отнася до интригуващите подробности. Винаги трябва да ѝ ги тегля от устата с ченгел.

— Лиза, не можеш да спреш дотук. Кажеш нещо за секса. Защо да не е за теб?

— За теб не знам, но онова, което аз харесвам в секса, е онази част с действителния секс... Нали се сещаш, чукането. Това една жена не го може.

— Дай да се разберем. Според теб, не че не харесваш идеята за секс с жена. Една жена може да те възбуди...

— Естествено. Ти никога ли не си се възбуждала от друга жена?

— Не, напоследък не. — (Опит да изглеждам отворена.) — Но, бях тръгнала да ти казвам, че една жена може да те възбуди. Затова, например, ако една жена има някой от онези изкуствени кажимбешеимето...

— Пенис на колан ли?

— От тях — значи си навита?

— Сигурно. Не съм се замисляла. Ти изобщо как така изведнъж се заинтересува от тройки? Събираш материал за следващата си книга ли?

— Не — отвърщам твърде бързо.

— Тогава какво?... Мамка му... Вчера вечерта. Какво стана?

— Нищо.

— Лъжкиня такава. Кажеш!

— Не стана абсолютно нищо. Кълна се.

— Прибра се с него, нали?

— Не — отвърщам честно.

Но тя не се хваща. Вдига вежди и аз не издържам—полицаяте трябва да се откажат да изтръгват самопризнания с бой; трябва им само Лиза и нейните вежди.

Пречупвам се.

— Добре де. Добре. Той се опита да ме накара да го направя с друга жена.

— Каза, че не си се прибрала с него.

— В „Сандерсън“.

— Какво? Във фоайето ли?

— Бяхме в... Нали се сещаш... В стая.

— Качила си се с него в някаква стая... *Идиотка* такава. Аз какво ти казах да правиш?

— Качих се само да видя обзавеждането. Той каза, че било триумф на модерното пост... нещо си.

Веждите ѝ мръдват още сантиметър нагоре.

— Добре де. Щях да правя секс с него. Но тогава се появи тя.

— Коя тя? Гаджето му ли?

— Не... Момиче на повикване.

— Господи.

— Всъщност беше готина. Полякиня. Тук е от няколко месеца, но английският ѝ е отличен.

— Мамка му... И ти го *направи* с нея, така ли?

Лиза е пребледняла от шока. Онова, което е допустимо за нея, очевидно е прекалено за скучната ѝ по-голяма сестра — по случайност същата, която е написала извънредно порнографски роман.

— Не, не го направих — обяснявам. — Прибрахме се заедно с такси.

— Не мога да повярвам. Отървала си се на косъм. Късметлийка си. Да ти е за обица на ухото. Както и да е, майната му на Джейк. Какво стана с Джейкъбсън?

Разказвам ѝ за офертата.

— Четиристотин двайсет и пет хиляди! — изписква тя.

— Четиристотин и деветдесет. Мери ми се обади днес следдобед. Качил я е.

— Това е зашеметяващо. Невероятно. *Трябва* да се съ согласиш.

— Вече отказах.

— Да не си полудяла?

— Така ме посъветва Мери. Можела да му изцеди още.

— *Олеле!* Ще станеш богаташка.

— Не съм сигурна. Аз изобщо не съм писател.

— Естествено, че си. И ще се съ согласиш — уверено отвърща тя.

И, както вървят нещата, мисля, че ще стане точно така.

Миналата вечер в таксито. Киа. Много е готина. И английският ѝ е учудващо добър. Стори ми се, че искаше да упражнява диалози, защото не можах да ѝ затворя устата. От Уест Енд до Арчуей ми даде първите три глави на следващата Марша Мелой.

Така се вдъхнових, че тази сутрин преодолях махмурлука си, взех се в ръце и всъщност започнах да я пиша в работата. Пръстите ми хвърчаха по клавиатурата, като че ли взимах на наново изпита си по машинопис. Никой не ме беше виждал толкова заета досега. По някое време Джули ми каза да престана, защото тях останалите щели да ги уволнят.

— Значи роклята ми си свърши работата вчера? — казва Лиза. — Джейк е точил лиги, а Джейкъбсън ти е бутал в ръцете милиони.

По дяволите, надявах се да не спомене роклята. Единствената причина да се видим тази вечер е да ѝ я върна — трябва ѝ за някакъв купон през уикенда. Не мога да се насиля да ѝ кажа, че тази сутрин я оставих в химическото. Надявам се да са се усъвършенствали в невидимото им кърпене от последния път, когато ги използвах — лъкатушешките шевове на скъсаното на любимите ми панталони се виждаха от отсрещната страна на улицата.

— Къде е? — пита тя.

— О, Боже. Забравих я — възкликвам с цялото си налично драматично майсторство.

— Лили!

— Извинявай.

— Всъщност може би ми правиш услуга. Дан не искаше да я обличам на купона. Даже се скарахме по този повод.

— Моля, казва ти какво да обличаш и какво не ли?

— Не, никога, ама...

— Моля те, кажи ми, че не е от онези ревнивци, дето вдигат скандал, само като те погледне някой друг мъж — изумявам се и въображението ми превключва на трета. Вече не си представям Дан от триадата — представям си Дан негъра психар. С пистолет в ръцете. И с мачете. Надвесен над ужасената ми сестричка, готов да я разчлени, задето е погледнала някъде най-общо в посока на мъж, който мъж не е бил той. Звучи истерично, но съм виждала типове, с които излиза сестра ми. — Лиза — изричам бавно, — той... ъъ... Някога... Удрял ли те е?

— Не говори глупости — изсумтява тя, но си потърква ръката под ръкава. Обзалагам се, че отдолу има болезнена синина.

— Трябва да говориш за тези неща. Да отричаш насилието е най-лошото, което можеш да направиш. Чух го по телевизията.

— Лили, млъкни, ако обичаш. Дан *не* ме бие. Скарахме се за роклята, защото купонът е тежкарски и той я смята за неподходяща... Разбра ли?

Изобщо не съм убедена и ми личи.

— О, ако щеш вярвай — с досада отвърща тя. — Дай да говорим за нещо друго. Как смяташ да укриеш четиристотин и деветдесет бона от мама? Сигурно ще заподозре нещо, като се появиш на неделния обед във ферари.

— Хммм... мама. Точно сега не ми се мисли за това.

Разказвам на Лиза за странното ѝ обаждане вчера вечер.

— Мама католичка? — възкликва Лиза. — Това е почти толкова абсурдно, колкото татко и госпожица Високи Токчета. По този повод, днес ми се обади частното ченге... Не, още няма нищо. Мазното копеле просто си търсеше повод да ме покани на питие. Но ми даде предварителен доклад.

— За госпожица Високи Токчета ли?

— От нея нито следа. Но татко бил проследен до сандвич бар. Купил си питка със сирене и туршия.

— *Леле, Боже!* Сирене и туршия?

— Чакай малко, има и още.

— Какво? Да не си е взел и диетична кола?

— Лили, гледай си работата. Под мишница е носил вестник „Гардиън“. Не е за вярване, нали?

Лиза отпива от виното си, докато аз осъзнавам ставащото. Ако питате майка ни, баща ни може да извърши само един по-голям грях от спането с друга жена: да гласува за лейбъристите. Естествено, притежанието на „Гардиън“ няма да издържи в съда като уличаващо го в див социализъм, но за нашата майка ще е предостатъчно. *„Но, скъпа, за пръв път го купувам. Искан да прочета класацията за крикета. Кълна ти се, че не съм потлеждал политическите коментари. Той не означава нищо за мен. Знаеш, че обичам единствено и само «Мейл».“* Бедничкият, може да твърди, че е невинен, докато посинее (като тори), но мама пак ще му извади дрехите от гардероба и ще ги пръсне по моравата в разстояние точно на шейсет секунди.

Поклащам глава. Татко се пързая по извънредно тънък лед. Но пък кой ли от нас не го прави? От ума ми не излизат Лиза и нейният японски триадист психопат. И тя смята да изчезне с него на другия край на света, за да може той да я продаде в робство?

— Реши ли какво ще правиш с Хонконг? — питам неспокойно.

— Ама че кошмар. Той ми оказва страшен натиск да тръгна с него.

— *Знаех си.* Значи *все пак* те бие.

— Не такъв натиск. Просто иска да реша...

Тя замлъква, защото моето внимание е привлечено от едно лице на улицата. Поглеждам през рамото ѝ към прозореца в предната част на бара.

— Какво има?

— Не се обръщай. Някакъв тип си е лепнал физиономията на стъклото и ни зяпа.

— Как изглежда?

— На трийсет и няколко. Костюм и вратовръзка. Очила. Къдрава коса. Леко шишкав. И леко тъповат... Боже, защо ме зяпа така?

— Сам ли е?

— Май да... *Мамка му*, влиза... Зяпа към нас... Идва насам.

Наблюдавам го как се насочва към мен, сякаш съвсем точно знае коя съм.

— *Мамка му*, сигурно е репортер. Сега какво ще правя?

Тя не получава възможност да ми отговори, защото онзи е стигнал до нашата маса и е застанал над главите ни. Аз вдигам очи към него, а той се навежда и...

Целува Лиза — с отворена уста и без да бърза, което не е особено уместно, доколкото я вижда за пръв път. Побеснявам и рипвам в нейна защита.

— Ей, какво, по дяволите...

Лиза вдига ръка и ме спира.

— Лили, това е Дан.

— Лиза, някой ден ще те убия — изсъсквам, когато той отива да си вземе пиене.

— Аз откъде да знам, че е той? Нали каза да не се обръщам. И освен това съм ти сърдита. Първо го обвини, че ме бие, а след това го

нарече тъповат.

— Ти защо не ми каза, че ще дойде? — отвърщам, без да обръщам внимание на обвинението ѝ, което уцелва неудобството ми право в десетката.

— Мислех да те изненадам. Той няма да стои много. Утре сутринта лети до Чикаго. Е, какво мислиш? Освен че е *тъповат*.

Поглеждам Дан, който размахва двайсетачка с плахата надежда, че ще го обслужат. Прилича ми на човек, който става невидим в момента, когато се опита да привлече вниманието на бармана. Предполагам, че сто шейсет и петте сантиметра ръст не облекчават нещата.

— Не си го представях точно такъв — отвърщам колебливо.

Е, като начало е бял и макар познанията ми в областта на престъпната култура да са силно ограничени, съм сигурна, че това го изключва както от триадите, така и от негрите психопати. Още нещо: Лиза винаги си е падала по привлекателни мъже, а Дан е... Какво да кажа?... Ами, сигурно притежава огромна *вътрешна* красота. И къде са му татуировките по ръцете? Обърнатите кръстове и/или стъклениците с кръв на шията? Татуировката на Чарли Менсън и свастиката на челото? Не притежава нито един от стандартните белези на типовете на Лиза... Освен ако няма *обица*... Нали разбирате... *Там долу*. Не, не е неин тип, не и с този костюм. Изглежда прекалено... почтен.

Тука има някакъв капан.

— Симпатичен е — продължавам, употребявайки прилагателно, което не бих прикачила на нито един от бившите ѝ. — И честно, не е тъповат... Така ми се стори, защото не го видях като хората... Нали се сещаш... През прозореца.

Дан най-накрая е привлякъл вниманието на бармана — което сигурно има нещо общо с факта, че е единственият на бара, — при което се обръща и ни поглежда с триумфална и малко несигурна усмивка... И (моля те, Господи, прости ми) изглежда адски тъповат.

През последния половин час Дан прави опити да обясни с какво си изкарва хляба. Собственик е на „Ръш фючърсни инвестиции“, които правят... ъмм... фючърсни *инвестиции*. Абе някакви инвестиции... Не, нямам никаква представа за какво става дума. Чувствам се като

тъпанарка, но получавам известна утеха, когато Лиза — която ходи с него от две години — изтърсва:

— А, сега *разбирам*. Значи се занимаваш с *пари*?

Време за промяна на темата.

— Значи Хонконг? Сериозно разстояние — казвам.

— Шест хиляди триста седемдесет и седем морски мили, ако трябва да сме точни — казва Дан и аз оставам с впечатлението, че „*точността*“ е негова стихия. — Аз съм... тъ... добре познат на азиатските пазари — продължава той, след което си

сваля очилата и започва да ги върти в ръце. — Искат да отида там и ми се наложи... ами да ми купят фирмата. Надявам се само да убедя Лиза да дойде с мен.

— Това е сериозна стъпка — казвам от името на сестра си — и не съм сигурна, че тя обича медузи.

Дан ме поглежда озадачено.

— Казах ти — обажда се Лиза. — Там ядат медузи.

— Ядат и други неща — казва Дан. — Пилешко, телешко, сърнешко, риба-чук, лисици, змии, морски влечуги...

Лиза е позеленяла. Мисля, че Дан трябваше да спре до телешкото.

— Е, за Лиза това е много трудно решение — казвам аз.

— Знам какво ѝ е — отвърща Дан и покровителствено слага ръка на рамото ѝ. — Ти беше свидетел, че и аз преживях своите тежки душевни колебания, нали, слънчице?

Тя го поглежда с присвити очи.

— Нали се сещаш — продължава той, — когато се наложи да захапя ножа и да се откажа от... Ох!

Или го ужили оса — и то голяма, защото се държи за бузата и в очите му напират сълзи, — или Лиза го изрита.

— Ти не трябваше ли да се прибираш да си стягаш багажа утре за полета? — пита го тя, но това не е въпрос — заповед е.

— За какво ставаше въпрос? — питам я, след като съм изгледала лигавите им сбогувания.

— Кое?

— Ритникът под масата. От какво се е отказал?

— От нищо. Някаква досадна длъжност в Градския комитет.

— Хайде стига, това съм аз. Познавам те по-добре от всекиго. Какво беше?

— *Нищо*. Просто исках да си отива у дома — трябва да става по тъмна доба. И освен това изобщо не ме познаваш. Очакваше, че излизам с някакъв абсолютен черен бандит.

Лиза потъва в намусено мълчание.

Трябва да разровя нещата до дъно, защото тя крие нещо. Започвам да си мисля, че Дан може да е най-лошото й гадже досега — по-лош от търговеца на наркотици с двете съпруги, от алкохолизирания крадец на коли и от букмейкъра шизофреник. Може би тъповатата му външност е прикритие на нещо тъмно и истински опасно.

— Какви са тези ваши тайни? Дан изглежда симпатичен — прилагам аз натиск с надеждата да я подмамня да признае. — Струва ми се внимателен, умен, надежден... Признавам, че малко не ми се вписва в представата за твой тип, но...

— Точно така — възкликва тя. — Не е мой тип.

— Тъкмо щях да кажа, че това е *хубаво*. Но ти все пак го обичаш. Останалото има ли значение?

— Ами добре, помниш ли веднъж какво нарисувах в дневника си. *Идеалното ми гадже*.

Кимвам. Помня съвсем ясно. Рисунка на мъж, който приличаше на Тим Рот след ускорен курс със стероиди и многочасово посещение на салон за татуировки. Рисунката се придружаваше от списък на професионалните му умения. Трябваше да свири на траш-метал бас китара, да умее да изработва писма с пластични експлозиви (за изпращане на тези, които правят опити с живи животни) и да има работещ план за събаряне на глобалния капитализъм.

— Дан много не се вписва в картината, нали? — казва Лиза.

— Ама ти тогава беше на четиринайсет. Сега си пораснала. Ясно е, че си луда по него. Това не трябва да ти го казвам, защото ще ми липсваш ужасно, но престани да се държиш като глупачка и отивай в Хонконг. — Изобщо не мисля така, но трябва да изкопча истината. — Ако не ти хареса, винаги можеш да се върнеш. И го запознай с мама. Свърши и тази работа. Не знам от какво се страхуваш. Тя ще го хареса.

— Точно това е проблемът — измърморва тя.

— Моля? — възкликвам невярващо. — Това ли ти е проблемът? Че най-накрая си си паднала по някого, когото мама всъщност ще одобри?

Лиза смутено свива рамене. Говорим за най-невъзмутимата личност, която познавам. Досега не съм я виждала такава. След което тя се взема в ръце и процежда:

— Добре, ще ти кажа и след това не искам да го обсъждаме повече.

Почна се. Най-накрая грозната, черна истина. Подготвям се за най-лошото.

— Да, Дан е чудесен човек — продължава тя. — И, да, мама много ще го хареса. Не само защото е почтен. Ще се влюби в него, защото... — гласът ѝ изневерява.

— Защото?

— Онова, от което трябваше да се откаже.

— Какво е то? Председателския пост на ку-клукс-клан ли?

— По една случайност не си далеч от истината. На следващите избори трябваше да се кандидатира за Парламента. Бяха го избрали за кандидат от Чингфорд...

— С политика ли се занимава? Добре де, не е много рокендрол, ама не е и краят на света.

— ...от шибаната Консервативна партия.

Лиза няма какво да се притеснява, че ще го обсъждаме, даже и да имах такова желание — защото аз не мога да си поема дъх от смях.

Как се променят нещата само за две седмици.

Преди четиринайсет дни — веднага щом превъзмогнах истерията си от откровенията на Лиза — действителността ме връхлетя с пълна сила. Приливът на вдъхновение, сполетял ме при общуването с Киа, и това, че бях започнала нова книга, ми помогнаха да не падам духом. Но това не можеше да продължава и когато си тръгнах от бара, в главата ми отново гъмжеше от тревоги. Разбирате, неща като как да поднеса на мама новината за безчестната си тайна кариера, какво да правя с горещата афера на баща си, как да превъзмогна факта, че и Джейк, и Люис принадлежаха към Клуба на Лъжците, Мизерниците и Извратенияците и какъв съвет да дам на сестра си, по дяволите, относно емиграцията ѝ на другия край на света с някакво чудовище тори.

Колко тривиално изглежда всичко сега.

Мери беше права. Нищо никога не е толкова страшно, колкото си го представяш.

Да започна отначало:

Мама много се зарадва за Марша Мелоу. Да, казах ѝ. Право в очите. Ей така.

— Мамо — обявих, — пиша хард порнографски романи. Какво ще кажеш?

— Нали няма содомия и секс с животни? — неспокойно попита тя.

— Как ли пък *не*. Това е отвратително.

— Добре — въздъхна тя. — Трябва да си имаш някаква граница. Добре ли плащат?

— Купища пари.

— Слава Богу. Тревожех се за теб с тая твоя безперспективна работа. Страшно се радвам, че си си намерила кариера, съчетаваща финансова сигурност и интелектуални предизвикателства — каза, междувременно забърсвайки кухненския плот с „Циф“.

Колкото до татко, нямаше как да сме сгрешили повече. Госпожица Високи Токчета се оказа по-голямата сестра, която досега не съм знаела, че имам. Мама и татко мислели, че навремето са я изгубили завинаги, заради трагично недоразумение в болницата — доколкото разбирам, изчезнала от родилното отделение, след като някой я сложил в коша с мръсното пране. Така и не могли да се пречупят да ни кажат на нас, двете с Лиза. Тогава един ден татко я срещнал на някаква международна конференция по въпросите на закачалките за дрехи в Уембли и, ами, моментално *разбрал* коя е. Не само имала бюста на Бикърстафови, но и била в същия бизнес като него — още като момиченце закачалките за дрехи я привличали неудържимо, като че ли й били в гените — което, предполагам, било живата истина. В крайна сметка той я доведе у дома, за да се присъедини отново към истинското си семейство и... Божичко... Беше *толкова* прочувствено. Също като на филм, само че на живо. Наистина трябваше да ни видите.

Милдред — така се казва, за съжаление, но е толкова готина, че няма значение — вече е една от нас. Утре всички заминаваме на първата си семейна ваканция от цяла вечност насам — и изобщо първата ни като цяло семейство, след като вече сме с Милдред. Отиваме на екскурзия с кораб до Карибите. Платена от якия аванс на Джейкъбсън, който нарасна до седемстотин хиляди лири.

Всъщност, оказа се, че имам достатъчно пари в банката, за да накарам капитана да направи леко отклонение от курса и да остави Лиза и Дан в Хонконг, където да започнат новия живот като господин и госпожа Ръш. На нея в крайна сметка й просветна колко глупава е била, както и знаех, че ще стане. Тя осъзна, че когато обичаш някого истински, просто няма значение дали той вярва в телесното наказание в училищата, в откъсването на Британия от Европа завинаги и до края на света и прибирането на бежанците в концлагери, заедно с гейовете, наркоманите и самотните майки.

О, и познайте още кой идва с нас.

Джейсън!

Точно така. Джейсън Донован.

Сблъскахме се — буквално — на една улица в Сохо и беше абсолютна любов от пръв поглед. За него де — той дотогава не ме беше виждал (освен онази вечер в „Гручо“, когато изобщо не е гледал

както трябва), докато пък аз съм влюбена в него още от времето на „Too many broken hearts“ насам.

Държи се с мен невероятно. Той е мил, нежен и внимателен и не ми дудне нонстоп за звездното си минало — освен когато го помоля да ми разкаже някоя весела случка от онова време. И най-хубавото е, че ме накара напълно да забравя онези двамата... Как им бяха имената? Джак и Луи? Джим и Лерой? Няма значение. *Нещастници*.

Джейсън прави абсолютно всичко за мен. Току-що е сложил да готви вечерята (нещо невероятно с патица и червен пипер), от което всички главни готвачи могат да се пукнат от завист, и докато тя се задушавя, ми стяга куфара за пътешествието.

— Джейсън — извиквам, — да не забравиш да ми сложиш горнището на банския. Може да пиша горещи, напълно лишени от задръжки порно книги, но май още не съм готова да се покажа без горнище пред майка си.

Докато смехът му отеква откъм спалнята (той ме намира за страшно забавна), си мисля колко удивително и бляскаво приключва историята.

Защото е това.

Краят.

Щастливи до края на дните си и всичко оставало.

Не, наистина.

Това е.

Краят.

Край.

Лили Бикърстаф излезе от сградата.

Ще ми се.

Всичко отпреди малко беше лъжа. Добри пожелания. Познати също така и като глупости. Измислих всичко. Освен онова с офертата на Джейкъбсън. Тя вече е седемстотин и три хиляди. (Защо и три ли? Защото така може и да мине.) Последните дни доста често звъни на Мери. Всъщност прекалено често. И аз знам, че трябва да се радвам, но това е само поредната част от кошмара. С всяка лира отгоре се качва и кръвното ми налягане.

Защото не мога да кажа на майка си, а щом не мога да ѝ кажа, единствената ми възможност е да избягам от страната и да ѝ пратя картичка от някой монашки данъчен рай, но това всъщност не е никаква възможност, защото не искам да живея в държава, където всички освен принцеса Каролина са прехвърлили шейсетте и всеки домашен пудел си има собствено порше. Може да ме помислите за скучна, но аз си харесвам Скруч Енд.

Не мога да кажа на мама поради всички стари причини плюс една чисто нова: според мен тя откача. Изоставила е изродския вид на Едуина Кюри и вече се облича в още по-изродско черно. Нямам предвид прелъстителните малки черни рокли за коктейл, нито пък вампирското готическо черно, а черното, което се среща из средиземноморските държави. От черната забрадка до черните обуца, носени от бабичките. Чиито съпрузи са починали. Аз си знам, че татко напоследък се губи, но съм напълно сигурна, че още не е умрял. И не е само черното. Около нея непрекъснато се носи потракване. Премята зърната на дървената си броеница. И тлъстото разпятие на врата ѝ. Голямо ли? Ако го развърти над главата си, ще утрепе и Арнолд Шварценегер с него. И като че ли това не стига, ами и преди няколко минути ми се обажда:

— Лили, видях нещо безкрайно удивително.

— Какво?

— Мадона.

В скучния Финчли? Любовта ѝ към всичко лондонско не отива ли прекалено далеч?

— Къде? — питам.

— В един картоф.

Уф. Знам, че навремето се е обличала доста странно, но чак пък кореноплод?

— ...В момента е пред очите ми. Реших да обеля малко да изпържа за гарнитура на пилето и я видях. Дева Мария.

А, *тази* Мадона.

— ...Картофът е сорт „Крал Едуард“. Увих го в станиол и го сложих в хладилника, ама ме е страх, че ще се набръчка. Мисля да го снимам, да напиша отдолу накратко какво е и да го изпратя във Ватикана. А ти трябва да ми дадеш телефона на Антъни. Той много ще се зарадва. Представяш ли си? Нашата Господарка, *Майката* на Исус в картоф от пазара „Бъджън“.

Вдигам ръце. И обвинявам Ант. Само че не мога да му вдигна скандал, защото аз бях тая, дето подпали цялата история с Антъни.

Наистина ми се ще да поговорим с татко за нея, но той е зает...

С госпожица Високи Токчета.

И макар поведението му да ме отвращава, не мога да кажа, че го виня! Искам да кажа, погледнете го горкия за какво се е оженил; жена, която се облича все едно вече е мъртъв и погребан, виждаща свещени образи в кореноплодни зеленчуци. И аз щях да потърся убежище в обятията на някоя изкуствена блондинка с вишневи нокти.

Поведението на баща ми:

Именно за него ще получим сега кървави подробности. Двете с Лиза се катерим по скърцащото стълбище към офиса на Колин Маунт, международен частен следовател. Вчера се обади на Лиза, за да ѝ каже, че има писмен доклад и... *снимки*.

— Знаеш ли, май наистина трябваше да послушаме Ант — казвам, тътрейки крака след сестра си.

— Какво, да се откажем точно сега? Дай поне да видим како е открил. Така или иначе, ще трябва да му платим.

— Аз ще трябва да му платя. И освен това какво смяташ да правиш с тази информация. Според мен, щом татко е решил да си

съсипва семейния живот, това е негово право. Както каза Ант, той е голям човек.

— Типично за теб, Лили. За пореден път си заравяш главата в пясъка. Същото като с Марша Мелоу и...

— Марша Мелоу — обажда се зад нас някакъв дрезгав глас. — Ето на тая искам да й имам номера в тефтера си.

Колин Маунт пъхти нагоре по стълбата, зачервил физиономия и налят до козирката с течен обяд. Хванати сме в капан.

— Горките ми куклички, сигурно се чувствате ужасно. Повярвайте ми, знам колко е трудно. — Колин Маунт полага полага всички усилия да звучи като опечален душеприказчик. — Да, товаа, което виждате, е адски шибано шокиращо, ще ми простите френския.

Това, което виждаме, всъщност е адски шибано нищо. На бюрото пред нас е разпръсната подборка от размазани зърнести черно-бели снимки. Правени са през нощта и показват задната стена на малката фабрика на татко в Едмънтън. Мъж, който донякъде прилича на татко, стои на някакъв малък паркинг до бял микробус. Той е с жена.

— Това тя ли е? — пита ме Лиза.

Е, руса е, но не съм сигурна. Снимките очевидно са правени от доста голямо разстояние и телената мрежа отпред пречи да се видят добре татко и жената. Прилича малко на онези некачествени фотографии на НЛО, които изобщо не приличат на космически кораби и най-вероятно са сглобени в нечий заден двор с малко пластмаса и тел.

— Май е тя — отвърщам. Щеше да е по-добре, ако снимките бяха цветни, тогава може би вишневите нокти на краката щяха да я издадат със сигурност. — Ама даже и да е тя, това не доказва нищо. Доказва просто, че татко си е говорил с някаква жена на някакъв паркинг.

— Същата жена, с която е *пил* в Сохо — добавя Лиза като литературен детектив, току-що забелязал решаващата улика, която ще разреши случая.

— Това може да е всяка, Лиза. Може да е клиентка. Шефката на отдела за закупуване на закачалки в „Скечли“ или нещо такова.

— Не, не е, освен ако това не й е втора работа — прекъсва ме Колин Маунт. — Казва се Сандра Филипс. За приятелите „Санд“. На

двайсет и девет години е и работи в „Премиер Кетъринг“ в Сохо.

— Видя ли? Нищо общо със закачалките за дрехи — възкликва леля ни Марпъл... искам да кажа Лиза.

— Живее в Ууд Грийн и ходи на танци в „Лайт фанданго“ на магистралата — продължава Колин Маунт. — Пие „Садърн Комфорт“ с лимонада и си боядисва косата в „Курц енд Тинц“. И сутиенът ѝ е 86В... Макар че това едва ли ви интересува.

Лиза се обляга и скръства ръце — случаят е приключен.

— Виж какво — възразявам аз, — това, че татко познава някаква от кетърингова фирма...

— Руса, цицореста служителка от кетърингова фирма — допълва Лиза с неприятната интонация на майка ни.

— Няма значение. Това, че я познава, не означава, че спи с нея. Може да замисля някакво голямо изложение на закачалки и тя да зарежда шведската маса. Не можем така лесно да правим заключения.

— Хайде пак. Лили, извади си главата от пясъка и подуши евтиния парфюм. Изправи се лице в лице с фактите. Татко никога през живота си не е замислял някакво събитие — той е абсолютен социален аутсайдер. Какво прави с нея, щом не
я чука?

— Боя се, че сестра ти е права — обажда се Колин Маунт. — Вие сте изискани млади дами и затова не исках да ви показвам другото.

Той бръква в някакво чекмедже, изважда друга снимка и я слага на бюрото си пред бюрото си пред нас. На нея се вижда мъж, който донякъде прилича на татко, седнал с провесени крака в задната част на отворен бял микробус... Вижда се и блондинката, клекнала пред него. Поглеждам Лиза, която е пребледняла сигурно колкото мен.

— Може да се е навела да си затегне каишката на сандала — заявявам уклончиво... Макар прекалено добре да знам, че не е така.

Докато се качвам на метрото за работа, ми се гади. Мисля, че ще успея да се преборя с това. Все пак съм Марша Мелу. Според „Сън“ съм написала книгата с най-високия брой чукания в англезичната литература (и са дали класацията за „броя чукания“, за да го докажат), но не мога да се пречупя да си представя татко да го прави. А и кой ли може? Искam да кажа *родители* и секс... прекалено е... отблъскващо. И потискащо. *Мразя* баща си.

Изваждам от чантата си книга и се опитвам да забравя за всичко това. Книгата е на Патриша Корнуел, в която единствените голи тела лежат на маси с етикетчета на големия пръст на крака. Но не мога да се съсредоточа. *Наистина* мразя баща си... И осъзнавам, че за пръв път изобщо изпитвам някакво силно чувство към него. Мразила съм майка си много пъти — е, тя си го проси. Ама татко? Той винаги е бил... ами... някъде там. Но сега осъзнавам, че щом толкова го ненавиждам, значи преди това трябва наистина да съм го обичала. И това изобщо не ми помага. Само ми се плаче.

Метрото спира на Холбърн. Две момичета се качват със скок и седат на седалката срещу мен. Хвърлям им един поглед, преди отново да заровя нос в книгата, но погледът ми не ще да възприеме писаното.

— Уха — изписква едното момиче, — това чете ли го?

Писькът привлича вниманието ми и вдигам глава. Четат „Мейл“. Заглавието на първа страница крещи „ЦЕНАТА НА ПОРНОТО: 1 МИЛИОН ЛИРИ“ над женски силует с моята прическа — все още единственото, с което разполагат по отношение на Марша Мелоу (и слава Богу). Откъде пък са стигнали до цял милион? Хилядите всъщност са седемстотин, без онези странни три.

— И аз бих си изхвърлила сексуалния живот на хартия, ако имаше кой да ми даде милион за тая работа — продължава момичето така гръмогласно, като че ли е извадила рупор от чантата си. Целият вагон я слуша и народът наостря уши. Тя продължава, без да й пука за аудиторията. — Я чуй. „Авансът, предложен на Мелоу за следващите й три романа, е учудващ, имайки предвид, че мнозина критици отхвърлиха тайнствената авторка като долна търсачка на сензации.“

— Глупости — провиква се приятелката й, запалвайки своя си мегафон — е, в съседния вагон някои сигурно се напрягат да я чуят. — Ти чете ли „Пръстените на пръстите й“?

— Аха. Страхотна е — вика първата.

— И страхотно мръсна — крещи приятелката й. — Ама мен ми е жал за нея. Направо си я пишат като престъпник. Нищо чудно, че не ще да се покаже. Ама ми се ще да разбере коя е.

— И на мен. Нали не си ти?

Двете се разкискват, а влакът спира на Тотенхам Корт Роуд. Вратите се отварят и аз изчезвам през тях, галопирайки през ескалатора като плъх в отходна тръба.

Вървя по Оксфорд Стрийт и краката ми се подгъват. Хората ме заобикалят на няколко метра и ме гледат странно — със смесица от страх и типично английско притеснение — *или е някоя откачалка от обществената лудница, дето е забравила да си вземе лекарството, или се е скарала с приятеля си.*

Защо не ме бива да се боря с живота? Лиза е права. При първия признак за криза аз тичам към най-близката детска площадка с пясъчник в нея. *Разкарайте се, скапани щрауси, идва Лили!* Но нещата не могат да се избягват вечно, нали? И днес всичко ми се събира накуп. Единият ми родител се превръща в Майка Тереза от Финчли, другият се изживява като ебълото Роби Уилямс, а един национален всекидневник иска да се върнат публичното даване, бесене и горене на клада само заради моята злочеста личност.

Не мога да се появя в офиса в такова състояние... Нито в такъв *външен* вид — току-що се погледнах в една витрина. Лицето ми е червено като домати, носът ми тече като развалена чешма и приличам на изпаднало в истерия тригодишно хлапе супермаркет. Хората минават на другия тротоар, за да ме избянат — рискувайки да попаднат под колелата на някой тир, но не и да се разминат с мен. Припомням си рамкираната убийствено красива Рос/Кристи Търлингтън на бюрото на Люис. *Няма начин* да се върна на работа. Стигнала съм до Дийн Стрийт. Мери дали си е в офиса? Тя винаги има салфетки.

— Голям риск си поела да идваш тук — казва тя. — Ами ако онази от „Мейл“ беше отвън? Имаш късмет, че я уцели точно в първата ѝ пиш-пауза от седмици насам — мехурът ѝ сигурно е като плажна топка.

Правя е. Не трябваше да идвам. Но сега вече се чувствам в безопасност. Винаги ми е било приятно да идвам в офиса ѝ. Не знам защо, тъй като винаги вони на пица от ресторанта отдолу — струва ми се, че Мери нарочно ги е накарала да изведат комина в офиса ѝ. Освен това е тясно. Мери едвам се събира, да не говорим за боклука, който е насъбрала. Най-вече кутии от пица. И тонове книги. Човек би си помислил, че това е нормално за един литературен агент, но деветдесет процента от тях са за отслабване. В момента съм седнала на една

такава. „Диетата «Пука»“ от Джейми Оливър, която закрива огромната дупка в тапицерията на стола ми.

Говорим си вече час. Помежду хлиповете успях да ѝ разкажа за кризите си и вече ми е съвсем малко по-добре — поне си мисля, че мога да изляза навън, без хората да се втурнат към най-близките скривалища.

— Тайни, тайни! — говори Мери. — Лоша работа. Ти с твоите, а и баща ти, дето се прави на ученик и се завира по бараките за велосипеди. А майка ти пък прави тайни изповеди пред най-добрия ти приятел, когото смята за свещеник, защото не

смееш да ѝ кажеш, че е гей. А сестра ти пък крие приятеля си, и защо? Той е богат, преуспял и ужасно почтен! Нещо ви има на вас Бикърстафови.

Успявам да се усмихна немощно. Ако изглеждаме абсурдни, то е, защото сме си такива.

— Имай предвид, че както баща ти е открил, че оная му работа става и за друго освен за пикаене, и както майка ти се е чалнала, може би това е идеалният момент да си изстреляш ракетката под обхвата на радара. Възможно е никой да не ѝ обърне внимание сред целия този семеен хаос.

Интересна мисъл... Само че се съмнявам.

— Радвам се, че престана да ревеш — продължава тя, защото ще можем да поговорим по работа. Малко преди да нахълташ тук, ми се обади Джейкъбсън. Седемстотин и четирийсет хиляди.

— Господи.

— Каза, че бил направил втора ипотека на къщата си в Блекхийт и на вилата си в Дордон, за да докара парите. Няма да се учудя, ако е продал и филипинската си жена обратно на каталожната търговия, от която я е купил. Твърди, че това била окончателната, *окончателната* му оферта и този път съм склонна да му вярвам. Но мисля, че трябва да го оставим да се поизпоти още ден-два, след което може да прие...

— Мери — прекъсвам я, защото отново ме обхваща страх, — „Мейл“ откъде са решили, че някой ми е предложил милион?

— Измислят си, скъпа — когато опре до изблици на въображение, вие писателите сте нищо пред журналистите. Освен това подозирам, че информацията е излязла от Джейкъбсън, който малко е

надул сумата — от кръглите суми стават по-хубави заглавия. А сега, като се замисля, май заради него изобщо ми се лепнаха от „Мейл“.

— Копеле.

— Колкото да ми е неприятно да го оправдавам, той просто си върши работата. „Пръстените“ продължава да е номер едно и той иска да я задържи там. А и „Мейл“ му свърши страхотна работа.

— Но ако е казал това, представяш ли си още какво може да им изпее?

— Нали не си забравила, че имаме договор за поверителност? Той е съвсем наясно, че ако го наруши, ще му направя топките на коледна украса. Освен това, какво друго знае за теб освен цвета на косата ти и факта, че не носиш но шампанско.

Права е. За пореден път. Въздъхвам облекчено.

След това поглеждам колко е часът и стомахът ми се свива.

— Мери, приближава пет. Трябва поне да се мерна в работата.

— Опазил ни Господ — мърмори тя. — На път е да получи милион, а се тормози за скапаната си работа.

Докато си обличам палтото, Мери надниква през прозореца.

— Преследвачката ми е тук. По-добре излез през пожарния изход и оттам през пицарията. Ще им звънна и ще им кажа да ти дадат няколко празни кутии... и след като така и така ще им обаждам, май ще си поръчам една „Куатро Стаджоне“.

— Лили! Къде ходиш? — Посреща ме Джули, докато се свличам на стола си. — Диди побесня. Искаше Люис да ти даде писмено предупреждение.

— Да ми даде — отвръщам уморено.

— Махни я нея. Тази вечер ще дойдеш, нали?

— Къде?

— На партито по случай годежа ми.

Съвсем ми беше изскочило от главата.

— ...Нали ще дойдеш? Половината отбор на „Арсенал“ ще дойде. Освен французите. Кое е по-голямата част. Мазни копе...

— Джули, май няма да мога.

— Хайде стига — сърди се тя. — Не можеш да ме изоставиш. Диди ли искаш да ми вдигне ципа на новата „Версаче“? Мооооля те, Лили. Ще има пиене на корем. Люис е дал на бармана сто лири.

Люис. Ааааагх! Определено няма да ида.

— Съжалявам, ама трябва да... — проточвам в опит да се сетя за оправдание — ...Трябва да... Просто не мога да дойда. Адски съжалявам.

Е, не мога да й кажа, че ще се прибера у дома, за да си напълня гореща вана и да си резна вените с дамска самообръсначка, нали? Джули ме гледа грозно... Дали няма да ми спести усилията да се самоубивам? А пък може Диди да ми ги спести.Виждам я как крачи решително към мен.

Телефонът ми звъни.

Благодаря ти, Господи.

Диди се спира насред стаята, а аз вдигам слушалката. Лиза.

— Лили, трябва да го направим тази вечер.

— Кое?

— Да вдигнем скандал на татко. Непрекъснато разглеждам снимките и вече едвам се сдържам. Ще му кажем да престане да се прави на Род Стюарт. В крайна сметка ни е *баща*.

— Да, трябва да го направим — отвързвам и отчаяно преравям мозъка си за извинение да не отида. — Трябва да отидем... Ще ковам желязото, докато е горещо. Само че... Не мога. Дай някоя друга вечер.

— Лили, важно е. Защо да не е тази вечер?

Бинго!

— Защото Джули прави купон по случай годиша си... Нали се сещаш, най-добрата ми дружка в работата. Не мога да я изоставя. Кой ще й вдигне ципа, ако не аз? Освен това ще й бъда шаферка на сватбата и ще има сума ти футболисти и какво ли още не — продължавам да дърдоря.

Джули ме зяпа втрещено. Май не трябваше да споменавам за шаферството.

— Лили! — възмущава се Лиза.

— Ще отидем утре. Със сигурност. Хайде, че трябва да бягам. Ще ти се обадя довечера. Чао.

Докато оставям слушалката, Джули казва:

— Все пак ще дойдеш ли или не?

— Да... Не... Не знам.

Но изобщо не мога да мисля за нея, защото Диди отново се спуска към мен. Тъкмо когато стига до бюрото ми, телефонът отново

звънва. Тя ме поглежда, а аз казвам с най-сладкия си глас:

— Здравейте, списание „Работещо момиче“, на телефона Лили Бикърстаф. С какво мога да ви бъда полезна?

— Дали е Лили? — пита някакъв дрезгав и смътно познат глас.
— Или е Марша Мелоу?

Сърцето ми спира... Настина, спира.

— Не разбирам за какво говорите — отвърщам немощно.

— Естествено, че разбираш, сладурче — казва Колин Маунт.

— Сбъркали сте номера.

— На твое място не бих затворил, защото следващите, на които ще звънна, са „Дейли Мейл“. Убеден съм, че страшно ще ги заинтригувам.

Мълчание.

Диди продължава да стърчи зловещо над главата ми, а намусената Джули гледа ту нея, ту мен.

— Сигурно ти е интересно как се досетих? — пита той.

Да. Ужасно. Откъде-накъде знае?

— Сестра ти...

Е няма как, тя ще да е.

— ...Ако не си беше отворила устата там на стълбището, нямаше и да имам понятие. Но докато вие двенките разглеждахте снимките на татко ви, взе, че ме осени. Можеше да не съм прав, но реших да се пробвам. Както и да е, като си тръгна, аз те последвах. Само че ти не отиде на работа, нали? Пътьом се отби на чай при агентката си.

Мери! По дяволите. „Мейл“ спомена името й поне двайсет пъти през последните седмици, както и снимката й с шал на главата и черни очила, размахала ръка пред обектива на репортера.

— Вече ти казах, мога да отида при вестниците — продължава той. — Но ми хрумна, че дискретна дама като теб сигурно ще иска да плати за спокойствието си. Стори ми се честно първо да звънна на теб.

Много разумно от твоя страна, гаден мазен дебелак такъв.

— Истината е, че и на мен ми се ще на старини да се порадвам на разни благинки като твоя старец. Хвърлил съм око на една рибарска колиба в Агарве. Там имотите все още са без пари, така че не искам много.

— Ааа... тъ...ъм — мънкам аз. Нямам представа какво да правя, а дори и да имах, няма как да го направя пред цялата публика.

— Това май ти дойде в повече, скъпа, затова ти предлагам да се видим на по едно — аз черпя. Ще ми разкажеш откъде се вдъхновява Марша, ти сочна малка...

— Сбъркали са номера — казвам. — Скапан откачалник.

— Трябва да си поговорим — заповядва Диди.

— Не мога — подбелвам очи аз. — Лещите ми направо ще гръмнат.

Габвам си палтото и едва не събарям Диди на път за вратата.

Крия се вече двайсет минути. Застанала съм на вратата на сградата на „Работещо момиче“ и надничам през стъклото. Не мога да си тръгна. Колин Маунт ме дебне от входа на магазина отсреща. Не мога и да се върна горе, защото Диди чака със заповедта ми за уволнение. Очевидно е, че не мога да остана тук цялата нощ, но нямам представа какво да правя. Единствената ми утеха е, че дотогава, докато мазният дебелак ми е пред очите, значи не е в „Мейл“.

Но утехата е нищожна, защото това е определено, категорично и окончателно най-големият кошмар в живота ми — дотук. Само някакъв изнудвач ми липсваше... Или по-скоро Лиза ми го намери. В скапаните „Жълти страници“. Страшно ти благодаря, сестричке. Направо ми идва да я убия.

Защото, сега, като се замисля — а през последните двайсет минути само това правя, — за всичко е виновна тя. За *всичко*. Фактът, че си отвори голямата уста на стълбите на Колин Маунт. Фактът, че изобщо някой отпечата книгата ми. Фактът, че отидох на среща с Джейк, облечена като Джордан и едва не се озовах в леглото с полска проститутка (която се оказа наистина сваятна, но това изобщо няма нищо общо). Истината е, че Лиза ме забърква в неприятности, откакто се помня. Като бях на четиринайсет, кой ме изтипоса пред камерите, когато любимото ми шоу се появи в квартала? Лиза, я. Изпях само един куплет и изобщо не ме показаха, но от спомена продължава да ме облива студена пот.

Но няма да е честно да я убия. Не, трябва да я вържа и да ѝ причинявам разни болезнени усещания с кухненски прибори в продължение на седмици... И след това да я убия.

— *Лили*, какво правиш тук?

Обръщам се и виждам отворените врати на асансьора. Джули и още няколко момичета от офиса са излезли оттам. Тя изглежда... *зашеметяващо*. Повече като новата госпожа Дейвид Бекъм, отколкото като годеницата на някаква си резерва, за която никой не е и чувал.

— Мислех, че отдавна си си тръгнала — казва тя, след като стига до мен.

— Не — отворящам, забелязала начина си за измъкване. — Стана ми кофти, че няма да ти вдигна ципа.

Смесвам се с тълпата, която се изнизва на улицата. Джули ме хваща под ръка, очевидно доволна, че съм тук. Изминаваме известно разстояние и аз поглеждам през рамо.

По дяволите.

Забелязал ме е. Колин Маунт е на десетина метра зад нас. И ми помахва. Ускорявам крачка и буквално отлепям Джули от земята.

— Закъде си се разбързала? — писка тя. — Имаме цяла вечер на разположение.

Обичайната ми тактика по купоните е да си намеря някой ъгъл и да се опитам да се слея със стената — имам няколко рокли с десен на магнолиева дървесина, закупени специално за тази цел. Но не и тази вечер. Тази вечер аз съм пеперудка, прехвърчаща от група на група, щедро пилееща вниманието си върху всяка жива душа. Обсъдих намаляващите приходи от реклами при силната конкуренция на шефа на продажбите на „Работещо момиче“, часовите пояси във Флорида с някакъв плешив тип, чието име не разбрах, и изслушах около петдесетина загубени разсъждения от страна на пъпчивия шестнайсе годишен, дето пълни тонерите, даже говорих с футболисти. Алън на Джули ми обясни какво прави задното крило и то няма нищо общо със защитата от насекоми. Един симпатичен едър младеж на име Сол, за когото някой ми спомена, че играел в националния, ми обясни системата четири-четири-две. Тъкмо се канеше да ми обясни какво е засада, ама аз му казах:

— Ей, аз да не съм ти някоя фръцла, дето няма и представа какво е засада, че да ѝ правиш разни тъпи демонстрации със солта и пипера.

Изтощена съм.

Единствената причина да продължавам е, че докато разговарям с някого, онзи мръсен изнудвач няма да ме закачи. Той е седнал на висок стол на бара и цяла вечер не сваля очи от мен.

— ...Не, не съм виждал контактно копие от години — говори Вик от производствения, настоящият ми събеседник.

— Сериозно? — отвърщам, полагайки всички усилия да изглеждам изумена.

— Да. Умряха, когато печатът стана дигитален. Днес всичко е скапани пиксели. Направо ми е бръмнала главата.

— Сигурно — отвърщам, чудейки се какво ли е пък това пиксел и с надеждата, че след това няма да ми бъдат задавани въпроси.

— Освен това, сладурче, ще ми наглеждаш ли пиенето, докато ида до тоалетната. Мехурът ми ще се пръсне.

Той ми подава бирата си и ме оставя обзета от паника. *Нямам с кого да разговарям.* Колин Маунт е забелязал шанса си и слиза от стола си на бара. Очите ми трескаво шарят из помещението, търсейки някой (който и да е), в когото да се вкопча. Сол изглежда свободен, но футболните ми въпроси са изчерпани и всъщност, макар да не мога да си го призная, нямам ни най-малка представа що е то засада. Забелязвам пъпчивия шестнайсетгодишен и решавам, че вероятно ще успея за пети път да изимитирам смях на тъпата му шега за италианското вино и фъстъците. Бързам да си проправя път към него, но не успявам. Диди ме сграбчва за ръката. Не знаех, че и тя ще е тук, но сигурно е така, защото изглежда пияна — изминали са няколко секунди, а тя продължава да се крепи на мен.

— Лили, ега ти скапания купон — ломоти тя. Май е забравила, че само допреди няколко часа искаше да ме уволнява.

— Така ли? — казвам и поглеждам през рамото ѝ. Мазният гадняр е обратно на безопасна позиция на стола си.

— Пълно е със скапани футболисти — простенва тя.

— Ами, на гаджето на Джули това му е работа.

Сега Диди е приковала поглед в тялото на Джули, която се натиска с Алън. Езикът му май се е наврял там, където и зъболекар досега не е прониквал. *Късметлийка такава.* Никакви грижи. Никакви тревоги. Никакви други проблеми, освен някаква атлетична буца, дето само чака да ѝ разкопчее сутиена „Ла Перла“ от 250 лири.

— Леле Боже, тия двамата само с пожарникарски маркуч можеш ги раздели — казва Диди.

Колкото и да им завиждам, тонът ѝ ме кара да настръхна.

— Имай предвид — продължава тя, — че това няма да трае дълго. Шест месеца най-много.

— Тя поне си има гадже. За разлика от теб и мен.

— Е, аз предпочитам да не скачам в леглото с всеки, когото срещам — обижда се тя.

— Ако пробваш поне веднъж, може би ще се отървеш от тоя пън на раменете си — процеждам. Господи, наистина ли й го казах? Сигурно съм пияна...

Диди обаче не ме слуша. Вниманието й е приковано в бара, където някаква висока брюнетка чака да бъде обслужена. Не й е нужно да размахва двайсетачка, за да я забележи барманът — устните, деколтето и краката като от реклама за чорапогащник успяват да го сторят вместо нея. Но колкото да е зашеметяваща, не външният й вид е това, което ме сащисва. Сащисва ме фактът, че Люис стои до нея.

— Това е новото гадже на Люис — изсумтява Диди, което ме кара да подозирам, че може би той е приложил тъпите си номера и на нея.

— Познаваш ли я?

— Дойде в офиса една вечер миналата седмица. Люис казва, че била голяма работа... Ама аз не знам. Доста студенокръвна ми се струва. Не я виждам да изкара много.

Аз я виждам. Устните... Деколтето... Краката. Горката. Кой ли пък би искал да векува със свиня като Джейк? Искях да кажа татко. Искях да кажа *Люис*. Боже, колко съм преуморена. Бъркам ги всичките тия негодници до един.

Питието на брюнетката пристига. Тя подава чашата на Люис, защото мобилният й телефон в чантата звъни. Докато говори, Люис идва при нас. През последните три седмици и нещо го избягвам доста успешно, но сега май ме хвана натясно — не мога да се отлепя от Диди, защото Колин Маунт е готов да се спусне като дебела, вмирисана на бира пантера.

— Диди, би ли ми направила една услуга? — казва Люис.

— Естествено — подмазва се тя.

— Когато Рос свърши да говори, мини да я запознаеш с останалите. Тя ще ти бъде много признателна за тази работа.

О, Боже, това била *Рос*!

От плът и кръв!

На живо!

Пред собствените ми очи!

Но това не е момичето от снимката на бюрото. Сигурно е *оригиналната* Рос, която му се обади първия път, когато той ме заговори. Горката. Чудя се дали знае за момичето в рамката. Той ги сменя като носни кърпички — нещо като Джейк на „Виагра“. Добре че не му се хванах на въдицата. Какво общо мога да имам с мъж, който възлага представянето на приятелката си на личната си секретарка? Чувала съм, че шефове карат секретарките си да купуват на жените им цветя и бельо, но

това пък вече на нищо не прилича. Чудя се дали ще накара Диди да скъса с нея, когато му омръзне.

— С удоволствие, Люис — изчуруликва Диди и се хвърля към Рос. Или е по-тъпа, отколкото я мислех, или по-повърхностна — най-вероятно и двете.

Двамата с Люис изпадаме в неловко мълчание... Кое то той най-накрая нарушава.

— Е, Лили, май най-после останахме насаме — ако не се броят петдесетима или шейсетима пияни купонджии, бандата футболисти и персоналът на бара.

— Тъ... Тмм...

Я ме чуите. Автоматично съм преминала на мънкащ режим. И го зяпам като невидяла. Изглежда страхотно. С тези големи очи. И ризата му е много хубава — тюркоазеносиня и лъскава и леко тясна, и се обзалагам, че и слиповете му са страхотни...

Престани, престани, *престани*! Той е мръсник. И си има приятелка. А може да си има няколко, ако се вярва на фактите (рамка за снимки).

— Какво ти е? — пита той. — Напоследък ми се струваш доста отчуждена.

— Тмм... Да... Тъ... Добре съм. Само малко... Тмм... съм заета.

— А аз си мислех, че е заради мен. Нали разбираш... Че съм направил нещо не както трябва.

Какво да си направил, Люис? Освен това, че ме накара да те харесвам, ако трябва да започнем с нещо, като ме покани на среща, въпреки че от рамката на бюрото ти те гледа гадже като Красти Търлингтън, след което се появяваш на купона с бедната измамена Рос.

— Не... Ъмм... Господи, не... Не си направил нищо.

— Сигурна ли си? Понякога съм малко...

Надменен? Арогантен? Саркастичен?

— ...безцеремонен.

Засега „безцеремонен“ върши работа.

— ...без да искам — довършва той и никога не съм го виждала толкова мил — е не чак мил, но всичко е относително. — Онзи следобед в офиса ми... Сигурно си останала с погрешно впеч...

Люис, забрави. Твърде късно е да ме убеждаваш, че дълбоко в душата си си свестен тип, който никога не изневерява на гаджето си и оставя пред вратата понички с мляко за таралежите.

— Наистина, нищо не си направил — отвърщам малко агресивно.

— Хубаво... Хубаво. Както и да е. Какво мислиш за нея? — пита той, сочейки Рос, която пияната почти до безсъзнание Диди влачи из помещението.

— Изглежда ми... ъъ... симпатична — отвърщам студено.

— Симпатична е. И доста ще ми улесни живота.

О, колко мило от твоя страна!

— От колко време се познавате? — питам със същия леденостуден тон.

— Яви се на интервю при мен миналата седмица.

Не успявам да задържа въображението си в бутилката и накрая процеждам през зъби:

— Явила се е на *интервю* при теб?

— Да — учудва се той. — Започва от следващата седмица,

— Започва от следващата седмица ли? — изкрещявам вбесена.

— Дал си на приятелката си дата, от която да *започне*?

— Приятелка ли? Тя не ми е... Рос е новият ми заместник-редактор.

Устата ми се отваря и затваря като на риба на сухо. От нея не излиза нито звук.

И — естествено — Люис се смее. Гъргори като запушена мивка.

При нормални обстоятелства бих взела най-разумното решение и бих побягнала накъдето ми видят очите, но не мога да отида никъде, защото по петите ми върви изнудвач. Затова оставам и продължавам да отварям и затварям уста. Люис най-накрая се съвзема.

— И след като се разбрахме, че скоро няма да се женя за Рос, какво ще кажеш ти за себе си?

— Какво да кажа? — питам, буквално шепнейки, ужасена, че отново ще сгафя.

— Ами, последния път, когато имах желание да поговорим, ти си определяше среща по телефона. Как мина?

— О... Това беше... Тъ... Не беше среща. Изобщо.

— Срамота. А той ти беше изпратил такива прекрасни цветя. Доста, тъ, на брой.

— Той е коп... Не става.

— Това означава ли, че... Нали се сещаш... Тмм...

Сега пък защо мънка и мълчи? Едвам го чувам.

— ...Бих могъл... Тъ... Да подновя поканата... За вечеря?

Добре ли го чух? Май, да, и отново побеснявам. Защото, как може да забравя момичето от снимката? Искам да кажа, тя може да е новата му помощник заместник-главна редакторка, но съм напълно сигурна, че не е нормално да си слагаш на бюрото снимки на служителите в хубави рамки.

— Люис, с удоволствие бих излязла с теб на вечеря — изричам с най-официалната си интонация. А сега и поантата. — Защо не поканиш и *приятелката* си да дойде с нас?

— Коя? — пита той, опитвайки се да печели време — без съмнение, докато измисли някакво хитроумно обяснение.

— Оная на бюрото ти.

— Коя на бюрото ми? Нещо не схващам.

— В рамката — процеждам. — Онази, дето прилича на Кристи Търлингтън.

Той се усмихва. Без абсолютно никакъв срам. Точно като Джейк. Сигурно ще ме покани да направим някоя отвратителна тройка с тях двамата.

— Тя е Кристи Търлингтън. Нямам нищо против да излизам с нея... Ама знаеш ли? Изгубил съм й телефона.

Моля? Мой ред е да изглеждам объркана: (а) как така ще излиза с Кристи Търлингтън? И (б) щом излиза с нея, може ли да е толкова тъп, че да й изгуби телефона?

— Ти май нещо наистина си се объркала — продължава той. — Рамката за снимки беше подарък за рождения ден на майка ми...

Устата ми. *По дяволите*. Пак заприличвам на риба.

— ...Тогава тъкмо я бях купил. В нея още си стоеше снимката от магазина. Нали ги знаеш, дето ги слагат, за да си представиш колко добре ще изглеждат в тази рамка грозните ти роднини?

Дупко, заповядвам ти да се отвориш в пода ВЕДНАГА!

— Толкова съм... Толкова ми е... Господи... Съжалявам — успявам да изрека.

— Умираш, нали? — Той се усмихва и поставя ръка върху моята. — След инфаркта и рака това е най-големият убиец.

— Кой? — питам панически — на всичко отгоре и някаква смъртоносна болест.

— Срамът.

— Ужасно съжалявам — мънкам. — Сигурно си мислиш...

— Всъщност си мисля, че трябва да прекратим всички тези глупости...

Превключил е на шефското си държане и пак е плашещ.

— ...и да излезем някой път.

О.

— Какво мислиш?

Истината е, че би ми било много приятно да излязя с него, след като вече знам, че не спи нито с Рос, нито с Кристи, най-вече с Кристи, и че съществува вероятност дълбоко в себе си той да е наистина свестен тип.

Затова казвам:

— Люис, съжалявам, но... Ъм... Моментът не е особено подходящ.

Люис, съжалявам, но моментът не е особено подходящ?

Във всички ръководства за срещи с мъже, които съм чел, даже и в най-тъпите от тях, това не е правилният отговор, когато Мечтаният Мъж те покани на среща. Ама той защо трябваше да избере *Най-Отвратителния Ден в Живота ми*, за да разкрие, че не е безпринципен сексуален ненаситник, след което да ме покани на среща? Изглежда унил и аз не мога да го погледна в очите. Трябва ми план за бягство и погледът ми хвърква към бара... И попада върху Колин Маунт. *Мамка му*. Бях го забравила. Той ми се ухилва гадно. И сигурно му е писнало да виси и да чака да се освободя от събеседници,

защото слиза от стола си... Мамка му, идва насам. Какво да правя, по дяволите?

Сетих се... Внезапна промяна в тактиката на фронта „Люис“.

— Люис, всъщност, дай да излезем, а? — изричам бързо.

— Моля?

Охо, извадих го от равновесие.

— Веднага! — добавям, грабвам го за ръката и го повличам към изхода. Минавам през групичка сто и осемдесет и отгоре сантиметрови футболисти и ги помитам, като че ли са училищен отбор по народна топка. Хвърлям поглед назад, само за да се уверя, че Люис продължава да ме следва. Следва ме и след секунди се озоваваме на улицата.

— Лили, какво правиш?... Къде отиваме? — нервно пита той, но аз не го слушам. Оглеждам се за такси с надеждата, че поне този път късметът ми ще проработи... *Уф! Мерси.* Съзирам черния покрив на таксито. Вдигам ръка и то набива спирачки пред нас. Сграбчвам дръжката, отварям вратата и завличам Люис в колата.

— Накъде? — пита таксиметърджията.

Мамка му, не бях помислила. Поглеждам към бара и виждам Колин Маунт, които е излязъл да глътне свеж въздух.

— Карай нанякъде — изкрещявам.

— Много филми си гледала, сладурче — мърмори шофьорът, но въпреки това потегля. Обръщам се и поглеждам през задния прозорец. Колин Маунт стои на тротоара и трескаво се оглежда за такси... Но този път наистина имам късмет, защото не намира. Обръщам се и забелязвам, че Люис ме гледа. Втренчил се е в мен, като че ли съм напълно луда и все едно няма представа шестица от тотото ли е ударил, или се е озовал в затворено помещение с психопатката на „Работещо момиче“.

— Лили, какво става? — отново пита той.

— Не знам, Люис — отвърщам немощно. — Наистина не знам.

Очите ми се напълват.

— Лещите ли ти създават проблем? — пита той, вглеждайки се в сълзите.

Наводнението се отпръщва.

— Значи не са лещите. — Той ме прегръща през рамото, притегля ме към себе си и започва да ме успокоява. — Няма страшно.

— Има — хлипам аз.

— Кажи какво става.

Изкушавам се да го направя, наистина... Но — и това „но“ е голямо — ако в което и да е от изчетените от мен ръководства по срещи с мъже е засегната темата относно признанието в таен живот като автор на порно/жертва на изнудване/дъщеря на женкар и религиозна откачалка още на първата среща, то аз съм сигурна, че са стигнали до извода, че идеята е тъпа, идея която би хвърлила огромна сянка върху каквато и да е бъдеща връзка.

Ще ми се всичко това да изчезне по някакъв вълшебен начин. На Колин Маунт да му писне и да се откаже, Джейкъбсън да открие автор, който пише по-мръсни книги и от мен, а „Мейл“ да си намери някаква друга плячка и всички да ме оставят в прегръдката на Люис и да ми позволят той да целуне...

Но това, естествено, няма да стане, а и дори да стане, какво от това? Пак сме обречени. Да си представим, че изляза с него и ни е наистина хубаво. След това ще трябва да излезем отново. И отново. След това ще правим секс и, ако изобщо става, ще го правим отново и отново, и накрая сигурно ще се разбираме толкова добре, че ще се сгодим, оженим и ще си народим пет или шест прекрасни деца и преди да разберем какво става, ще се окажем заобиколени от палави внучета и ще празнуваме златната си сватба. Най-накрая ще се озовем седнали на пейката в двора на мечтаната ни пенсионерска вила в Уилтшър, или там където и да е, и ще стигнем до глупавата игра, в която рано или късно се впускат всички възрастни хора, прекарвали заедно целия си живот: признавам/признаваш. Аз ще съм толкова съсипана от вина, че няма да съм способна да откажа. Ще чакам тревожно той да признае нещо наистина глупаво. След това ще дойде моят ред. „Аз съм Марша Мелоу“ — ще кажа с треперлив глас. Той ще бъде съсипан. Как съм могла да го крия от него? Как съм могла да го предам така? Любовта му към мен ще бъде разсипана на парченца, той ще свали старинната пушка от стената над камината (защото тези

стари вили в Уилтшър непременно си имат). Ще я насочи към мен, ще дръпне спусъка и бам! След това ще лапне дулото и...

Тайните неизменно разделят двойките. Знам го — виждала съм го безброй пъти по сериалите.

Но е истина.

Господи, обречени сме, откъдето и да го погледна.

— Лили, дали няма да ти стане по-добре, ако ми разкажеш — с внимателна настойчивост предлага Люис.

— Не мога... не мога — отвърщам и се отдръпвам от него. Облягам се и казвам на шофьора да спре.

— Лили — моли ме Люис, докато отварям вратата. Излизам и го поглеждам за последен път.

— Съжалявам — казвам, преди да се обърна и да побягна.

Задните врати на микробуса се отварят и вътре нахлува ярка слънчева светлина. Докато очите ми привикват към нея, съзирам двама души, които ме чакат: мъж и жена, и двамата в тъмносиви костюми, и двамата с тъмни очила „Рей-Бан“. Жената изглежда странно позната.

— Добре дошли в Програмата за защита на свидетелите, госпожо — обявява мъжът с плътен и провлечен глас, тип „Томи Лий Джоунс“.

— Технически погледнато, тя не е *свидетелка*, сър — казва партньорката му, докато аз излизам на улицата.

— А каква е тогава, агент Флугман?

Тя си поглежда папката.

— Тук пише „писател“, сър — на „сексуално експлицитна литература“.

Мъжът взема папката от партньорката си и сам проверява. Смъква очилата на носа си, за да ме огледа по-добре. Чак сега виждам, че не само има гласа — той е Томи Лий Джоунс. Но вече нищо не е в състояние да ме изненада.

Той вдига поглед от папката.

— Сигурна ли сте, че се нуждаете от федерална закрила, госпожо?

— Да не се е записала в летния лагер на писателите — той е в съседната долина? — усъмнява се агент Флугман.

Сега ми просветва защо ми изглеждаше позната. Велма от „Скуби Ду“ — само че е пораснала и е от ФБР. Не, *нищо* не ме учудва.

— Какво ще правим, сър? — пита тя. — Да я върнем ли обратно?

— *Имам* нужда от закрила — заеквам аз. — Бягам... От майка си.

— Значи сте попаднали на точното място — казва Томи Лий Джоунс и посочва белосаната къща, която ще бъде моя нов дом. — Повечето ви съседни са информатори от мафията. Освен това имаме бегълци от колумбийските картели и няколко руски призрака — остатъци от комунистическите времена, но не искат да си тръгват.

Доста пъстра шайка, бих казал — силен дух на общността... А, и запознайте се с хлапето от номер четирийсет и седем. Само на четиринайсет е, но двамата имате много общи неща... Майка му намерила броевете на „Хъстлър“ под дюшека му и той трябвало да избяга от къщи.

Това е. Вече няма живот, няма приятели, няма семейство. Оттук нататък ме очаква общуване само с мафиоти и пенсионирани наркотрафиканти... А, да, и с хлапака, дето го е страх от *мама*.

Разплаквам се.

Томи Лий Джоунс кимва на агент Флугман — *Велма* — и тя се хвърля към мен със снежнобяла феберейска носна кърпичка.

— Ето, госпожо, ето — сковано ме утешава тя, тупайки ме по ръката. — Изхвърлянето на очни флуиди е напълно обичайна реакция на определена наложена сепарация от познатите модели на живот. С времето ще свикнете и...

— ...от името на „Върджин Атлантик“ бих искал да ви благодаря, че летяхте с нас и се надяваме скоро да ви видим отново.

Моля?... Мамка му... Пристигнахме ли?

Отварям очи и ушите ми започват да пукат, докато самолетът потъва в облаците. Проспала съм целия полет до Ню Йорк и ме е яд. За пръв път в живота си пътувам в бизнес класа и съм изпуснала купона. Шампанското, масажа, избора от няколко хиляди филма, щрапането нагоре и надолу по пътеката в безплатни пантофи — а може би и някакво представление с танцьорки, жонгльори и водещи нюйоркски комици. *И* храната. Каквото и да са поднесли стюардесите, все е било по-добро от „пилеилителешко?“-то, с което съм свикнала от чартърите до Аликанте — и при всички положения е било ядивно.

Изръсих се за билета с толкова пари, че не ми се мисли, и какво получих — някакъв тъп сън с участието на Велма от „Скуби Ду“. Добре де, и с Томи Лий Джоунс, но пак беше абсурден. Това е най-скъпият сън, който съм сънувала. Сигурно ми е бил необходим.

След като миналата вечер избягах от Люис, се прибрах право у дома, молейки се Колин Маунт да не ме последва и там. Въпреки че не съм му давала адреса си, той е частен детектив. Не е Шерлок Холмс, но е успял да открие доста неща за госпожица Сандали на Висок Ток

— включително номера на сутиена й. Намирането на адреса ми едва ли го е затруднило особено.

Веднага след като се заключих, започнах да звъня на авиокомпаниите. Открих, че можеш да отидеш където си поискаш, когато си поискаш, стига парите да не са проблем. Двайсет минути по-късно разполагах с билет и си мислех, че мога да свикна да бъда отворително богата. Тази сутрин на вратата ми се позвъни, аз погледнах през прозореца и видях таксито да ме чака. След един бърз оглед дали изнудвачът ми не ме дебне иззад някое дърво, се втурнах към вратата и поех по пътя си.

На път за „Гетуик“ звъннах на няколко места. Първо в работата. Надявах се да попадна на гласовата поща, но Диди реши, че точно моето обаждане ще бъде онова, на което действително е отговорила през този месец.

— Ужасно съжалявам — казах, — но няма да ме има следващите няколко дни.

— И ти ли? Всички ми звънят, че от снощи били получили някакви *стомашни* болезки след снощното напиване.

По дяволите. Тъкмо с това щях да се оправдая.

— Наистина съм болна. Мисля, че е... дребна шарка.

(Това беше първата болест, която ми дойде наум. Всъщност втората — първата беше проказа, но ми се стори, че ще преиграя.)

— Уф! — изписка Диди. — Изобщо не се мяркай наоколо.

Кое то именно се надявах да каже.

— Стой си вкъщи колкото трябва — продължава тя, опитвайки се да докара съчувствен тон, който обаче винаги ще й убягва. — Ще се наложи двамата с Люис сами да се оправяме някак си.

Споменаването на името му ме кара да затворя телефона.

След това трябваше да се обадя на Ант, за да му кажа, че пристигам. Ама той беше казал да се отбия. *По всяко време.* Докато го набирах, изчислих, че там сега трябва да три сутринта. Попаднах на телефонния секретар и за пръв път чух гласа на Алекс. Сигурно още бяха в клуба. Затворих преди сигнала. И какво да кажа? Реших, че е по-добре направо да се изтърся.

На „Гетуик“ размислих. Какви ги върших, по дяволите? Бягството определено не беше решение на проблемите. По някое време щеше да се наложи да се върна. И освен това, когато Колин Маунт

разбереше, че дойната му крава е офейкала, нямаше ли просто да мине към план Б и да ме продаде на вестниците? В този момент видях купчината „Дейли Мейл“ пред щанда за вестници на летището. С огромно заглавие „СЪУЧАСТНИЦИ В ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО“. А под него две снимки. Първата на Джейкъбсън — сигурно е стара, защото косата му е тъмна. Втората на Мери. Не си дадох труда да прочета статията, но видът на двамата ми сътрудници, изтипосани на първа страница като издирвани престъпници, реши нещата.

Щом щях да бъда наименована и опозорена, то по-добре това да се случи, докато съм на друг континент. Отиването възможно най-далеч беше най-умната идея в живота ми.

След първото ми пътуване с жълто такси се намирам на някаква улица между Бродуей и Бауъри. Очевидно това е Долен Източен Манхатън, макар че със същия успех може да е и Горен Северозападен, доколкото се ориентирам в посоките. Обедно време е и съм пред кооперацията на Ант. Ант и Алекс

най-вероятно още не са станали. Отдръпвам се и оглеждам четириетажната тухлена сграда. Същата е, каквато ми я е описвал Ант: „Малко прилича на стара запусната обувна фабрика, защото е била такава. Единственото, по което можеш да познаеш отвън, че е превърната в тузарски мансарди за хора с купища пари, е бронебойното стъкло на входната врата — държи надалеч наркоманите.“ Поглеждам масивната метална врата и виждам редица от шест плитки вдлъбнатини с размера на дребна монета. Припомням си как Ант ми разправя за любовника на някакъв наемател, който изстрелял по входа залп от „Узи“, след като се скарали коя програма да гледат по телевизията.

Мамка му, в Ню Йорк съм. Градът на увитата, бъстараймовете и на „Всичку убуу, копиле“.

Издадам в паника. Трябва да се махна от улицата, преди да съм влязла в списъка на десетте хиляди застрелвани всеки ден от минаващ автомобил (трябва да е вярно, защото го пишеше в „Мейл“). Бързо оглеждам имената по табелките на звънците, докато забелязвам А. РИТЕР & А. ХЪБЪРД. Пръстът ми посяга към бутона и застива. Ами ако горе си правят оргия? Нали гейовете по цял ден само това правят? (Пак „Мейл“.)

Какво да правя?

Хваната съм в капан.

Сигурна смърт в улична престрелка между наркодильри или сигурният срам да съм единствената гостенка с цици на купон, където всеки си носи туба обезболяващ крем.

Какво да правя, *какво да правя?*...

Забелязвам да се приближава някакъв огромен негър и много бързо решавам. Той е поне на двайсет метра от мен, но съм сигурна, че под дългото му сиво палто се крие автомат. Натискам звънеца и не отлепям пръст, молейки се да чуя гласа на Ант по домофона.

След няколко секунди се чува пращане.

— Кой е? — пита Ант.

Чернокожият вече е на пет метра от мен. Усмивка ми се — сигурен признак, че всеки момент ще извади пистолет.

— Ант, аз съм. Лили. Пусни ме — пелтеча.

— Лили, какво по дяволите...

— Пусни ме *веднага*!

Разнася се жужене и аз бутвам тежката врата. Втурвам се вътре със сака си и я затварям зад гърба си. Надничам през малкото бронебойно прозорче към кандидат-убиеца си. Той е стигнал до вратата и се е обърнал към мен. Все още усмихнат разтваря палтото си и показва... десетки кожени колани, закачени от едната страна на подплатата и голям избор от часовници, подрънкващи от другата.

Това е — щял е да ме налага до смърт с фалшив „Ролекс“.

Ама че съм идиотка! Лиза много щеше да се зарадва на един часовник. Ама той си тръгна и аз си изпуснах шанса. Продължавам да се чувствам като пълна глупачка, докато се качвам до третия етаж, където Ант ме чака на вратата. Облечен е в къс копринен халат, под който стърчат голите му кльощави космати крака. Косата му е рошава и едвам гледа — очите му са две подпухнали цепки на небръснатата му физиономия. Изглежда отвлечено.

Но е най-приятната гледка на света и аз се хвърлям хлираща в прегръдката му.

Половин час по-късно седим на високите, предизвикващи замайване столове на плота от неръждаема стомана наред най-просторния полиран паркет, който съм виждала извън физкултурен

салон. Толкова е просторен, че на него може да се играе баскетбол и в ъгъла пак да остане място за тренировка на румънския отбор по спортна гимнастика. Но такава неща няма. Вместо това само Ант и аз си говорим в огромното минимално обзаведено пространство, което те с Алекс наричат дом.

Значи това е мансарда. Винаги съм се чудила. Когато рекламират жилища тип „мансарда“, лондонските брокери на недвижими имоти имат предвид няколко квадратни метра дъсчен под с изглед към някой задръстен с боклуци канал на доковете — с други думи, не особено впечатляващо. Това тук обаче е извънредно, масивно, *помпозно* впечатляващо.

Пием второто си кафе (помагащо най-вече на Ант) и сълзите ми вече почти са изсъхнали. Разказала съм му всичко.

— Мислиш, че съм сбъркала, така ли? — питам нервно.

— Като си избягала ли? И да, и не. Напористият ти изнудвач почти сигурно ще отиде при вестниците, но така поне се решава проблемът с казването на майка ти. И така няма да си в една стая с нея, когато разбере...

Усмивам се, защото това бяха и моите *брилянтни* заключения.

— ...Но ти, разбира се, няма да имаш никакъв контрол над това, колко ужасно ще прозвучи всичко — защото ще е в ръцете на „Мейл“.

Усмивката ми помръква.

— Не си казала на никого, нали? Нито на Лиза, нито на онази твоя агентка?

— На никого.

— Добре, значи ще направиш така.

Боже, той иска да направя нещо. Нали точно от правенето на нещо избягах?

— Ще си почиваш, ще се забавляваш и ще забравиш за всичко...
— продължава той.

Алилуя! Музика за ушите ми.

— ...Поне докато не се прибереш у вас.

Пфу!

Чувам шум. Някъде откъм далечния край на мансардата, където — така си мисля — спят Ант и Алекс. Алекс сигурно се е събудил. Това ме стряска, но реакцията ми е нищо в сравнение с тази на Ант.

Той направо изскача от кожата си, все едно е напълно забравил, че живее с някого.

— Сигурно си умряла от глад — пита ме припряно. — Отсреща има бистро. Иди и поръчай нещо. Аз се обличам и идвам до десет минути.

— Няма проблем. Ще те изчакам. Не съм толкова гл...

Но Ант ме е избутал от стола ми и ме тика към вратата. Какво става? Защо толкова държи да ме разкара? Не иска да виждам Алекс? Мамка му, а може би Алекс е лош човек. С пистолет. Е, това е Америка.

Стигаме до вратата. Тъкмо Ант да я отвори, и отново се чува някакво раздвижване. Обръщам се, поглеждам към дъното на мансардата и виждам Алекс, който е излязъл иззад преградата. Поглеждам Ант, който е замръзнал на място. Алекс, който е облечен в същия халат като Ант, пристъпва към нас бос. Въпреки че от това разстояние ми е трудно да кажа, той изглежда по-дребен, отколкото си го представях. Има небрежна къса прическа и момчешко лице — почти като елф...

Опаа. Току-що ми хрумна нещо, което вероятно обяснява паниката. Може би това не е Алекс. Я да проверя — с най-добрия ми приятел всяко предположение е предпоследно.

— Това Алекс ли е? — прошепвам.

— Не... Той е при техните в Бъфало — шепне ми в отговор Ант.
— Това е Франки.

— *Ант!* — изсъсквам. — Мислех, че си решил нещата.

— И аз така мислех — обезсърчено отвърща той.

Той решава, че май е прекалено късно да ме натири навън и двамата се отправяме обратно към вътрешността на мансардата. Франки е отишъл при бара, където потрива все още сънените си очи и ни гледа подозрително. Наистина е много деликатет — няма нищо общо с обичайните закусващи със стероиди типове, по които си пада Ант.

— Добро утро. Остана ли кафе? — провиква се той.

Чакай малко. *Мамка му.* „Той“ ли казах?

Защото Франки определено не е „той“.

— И как е? — питам.

— Кое? Сексът с жена ли? Не е кой знае какво, както го възхваляват нормалните — казва Ант. — Малко е... кофти. През цялото време се опитвах да я обърна по корем и да ѝ го вкарам в...

— *Ант!* Ако обичаш!

— Ти какво мислиш? Напълно ли съм се побъркал?

— *Боже*, Ант, какво трябва да мисля? Аз *мисля*, че съм шокирана.

След като се преобрази в торнадо, което едновременно се обличаше, пиеше кафе, говореше по мобилния си телефон и си слагаше грим. Франки излезе на работа и ни остави — Ант да изтрезнява, а мен — замаяна и объркана. Сега разбирам как трябва да се е почувствал той, когато е разбрал, че аз съм Марша Мелоу. И — колкото и да ми е неприятно да го призная, защото не съм сигурна, че трябва да изпитвам такова чувство — се чувствам предадена. Като някоя от онези жалки женици в страниците за проблеми, които се прибират у дома и заварват съпруга си в леглото с някой приятел от отбора по дартс в кварталната кръчма — само че аз не съм женена за Ант и Франки не ми изглежда да играе дартс.

— Защо? — питам го.

— И аз не знам. Просто ме привлече в момента, в който я видях и...

— Това всичкото ми го каза в Лондон. Освен това ми каза, че Франки бил метър осемдесет и пет и имал брадичка катинар... Харесваш я, защото прилича на момче ли?... Това ли е?

Мълчание.

— Защо не ми каза истината?

— Доста нагъл въпрос от твоя страна, *Марша*... Не можех да ти кажа.

— Аз съм ти най-добрата приятелка откакто се се помня. Винаги си ми казвал *всичко*. Не е ли така?

— Така е, ама и на себе си не можех да обясня какво става. Как тогава да го обясня на тебе?

— Можеше просто да ми кажеш. Може би това щеше да помогне.

— Искях да ти кажа, но ме беше страх.

— *Страх!* Не трябваше ли да е обратното, Ант? Не трябваше ли да те е страх, когато казваш на хората, че си гей!

— Аз съм *гей*. Там е работата. Винаги съм бил от онези педали, дето *мразят* бисексуалните. Защото се правят на интересни — или пък са прекалено лакоми. А сега виж какво направих.

— Чувствата ти не зависят от теб. Ако обичаш Франки, защо да го отричаш?

— Не я обичам. Вече съм абсолютно сигурен. Харесвам я, но никога няма да я *обичам*. Разбрах го, след като правихме секс.

— Но вие се виждате от месеци.

— Да, ама снощи правихме секс за пръв път. Дотогава ужасно ме беше страх. *Господи*, какви ли не оправдания си намирах — повече главоболия получих от артистка в реклама за лекарство против мигрена. Както и да е, в крайна сметка го направихме и при мен просто не се получи. Наложих се да изгася лампата и да си представям, че тя има пенис. И *звучите*. Вие жените изобщо не можете да *крещите*.

— Не всички — възмущавам се аз. — Сигурно нюйоркчанките са такива.

Аз изобщо не крещя. Когато получавам оргазъм, може да се чуе падане на игла — въпреки че ми е особено трудно да си спомня последния път, когато *това* се случи.

— Както и да е — казва Ант. — Всичките тези пъти, когато си мислех, че тя ме възбужда и... Беше чисто любопитство. Любопитно ми беше какво е да си *нормален*.

— И сега какво ще правиш?

— Ще скъсам с нея, така мисля.

— На мен ми е жал за нея. Май наистина си е паднала по теб. Какво смяташ да й кажеш?

— Истината.

— Че имаш сериозна връзка ли?

— Тя го знае. Ще й кажа, че съм гей. Тя мисли, че Алекс е манекен на дамско бельо.

Два дни в Ню Йорк и се чувствам като нов човек. Малко преувеличавам. По-скоро старото ми аз се е изкъпало, обезкосмилло и изтупало. Взела съм съвета на Ант присърце и съм забравила всичко, което тук не е толкова трудно. Въпреки че съм го виждала по хиляди филми, Ню Йорк си е истински шок. Толкова е... нюйоркски.

Качих се на покрива на Емпайър Стейт Билдинг (нищо не видях — гъста мъгла), пътувах с корабче около Статуята на свободата (прилоша ми само малко) и гледах поразена и ужасена дупката в небето, където навремето са били Близнаците. И преодолях ужаса, че мога да стана жертва на застрелване/ограбване и други неопределени престъпления, и дори успях да се разходя в Централ Парк по залез слънце, без пулсът ми да се покачи значително.

Видях повече от обичайните туристически забележителности. Успях да открия нещо липсващо в който и да е пътеводител — единствения бар в Манхатън, където пушенето все още беше разрешено. Трудно ми беше да го намеря и когато помолих някакъв полицаи да ме упъти, той ме изгледа, като че ли исках да стигна до най-близкото свърталище на наркомани. Тук наистина е проблем да се пуши. Всъщност толкова трудно, че да ме накара да ги откажа. Не фактът, че не мога да пуша, където си поискам, а фактът, че в този бар можех. Тук бяха всички пушачи в Америка, отчаяна тълпа, търсеца убежище. След една бира очите ми започваха да сълзят и белият ми потник ставаше по-жълт от филтъра на моите „Бенсън и Хеджес“.

Освен това си напазарувах. Когато се стигне до злоупотреба с кредитни карти, не съм Лиза, но човек не може да отлети чак в Ню Йорк и да не си напазарува, нали така? С тази мисъл тръгнах и открих абсолютно същите магазини,

продаващи абсолютно същите неща като в Лондон — всичко освен „Марк и Спенсър“. И въпреки това успях да напълни четвърт от мансардата на Ант и Алекс (нелека задача) с най-различни торби.

Освен това си закупих огромен сребрист куфар, в който да отнеса покупките си у дома.

У дома. Ааааааааааггггггггхххххххххххх!

Прибирам се утре. Премислях идеята да остана още малко — е, завинаги, всъщност, — но не мога. Трябва да се изправя лице в лице с нещата. Да си извадя главата от пясъка. Да поема отговорност. Всичките онези гадости за пораснали хора. Един господ знае какво ще намеря, като се прибера. Даже не посмях да се обадя на никого за последни вести. И, както казах, именно това се опитвам да забравя през последните два дни. Но сега, когато до отпътуването ми остават по-малко от двайсет и четири часа, стомахът ми загрява за сериозно танцово представление.

Ант е решил да ме отвлече от тези мисли, като ме е извел навън. Облечена съм и съм готова. Отне ми всичко на всичко три минути, за да облека нещо и да прокарам молив по клепачите си. За разлика от мен Ант се е заключил в банята от шейсет и седем минути (и продължава да виси вътре). Господи, понякога е такъв гей.

А пък Франки изобщо не е забелязала.

Горката. Как ли се чувства?

Ант скъса с нея следобеда, когато пристигнах. Отишъл да се види с нея след работа с надеждата, че покоят, тишината и свръхбогатата клиентела на изисканата художествена галерия ще сведат истерията ѝ до минимум. Не станало. Сега тя иска да го съди за емоционални вреди, а галерията иска да го съди за повреда на картина на „Хокни“. Не разбирам защо обвиняват него — той само е приклепнал.

Честно казано, пада му се. Това не съм му го казала, разбира се. Искам да кажа, че не е редно аз да поучавам него да не лъже. Все едно Павароти да каже на Пласидо Доминго да остави сладкишите с крем. Ант знае, че не мога да му кажа нищо. Въпреки че не беше нужно да отбелязва как неговият опит можел да ме научи на нещо относно пораженията, които могат да нанесат лъжите и тайните. Умник.

Не мога да кажа, че в момента съм щастлива с него. Той е напрегнат и неразговорлив, откакто съм пристигнала — не че прекарахме много време заедно. Алекс го няма и той е „много зает“ в клуба. Може и да е истина, но според мен е и причина да ме отбягва. Чувствам се като че ли съм направила нещо нередно, но не беше моя

вината, че го сгащих с *приятелката* му. Кой ми беше казал да се отбия — *по всяко време*?

Отношението му е другата причина, поради която усещам, че трябва да си ходя. Колкото и да ми хареса в Ню Йорк, не се чувствам добре дошла тук. Освен това Алекс се връща утре и не искам да им преча. *Да им преча!* Абсурдна мисъл. С пространството, което си имат, мога да седна кротко в някой ъгъл и няма да ме забележат седмици наред.

Чувствам се наранена. Прелетях пет хиляди километра с епична криза на главата и най-добрият ми приятел на света буквално ме отхвърли. Аз никога не бих постъпила така с него. Когато преди няколко седмици той се изтърси в Лондон, аз бях изцяло на негово разположение (освен когато трябваше да ходя на работа и/или да се справям с най-различни мои кризи, което си беше през повечето време, но и така аз бях до него, по дяволите). Знам, че сега ще излезем, но съм сигурна, че ме извежда от задължение — защото е последната ми вечер. Е, нямаше нужда да си хаби усилията, по дяволите. Ще си отида сама в любимия си бар и ще изпуша тонове цигари. Ще му го кажа веднага щом излезе от... *Щрак.*

Вратата на банята се отваря. Ант излиза и изглежда... *сензационно*. Облякъл е тясна зелена риза от ламе и любимите си джинси, които изглеждат четвърта ръка, но са му стрували доста заплати — „*нужни са били неколкостотин човекочаса висококвалифициран труд и двама модисти на име Долче и Габана, за да изглежда една дреха толкова шибано*“. Въпреки че моята рокля е нова, аз се чувствам потискащо размъкната в сравнение с него.

— Изглеждаш страхотно — казвам.

— И ти — отвръща той.

— Хайде стига — сърдя се аз.

— Е, бих те изучакал... ако още се занимавах с такива глупости.

Не се разсмивам. *Изобщо* не се разсмивам.

Намираме се в такси и пътуваме към Горен Манхатън. Горен, Долен, всичко ми е като на гръцки и просто трябва да приема думата на Ант.)

— Къде отиваме? — питам.

— В един нов ресторант. Свърталище на звезди. Не ме питай какво трябваше да направя на метр’дотела, за да запазя маса — казва той, опитвайки се да съживи веселия тон, който пропадна на излизане от апартамента. Но не се получава и двамата потъваме в неловко мълчание. Аз зяпам през прозореца димящите решетки на канализацията (удивена съм, че наистина съществуват — мислех си, че са някакви специални ефекти), докато Ант помръдва на седалката... И ме хваща за ръката. Какво си въобразява, че прави?

— Наистина съжалявам.

— Има за какво — отвърщам. — Сигурно си отворил Франки от мъжете за цял живот. Ами Алекс? Какво му причиняваш...

— Не, съжалявам за това, което причиних на теб.

— На мен? — Обръщам се и го поглеждам. — На мен не си ми причинил нищо. Освен че ме излъга, не ми обърна никакво внимание за последните два дена и ме остави да се грижа за себе си сама с кредитната си карта.

— Спокойно, сега имаш пари. Какво се притесняваш?

— Искях да забравя. Или поне се опитам.

— Знаеш ли защо ме беше страх да ти кажа за Франки?

Поклащам глава.

— Не знам как да ти го кажа, защото сигурно ще ме помислиш за наистина... не знам... надут, предполагам... Страхувах се, че ако ти кажа, че излизам с жена, ти ще...

* * *

Знам много добре накъде отива това. Страхувал се, ще ме нарани. Че ще се почувствам предадена. Ще *ревнувам*. Ами, така е. Честито.

И не мога да повярвам, че се чувствам така. С Ант сме приятели от четиригодишни и от двайсет и две години никога, *никога* не съм си помисляла за него по *този* начин. Даже и когато играехме на „Чичо доктор“ и той ми беше вдигнал краката зад ушите и светеше с фенерче в... Вижте какво, бяхме *деца*. Когато станахме тийнейджъри и е можело да си мисля за него по *този* начин, беше немислимо, защото и двамата харесвахме момчета (обикновено едни и същи). Мисълта да го

харесвам не ми беше минавала през ум. Не че не заслужава — умен е, забавен и привлекателен, даже без дрехи — но защо изобщо да се впускам в това?

Всичко се промени преди няколко дена. Когато видях, че Франки е Франческа, на повърхността изплува една-единствена мисъл — същата, която оттогава насам потискам с всички усилия. Тя, естествено, е: „А на мен какво ми е, дяволите те взели, Антъни Хъбърд, копеле такова?“

Сега седя и го чакам да си довърши изречението, но не е нужно. Приятели сме от толкова време, че и двамата много точно знаем какво си мисли другият.

— Какво ѝ беше толкова специалното? — питам.

— Физически?

Кимвам.

— Ти го каза онзи ден. Първия път, като я видях, я помислих за момче. Помислих я за четиринайсетгодишно доста прилекателно момче.

— За Бога, само не ми казвай, че го правиш с четиринайсетгодишни.

— Не, само когато и аз бях на четиринайсет... Харесах я не само заради гангстерското име, подмами ме и нейната... тъмм... липса на очевийна женственост. Тя е твоя пълна противоположност, Лили. Ако не бъркам, на теб ти трябваше сутиен за часа по физическо още в забавачката.

Инстинктивно прикривам гърдите си, доказвайки, че е прав.

— Някога искало ли ти се е да... Нали се сещаш? — питам.

— Веднъж, когато бяхме на шестнайсет и ти ходеше с онзи ръгбист.

— Джереми Крейн... Пфу!

— Ама тогава не мислеше така. Влязох в спалнята, дето се бяхте усамотили на купона на Карол Ленън.

— Не съм те видяла.

— Беше толкова заета, че нямаше да ме видиш и да бях гвардеец с двуметров калпак.

— Ти какво търсеше там?

— Търсех терен да изчукам големия брат на Карол.

— Не знаех, че е гей.

— И той не знаеше, скъпа. Освен това, работата не е там. Когато те видях със спортиста, ме стегна спазъм, който продължи няколко седмици... Е, по-скоро надървяне, отколкото спазъм. Но си беше жива ревност. Ти ми беше най-добрата приятелка и те исках само за себе си. Доста кофти ми стана, че никога няма да мога да правя това с теб.

— Никога не си искал — казвам, всъщност хленча жално.

— Лили, хайде стига, виж мен, виж и себе си. Аз съм крив като водопроводен ключ, а ти имаш фигура, пред която Мерилин Монро изглежда като дизелов локомотив. Франки беше шибано умствено упражнение. Вече го знам.

Знам го и аз. Антъни Хъбърд е чист, неподправен, стопроцентов хомосексуалист. Странно, колко успокояващо ми действа тази мисъл — поне едно нещо на света е такова, каквото трябва да бъде.

— Съжалявам, че тези няколко дни се държах като задник — продължава той. — Аз не исках, ама ти беше толкова нацупена...

— Не съм — нацупвам се аз.

— ...че просто разбрах, че съм те натъжил. Смешното е, че трябва да ми е кофти, че преобах живота на Франки, да не говорим за Алекс — него го преобладам *непрекъснато* — ама единственият човек, за когото ми е най-кофти, че съм наранил, си ти... Винаги си била ти и винаги се надявам да си ти.

Мамка му. Сега вече плача.

Излизаме от ресторанта и Ант се оглежда за такси. Вечерята беше... Тъ... Ние изобщо ядохме ли? В Ню Йорк видях един куп места с табели „КОЛКОТО МОЖЕТЕ ДА ИЗЯДЕТЕ — \$9,99“. Днешното не беше от тях. Изгорих повече калории да дъвча, отколкото имаше в чинията. За *столовете* да не говоря. Бяха като за задници на супермодели — а моят е *двойно* по-голям. Освен това бяха много гладки и наклонен леко напред с идеята вечерята да се погълне максимално бързо и така да се увеличи броят на клиентите — колкото и известен да е задникът на стола, за място винаги чака някой още по-известен.

Защото — и това беше приятната част — наистина *беше* звездно събираще. Беше все едно да влезеш в брой на „Хелоу!“, само че без смотлите от прогнозата за времето и второстепенния персонаж от

сериалите. Всеки беше някой и всички си кривяха вратовете да проверят дали някой не е повече някой от тях. Докато зяпах глупаво как Ал Пачино си говори със Сюзан Сарандън и Тим Робинс, изпращайки междувременно въздушни целувки на Хелън Хънт и Лайза Минели, Ант каза:

— Иронично, нали? Поне според британските представи ти си една от най-известните личности тук, само че никой никога няма да го узнае.

Качваме се в таксито и питам Ант къде отиваме.

— Тази вечер има едно откриване. С Алекс имаме покана. Ти ще дойдеш на негово място.

Откриване.

В Ню Йорк.

Десет минути по-късно таксито ни оставя пред огромна каменна сграда. Цялата ѝ фасада е изрисувана с красиви праскови, сливи и нарове.

— Ант, какво е това?

— Магазин. Казва се „Плод“, колкото и да е странно.

Не ми прилича на нито един плод-зеленчук, който съм виждала.

— Какво продават?

— Ще видиш.

Минаваме покрай екип от някаква телевизия и се качваме до вратата, където банда добре почерпени гости размахват поканите си пред портиера с черен костюм. Присъединяваме се към тях и след минути навлизаме в най-бляскавото тържество, на което съм присъствала, откакто си въобразих идеалния купон за представянето на „Пръстените на пръстите й“ (място: стометрова яхта в океана, списък на гостите: Мадона, двамата Джордж — Клуни и Майкъл, Джей Ло и Бен Афлек... О, схващате ми мисълта).

— Ант, това е *невероятно* — ахвам аз.

— Страхотно, нали?

Не знам накъде да гледам първо. Към групичките красиви нюйоркчани, които отпиват шампанско и отхапват канапета? (*Канапета!* Умирам от глад.) Към великолепно изпъкващия готически интериор, целият в черно, кървавочервено и златно? Към огромните

рекламни пирамиди от кремове за засилване на ерекцията, двойни вибратори и...

Чакай малко. Какво става тук?

— Ант, това е сексшоп — изсъсквам, докато някаква девойка с толкова тясно бюстие, че изобщо е чудно как диша, да не говорим как ходи, сковано се приближава към нас с поднос чаши с шампанско.

— Получаваш шестица за наблюдателност — отвърща той и грабва две чаши.

— За какво си ме довел тук, по дяволите?

— Кажи поне едно „мерси“. Можеш да пишеш екскурзията като проучване за следващата ти книга и да приспаднеш разходите от данъците.

— Ти си ми приятел, а не скапан счетоводител. Това ми напомня как Джейк се опита да ме закара на онова суингърс парти.

— Я се отпусни. Сексът си е секс. Всички го правим. Най-малко ти от всички останали имаш нужда да ти го напомням.

Изпълнявам каквото ми казва и се отпускам.

Пийвам си от шампанското и оглеждам подробно наоколо. Ако ресторантът беше като да влезеш в „Хелоу!“, тук е като да влезеш в „Пентхаус“ — или в роман на Марша Мелоу. „Плод“ представлява четири етажа сексуалност — хетеро-, хомо- и всичко между тях. Може и да е сексшоп, но е страшно луксозен. По-луксозен от всички бутици, в които съм влизала. Даже манекените са убийствено красиви и единственото, което ги отличава от гостите, е, че последните не са по кукленски нощнички и вибратори с кожени колани — е повечето не са.

— Тук трябва да има доста филмови звезди — казва Ант.

— В ресторанта вече се нагледах.

— Не такива, глупчо, звезди от порнофилми. Някъде прочетох, че в Щатите вече имало повече порнозвезди отколкото паркетаджии и мисля, че тази вечер повечето от тях ще бъдат тук.

След като го спомена, май вече ги различавам. Доколкото ми е известно, никога не съм била в една стая с порнозвезда, но те си личат отдалеч. Или по-скоро виждаш огромните им гърди, които пристигат няколко секунди преди притежателките си. За пръв път в живота си се чувствам окаяно плоскогърда.

Прекрасно.

— Сега разбирам защо са го кръстили „Плод“ — изхилвам се. — Не съм виждала толкова дини и на пазара.

Допиваме си чашите и си взимаме други. След това отмъкваме поднос с канапета от една минаваща сервитьорка. След като ги изяждаме, отиваме да разгледаме приземния етаж. Нищо чак толкова скандално — след униформите, кожените и винилови одежди, касетките и DVD-тата, секс играчките и еротичното бельо няма нищо, което да не би било на място в „Пръстените“. Ето го розовия вибратор, описан на страница 17, а недалеч от него и униформата на медицинска сестра с хирургическите ръкавици, същите, които изиграха главна роля в глава осма. Потупвам се по гърба, задето съм ги описала толкова вярно.

Ант ме хваща за ръка и ме повежда към сутиените.

— Това е само за *теб*, Лили — извиква и взема закачалка, на която има нещо черно, дантелено и невъобразимо секси. Докато го държи пред гърдите ми, ме заговаря една страхотна сто и осемдесет сантиметрова жена, чиито устни се състезават с циците ѝ за наградата „Най-изкуствена част от тялото“.

— Толкова е секси, скъпа — провлачва тя, опипвайки чашката на сутиена. — Направо ти е по мярка. Купувай, купувай, *купувай*.

Тя отминава и аз поглеждам към Ант, чието чене се с ударило в пода.

— Мислех, че си се отказал от тези нормални глупости — казвам.

— Отказах се, ама той е най-якото нещо в гей кабарето — ахва той.

— Той ли?

Не знам дали е от часовата разлика, или от нещо друго, защото откакто съм тук, само бъркам половете.

— Купувам ти този сутиен — заявява Ант. — Алекс няма да повярва, като му кажа, че го е пипала Махххи Мантис.

Направо са му потекли лиги от възторг и му е нужно още едно питие. Сменяме празните си чаши за пълни, изпиваме ги и вземаме други — е, безплатни са и ще е грехота да им простим. След това се запътваме към ескалатора и към първия етаж. Докато пътуваме нагоре, всичко става по-тъмно, предупреждение, че видяното дотук е било само предястие.

— Като музикален магазин е — казва Ант, минавайки под табела, гласяща: „СОФТПОРНОТО Е ЗА МУХЛЪОВЦИ.“ — Набутали са най-отпред всичките боклуци от топ-четирийсет и дисковете с най-големите хитове. Ако си сериозен почитател на музиката, трябва да се разровиш по-надълбоко.

Значи за сериозните почитатели на секса разравянето по-надълбоко е именно това, което са имали предвид. За тях първият етаж и нагоре са земен рай. Маниаците на садо-мазо, гумени одежди и колани ще се чувстват направо у дома си. Ако си падате по бичуването с набит с пирони камшик, докато висите от сложни окови с гумена маска без видими отвори за дишане, то отивайте право в „Плод“. Имат и окови, пранги за крака, имитации на белезниците на нюйоркската полиция и въже, което не оставя следи на метър. Натъкнахме се на гинекологично оборудване, достатъчно за скъпа клиника, както и на целомъдрени пояси (подплатени с кадифе за по-удобно) във всички размери до XXXL. И екземплярът, който ми хареса най-много: имитация на електрическия стол „Спарки“ от „Зеления път“, много изгодно, само за \$2990. Продавачката ни каза, че производителят идеално бил настроил напрежението да „стимулира приятно“, а не да изпържи клиента.

Но всичко това е само върхът на айсберга. Тук са се погрижили за всички фетиши. Възбужда ли ви да се грижат за вас като за бебе? Гигантски памперси и огромни мокри кърпи, щанд номер пет. Омацването ли е вашата страст? Отивате на трети щанд и си купувате туби с истинска кал от Мисисипи. Кефите се, като ви разширяват отзад? Всякакви приспособления, включително анални хамстери — гарантирано завръщащи се (като на Ричард Ги..., не, по-добре не).

А аз, „Анабел Чонг на еротичната литература“ („Тайм аут“) съм втрещена.

И пияна.

— Не мога да *повярвам*, че има такова място — завалям думите, докато пресушavam петото или шестото, или седмото си питие. — Чудя се да повърна ли, или да си вода бележки.

— Е, и те си имат граница — отвръща ми също толкова завалено Ант. — Ей сега попитах къде мога да намеря кожени одежди за доберман, а надутото копеле каза, че не работели с животни.

Знам, че не е чак толкова смешно, но се разхилвам като в първи клас, когато Ант беше написал на черната дъска „ако“. Привличаме ледени погледи от страна на празнуващите, за които сексът очевидно не е повод за смях.

— Май е по-добре да си тръгваме, преди да са ни изхвърлили — казва Ант.

На изхода Ант спира пред кош пълен с дребни фосфорециращи вибратори от \$9,99.

— Сувенир за Лиза? — пита ме.

— Не, стига ѝ и пластмасовата Статуя на свободата, дето ѝ я купих.

Не мога да повторя какво ми отговори Ант.

* * *

— Ант, благодаря ти. Прекарах наистина страхотно — казвам в таксито. — И знаеш ли какво? Мисля, че вече нищо не може да ме шокира.

— Така ли? — отвърща той. — Ами това: *Знам, че той никога досега не беше виждал нищо подобно и мисълта ме възбужда. Яхвам гърба на Дебора и посягам към люлеещите ѝ се гърди. След това я сграбчвам за косата и дръпвам главата ѝ назад, преди да насия устата ѝ към пениса на Ричард...*

— Какво правиш? — успявам да избърборя. Не съм единствената, която се чуди. Шофьорът иранец, който не успя да обели и дума на английски, когато се качихме, внезапно е стиснал волана и е проточил врат, за да чува.

— Не, чакай, това е най-добрата част — продължава Ант, без да обръща внимание на протестите ми. — *Преди да насия устата ѝ към пениса на Ричард. Аз го галя, докато Дебора го смуче, и усещам, че той скоро ще свърши. В момента, от който няма връщане, я отдръпвам от него, за да я опръска цялата...*

— Престани!

— Я стига. Това ти си го написала. Защо си толкова... Каква си? Засрамена?

Наистина ли трябва да пита?

— Точно в момента нямах нужда някой да ми го припомня — казвам. — Толкова ми беше хубаво.

— Е, ако искаш кажи, че съм оакал купона, но утре се връщаш към действителността.

— Е, оака купона. Боже, не ми се прибира вкъщи.

— Е, засега няма. Сега отиваме на клуб.

— В „Семинарията“ ли? — възкликвам радостно. — Умирам да я видя.

— Ще я видиш само ако си оставиш циците на гардероб. Не, отиваме на едно място, дето се нарича „Ен Уай“. Казват, че било доста яко — поне за бар за нормални. Алекс иска да го поогледам.

Не съм много сигурна. Изобщо не си падам по ходене по клубове, но идеята да се прибера в апартамента и да си легна прави мисълта за дома още по-ужасяващо неотложна. Решавам да отида с него.

— Между другото как така си наизустил откъси от „Пръстените“? — питам.

— О, напоследък паметта ми е ужасна — забравях си срещите, ключовете... името. Купих си касетка „Подобре паметта си“. Страхотна е. Сега мога да ти изрецитирам глави от първа до трета от твоя роман и повечето фамилии с „А“ в телефония указател на Ню Йорк. Ама пак си забравям шибаните ключове.

Току-що е станало пет сутринта и съм *тоооолкова* щастлива. В никакъв случай няма нищо общо с факта, че след няколко часа летя обратно за Англия, за да се изправя пред наказателен отряд, съставен от мама, моя изнудвач и главния редактор на „Дейли Мейл“. Не, трябва да е от екстазите.

Аз взех екстази!

Е!

Дрога!

През живота си не бях опитвала вещество, влияещо на мозъка, ако не се брои онзи попър, дето Джейк ми го пхна под носа, а и тогава стана без моето съгласие. Добре, пия и пуша, ама чак пък хапчета? Никога. Изнервям се даже като изваждам аналгин от блистера.

Когато отидохме в „Ен Уай“, обичайната ми клубофобия взе да ме обхваща въпреки водките, с които се наливах. Ант забеляза симптомите и се опита да ме завлече на дансинга, но аз не помръднах. Тогава той извади от джоба си малка бяла таблетка.

— Опитай това.

— Нищо ми няма — отвърнах. — Само съм малко уморена. Не ме боли глава.

— Това е Екс. Опитай.

— Какво е? — опитах се да надвикам музиката, от която, сега като се замислих, ме болеше главата.

— Екстази! — извика той в отговор.

— Гледай си работата, Ант — изкрещях и отскочих от него, като че ли ми подаваше петриева чинийка, гъмжаща с антракс. — Откъде го взе?

— Лили, това е нощен клуб. Огледай се малко. Да не си мислиш, че от алкохола всички танцуват като смахнати?

Огледах помещението и всички наистина ми се сториха леко налудничави. И *щастливи*.

— Давай — окуражи ме той. — Няма да станеш наркоманка.

Помислих си, какво пък, по дяволите; след няколко часа, така или иначе, ще умра. По-добре да е с идиотска усмивка на лицето. Взах хапчето и го сложих на езика си. Преглътнах и... Не стана нищо. Никакво замайване, гадене, жестоки мъчителни конвулсии, изблик на адреналин или пък откачени халюцинации, в които клубът се превръща в пурпурната вътрешност на слонска утроба, а танцуващите — в пикси и тролове, или каквото там се случва в откачените халюцинации.

Затова свих рамене и отидох на бара да взема пиене. Малко ми се губи какво стана точно тогава — изобщо взех ли пиене? Следващото, което си спомням, е как се хвърлям към дансинга и циците ми се друсат около ушите ми като плитките на принцеса Лиа. Бях най-добрата танцьорка *изобщо* в историята на движението под музикален съпровод. Даже не ми трябваше дубльорка за най-трудните ми движения, за разлика от оная смотла във „Флашданс“. Не е зле, като се има предвид, че обикновено си давам сметка, когато тактувам с крак, и получих жесток пристъп на паника последния път, когато ми се наложи да танцувам — в забавачката на коледното тържество — бях снежинка. Танцувах часове наред и още щях да продължавам, ако Ант най-накрая не ме беше извлякъл навън.

— Олеле — ахвам при вида на зората. — Изгрев в Манхатън. Толкова е... ярък.

— Лили, това не е слънцето. Това е шибана улична лампа. Май е по-добре да се прибираме.

Вече сме в таксито. То спира пред масивна тухлена сграда. Нямам представа къде сме, но знам, че не е кооперацията на Ант.

— Къде сме? — питам.

— Пред „Семинарията“.

— Няма да ми се налага да си оставям циците, нали?

— Няма страшно. Скоро затварят. Мисля, че е безопасно.

* * *

— В един празен клуб има нещо депресиращо — казвам. — Хората правят мястото... И диджеят. Диджеят е *тооолкова* важен за усещането.

— Я се виж — смее се Ант. — Едно екстази и стана най-яката денсърка в Манхатън.

Намираме се в основната зала на „Семинарията“, онази, която е била църква, когато е било пълно с млади мъже в раса, а не в черни кожени дрехи. Вече няма скамейки и разпятия. Само огромен дансинг и греди, крепящи осветление, и високоговорители, последна дума на техниката.

— Виждам, че сте оставили някои от оригиналните елементи — казвам, поглеждайки огромния витраж, който се извисява над мястото, където трябва да е бил олтарът.

— Не, не сме. Загледай се внимателно и ще забележиш, че Дева Мария е Ру Пол, а умиращият Христос е Рок Хъдсън — папата ще получи удар, ако го види. Ела да пийнем по едно, преди да пуснат кепенците.

Извървяваме разстоянието до дългия бар в дъното на помещението. Някакъв мъж чисти плота. Главата му е обръсната, облечен е в тясна черна жилетка и във веждата му проблясва стомана.

— Това е Христос — казва Ант. — На галено Крис. Някога е бил пожарникар.

— Сериозно?

Доста е мускулест, но не отговаря много на представата ми за пожарникар.

— Да бе, бил е при падането на кулите. След това не могъл да го понесе и напуснал.

— О, Боже — прошепвам. — Истински герой.

— Ант, скъпи, какво правиш тук? Тази вечер не си ли свободен? — вика Крис.

— Това е приятелката ми Лили от Англия — отвръща Ант. — Искях да ѝ покажа къде работя.

— Където работиш? Ха! Където се забавляваш, сладурче.

Хомосексуалист отвсякъде. Зачудих се дали е потискал тази своя страна, докато е бил в пожарната. Докато той поема ръката ми и я целува, поглеждам халките на зърната на гърдите му, които стърчат под ликрата на жилетката му, и се чудя дали е позволено пожарникарите да си слагат такива. Ей, може да им трябва да си закачат някъде маркучите.

— Добре че не я доведе преди няколко часа — казва той на Ант.
— Онези педали от Лонг Айленд бяха тук. Щяха да я изядат с парцалите. Нещо за пиене?

— Вода, ако обичаш — поемам си аз въздух.

Усещам начало на пристъп от паника. Чувала съм ужасни истории за тийнейджъри, които вземали екстази и мозъците им се обезводнявали и те пиели ли, пиели вода и експлодирали... или нещо такова. Не си спомням, но устата ми е суха като *пергамент*.

Водата идва и аз я погълвам на един дъх. Вече ми е по-добре.

— Значи — подемам разговор с Крис, — наистина си бил там.

— Къде, малката?

— 7/11 — добавям жадна за подробности.

Той ме поглежда тъпо.

— Май има предвид 9/11 — пояснява Ант.

Крис избухва в гръмогласен смях, а аз усещам как се сбръчквам — по-скоро от срам, отколкото от обезводняване.

— Боже, аз пък си помислих, че ме обвинява, че съм висял в някакъв въшлив денонощен магазин — успява да изпищи Крис измежду спазмите от смях. След това се съвзема и казва: — Добре де, 9/11. Какво 9/11?

— Ант каза, че си бил част от спасителните екипи.

— Ще ми се. При онези готини пожарникарчета. Не, тогава бях в Маями.

— Ама не си ли бил пожарникар?

— Бебче, един-единствен път в живота си съм се качвал в пожарен камион, ама тогава бях петнайсетгодишен и един стокилограмов пожарникар ми правеше маска...

Май не говори за тристъпковата програма на „Клиник“.

— Ант какви ти ги е наговорил?

Обръщам се към най-добрия си приятел, който се дави от смях в ръкава си.

— *Копеле* такова — изсъсквам.

— Съжалявам — казва той, — ама от толкова време не е имало тука шаран като теб.

Тъкмо се каня да го убия, когато телефонът звъни. Крис се затътря към другия край на бара и го вдига.

— „Семинарията“ — изчуруликва. И след момент: — Съжалявам, миличка, но всеки момент затваряме... Отец кой?... През уикенда имахме тук двама-трима кардинали, но на тях май няма да им хареса да го разправяме наляво и надясно... Ъ-хъ, това с „Семинарията“... Виж, май бъркаш номера... Не се шашкай, малката, стават и такива работи.

Той оставя слушалката и казва:

— Някаква идиотка търсеше тук шибан свещеник. Някой си отец Антъни.

Но нямаше нужда да обяснява, защото в момента, в който затвори, монетата вече е падала в автомата. Мама трябва да се е научила да ползва международни телефонни справки. Поглеждам към Ант, който е пребледнял. Очевидно е стигнал до същото заключение.

— Мамка му — казва той.

Телефонът звъни отново.

— Мамка му, мамка му, *мамка му!*

— Какво ще правим? — питам трескаво.

— По-добре да вдигна — казва той, пресяга се през плота и грабва слушалката още преди Крис да е посегнал.

— Здравейте, тук е „Семинарията“ — изчуруликва той и веселят му тон изобщо не отговаря на пребледнялата му паникьосана физиономия. — Здравейте, госпожо Бикърстаф, Антъни съм... Да, добре съм. А вие?... *Наистина?*... Наистина ли?... О, Боже...

О, Боже ли? О, Боже ли? Какво става вкъщи, по дяволите? Сигурно е разбрала. „Мейл“, няма кой друг. Поглеждам Ант за знак, че е разбрала, но той е прекалено погълнат от ролята на падре, за да ме забележи.

— ...Както е казано в Матей глава втора, стих осми, *„Този, който си ляга с камила, не ще... ъъ... не ще премине през ухото на игла...“*. Е, може би ако поговорите с местния си свещеник... Много би ми се искало да дойда, но имам... Ъм... да преглеждам изследванията си върху Христос за...

Изследвания за Христос? Кого се опитва да баламосва?

— ...И ми предстои първото ми голямо причастие... Да, получаваме бележки за стил... О, госпожо Бикърстаф, това наистина е шокиращо...

Мамка му, разбрала е.

— ...Трудно е да се дава съвет по телефона... Сигурно знаете за отношението на католицизма към развода...

Развод! Значи не е разбрала за мен. Чакай малко. Развод?

— ...И подозирам, че повечето манастири няма да погледнат с добро око на молба от омъжена жена...

Обожей, тя монахиня ли иска да става?

— ...Може би ако съберете семейството си и потърсите сила в тях... Знам, знам, те всичките са толкова заети, но опитахте ли...
Лили?...

Мамка му, защо ме забърква в това? Размахвам панически ръце да прекъсва разговора.

— ...Много интересно, тя е тук.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaa22222222222222222222xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx!

— ...О, не ви ли е казала? Е, стресът на лондонския живот ѝ дойде малко в повече. Нужно ѝ беше място, където да си възвърне връзката със своята духовност, а ние тук предлагаме усамотение... Да, даже на некатолици... Ами, ще проверя дали можем да ви приемем...

He, he, he, he, heeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!

— ...Лили, да... Пристигна преди ден-два... Сигурен съм, че ще
й е приятно да ви чуе... Мисля, че в момента е в параклиса насаме с
Господ. Изчакайте така да я извикам.

Той оставя слушалката на бара и ме поглежда безпомощно.

— Какви ги вършиш, по дяволите? — съскам.

— Извинявай. Просто не знаех какво да ѝ кажа. Чуй ме. Съвсем се е побъркала и фактът, че ме смята за свещеник, само влошава още повече нещата.

Крис, който съвсем логично е подслушвал всяка дума, сега изглежда особено заинтригуван.

— Защо е откачила? Какво е станало, да му се не види?

— После ще ти кажа... Но сега по-добре говори с нея.

— Не мога. Какво да ѝ кажа?

— Защо не ѝ кажеш истината?

— Истината? Тя не може да *понесе* истината — изкрещявам, чудейки се защо тази фраза ми изглежда позната.

— А може и да може. И доколкото разбирам, повечето проблеми в семейството ви идват от това, че никой на никого казва нищо.

Грабвам слушалката от ръката му.

— Здравсти... мамо — изричам със свито гърло.

— Лили! Какво правиш в Ню Йорк? От няколко дена ти звъня. Никой не знае къде си. В работата ти казаха, че си била болна от дребна шарка. Изкарах си акъла от притеснение.

— Съжалявам, но трябваше малко да се махна.

— Е, трябваш ми — преглъща тя риданията си от другата страна.
— С баща ти всичко върви на зле.

Лиза сигурно ѝ е показала снимките. Идиотка.

— Виждала ли си Лиза? — питам.

— Тая твоя сестра. Изобщо не ми вдига телефона...

Значи не е видяла снимките.

— ...И какво толкова става при теб, че да се махаш оттук? — пита с презрителна интонация, същата, която предполага, че в моя малък свят едва ли може да се случи нещо неприятно и че единствените достойни кризи са нейните. Ант май е прав. Май трябва да ѝ кажа — ей сега ще ѝ дам да разбере що е то криза.

Ако се напегна наистина сериозно, все още изпитвам някаква искрица еуфория, остатък от свръхзаредената самоувереност, доставена ми от Е — не много, може би точно толкова, колкото да преживея това.

Точно така. Мога да го направя. Почвам.

— Мамо, налага се да ти кажа нещо...

Поглеждам Ант, който ми кима насърчаващо.

— ...което трябваше да ти кажа още преди години. Направо няма да повярваш...

Откъде ми е позната тази реч? От онази неделя по обед в къщата на мама. Но този път няма да се излагам.

— ...Направо е невероятно — продължавам.

Кимванията на Ант се превръщат в окуражаващо размахване на юмрук.

— ...И след като свикнеш с тази мисъл, знам, че ще ти хареса...

Май прекалявам с трупането на напрежение — от Е-то е. Трябва да стигна до кулминацията.

— ...Става въпрос за Ант.

Веждите на Ант отскачат на челото му като изстреляни с ракета.

— ...Той е гей.

О, да, това протече брилянтно. Като насън.

С тези три думички всичките стари мамини предразсъдъци спрямо католическите свещеници възкръснаха и разбиха на парчета мечтата ѝ да отиде в манастир и да прекара остатъка от дните си в богоугоден размисъл. Не, не го прие добре.

Поне Ант се откачи от куката. Няма да му се налага да си напруга мозъка за цитати от Евангелието, ръсейки духовни напътствия върху единствения член на паството си. Всъщност, вероятността някога отново да види майка ми е никаква, а дори да я види, това ще е само за миг, преди да бъде разкъсан от злото куче, което тя несъмнено ще си купи, за да държи Ант надалеч от нея.

— Поръчах ти яйца, бекон, палачинки и курабийки, полети с литър кленов сироп. Не знам дали ще ти помогне, но поне няма да ти навреди — казва той и сяда на нашата маса до прозореца — седнали сме в бистрото срещу „Семинарията“.

— Ант, нещата все повече се влошават — хленча аз. — След по-малко от три часа трябва да се кача на самолета и да се изправя пред всичко това... мамка му.

— Лили, тежко е, но знам, че можеш да го направиш. — Взема ръката ми в своята. — Ще ѝ кажеш... ако не за друго, поне защото вече ти свършиха другите тайни, с които да я халосваш. Много скоро ще ти остане само Марша Мелой. Тогава, когато излезе на бял свят и тя разбере, ами, останалото няма да има значение. Онзи мръсник няма да има с какво да те изнудва, а „Мейл“ да си пишат каквото щат...

— Ант, не мога да ѝ кажа. Като опре ножът до кокала, просто не мога и това е.

— Ще ти кажа нещо. Сигурно няма да ти стане приятно, но, колкото да е интересно, това може да улесни нещата, макар че изобщо не трябва да ти казвам, защото... Нали разбираш, свещените ми клетви и всичко останало...

Изповедта. Това го бях забравила.

— ...Майка ти е изневерила на баща ти.

Едва не падам от пейката. Това изобщо не е възможно. Даже по-малко възможно от пълната невъзможност татко да има любовница. Възгледите на майка ми относно извънбрачния секс са толкова непоклатими, че тя сериозно обмисляше да стане републиканка, когато

Ди се разприказва за Чарлз и Камила. Спомням си сцената много ясно: мама повтаря „Едип женкар никога няма да седне на трона на Великобритания“ (без да ѝ изнася да си спомни, че цели поколения женкари вече са го правили), докато прибира в кашони цялата си колекция от кралски сувенири. Накара татко да забута в най-далечния ъгъл на тавана трите кашона сувенирни чинии, чаши и държачите за тоалетна хартия с образа на кралицата майка. Лакираната махагонова тоалетка в трапезарията стоя празна повече от три години, могъщ символ на катастрофалното сриване на стандартите на самия връх на държавното управление.

— Това просто не е възможно — казвам, успявайки отново да си поема дъх.

И не е възможно. Помня как веднъж тя бе на косъм да се откаже от любимото си членство в Консервативната партия, когато вестниците разтръбиха за аферата между Джон Мейджър и Ед...

Господи Боже и всички светци, прозрение ли получих то-ку-що или какво? Едуина Кюри. Новият образ. Този откачен тори вид, който мама прие, който тогава изобщо не можах да поставя на мястото му, но който подозирам, че трябва да е бил опит за прелъстяване на татко обратно в семейното ложе... Но който всъщност е бил, защото тя е била една похотлива неверница.

— Съжалявам, че трябваше да ти го кажа — обажда се Ант, прочел мислите ми.

— С кого?

— Не го познаваш. Някой си Пат. Градинар.

— Градинар?

— Не се тревожи. Не се е забъркала с нисшите класи. Бил от онези надутите, дето подрязват няколко храста, слагат фонтанче и се наричат ландшафтни архитекти. Запознала се с него на цветарското изложение в Челси — било е любов от пръв поглед над бегониите.

— Това няма значение. Още ли продължава?

— Не. Когато дойде и се изповяда, вече било свършило. Беше напълно разядена от вина — толкова, че отчаяно искаше да вярва, че баща ти също ѝ изневерява.

— Ами, той... ѝ изневерява.

— Да, ама тогава тя не го е знаела със сигурност и продължава да не знае. Просто отчаяно ѝ се искаше да оправдае собствената си

забегка. Доста време я убеждавах, че Господ си го бива да прощава и не е съвсем сигурно, че ще гори в ада... Май е спала с оня само веднъж, ако от това ти става по-добре.

Едва ли. Защото и да е било само веднъж, сега трябва да запиша в главата си образа на майка ми и Пат, дишащи тежко под студоустойчивите храсти, до образа на баща ми, на когото на някакъв паркинг му прави свирка Сандра, професионалистката в областта на кетъринга. Мамка му, какво им става на тия двамата? Никакъв срам ли нямат? Не им е работа да правят секс един с друг, да не говорим пък за странични хора.

— Ант, не знам защо според теб това облекчава ситуацията — казвам, след като съм осъзнала напълно истината за Шавливите Бикърстафови.

— Естествено, че я облекчава. Помисли си. Първо, майка ти не е праволинейната светица, за която винаги си я мислила. Искам да кажа, тя е изневерила на баща ти. А ти, каквото и да си направила, не си изневерила на никого. И второ, ако изобщо ѝ е останала някаква съвест, ще ѝ е адски трудно да те вини за книгата ти.

Може и да е прав, но не виждам с какво ще ми помогне това. Не виждам, защото пред очите ми се мерзелят потни разгонени съешаващи се петдесет и доста годишни родители.

Почукване по прозореца зад мен ме изтръгна от безрадостните мисли. Крис. Ние го оставихме в клуба с увиснало чене от разкритията, на които стана свидетел. Той влиза в бистрото и се настанява на пейката до мен.

— Отец Антъни — подхилва се той, — не съм се изповядвал вече цели шест месеца, а оттогава само да знаеш какви грехове съм натворил.

— Още един такъв майтап и си уволнен — процежда Ант. Мисля, че не се шегува.

— О, не се дръж като оципана госпожица. Наложил ми шест „Аве Марии“ и ме напляскай по задника.

— Крис, моля те, моментът не е подходящ — казва Ант.

— Вие двамата — невероятни сте — продължава Крис, без да обръща внимание на мрачната атмосфера. — Налага ми се с цели седмици да гледам сериали, за да попадна на такива сочни моменти,

като с вас тази сутрин. — Той поглежда нещастните ни физиономии и добавя: — Освен това се обзалагам, че това не е цялата бъркотия.

— Лили, защо не му кажеш?

— Моля?

— Е, тъкмо ще ти е нещо като тренировка за пред майка ти. Освен това не ми се вярва с педал като Крис да се засекат някой ден на благотворителна разпродажба на Консервативния клуб.

— Прав е.

Обръщам се към Крис и заявявам:

— Аз съм Марша Мелоу.

— Ай, стига бе! — изкрещява той. След което: — Тая па коя е?

— Трябва да ме включиш в следващата си книга, скъпа — помолва ме Крис, след като свършвам. — Моля те... Честно, нямам нищо против да изчукам някоя друга жена.

— Ако не успея да кажа на майка си, няма да има следваща книга — измърморвам.

— Майките. Много са страшни, нали? — казва Крис. — Всъщност моята не беше чак толкова лоша. Когато ѝ казах, че съм обратен, тя каза:

— Накарай ме да се гордея с теб, синко, защото само един истински мъж може да поеме цял юмрук в задника.

— Лъжеш — не вярва на ушите си Ант.

— Естествено, че лъжа. Не го каза. Но и не ме уби на място.

— Радвам се за теб. Моята майка ще ме убие.

Видимо ядосан Ант се обръща към мен и казва:

— Лили, приемам, че най-голяма статистическа вероятност има да бъдеш убита от член на семейството си. Но и така да е, вярваш ли, че жена като майка ти, която толкова мрази петната, ще рискува да изцапа меката си мебел с кръв, като те убие?

Не отговарям... защото всъщност мисля, че ще рискува.

— Имам идея — изведнъж се оживява той.

Каква? Да си сменя името, да остана тук и да се омъжа за американец, за да получа зелена карта? Отличен план! Къде да подпиша?

— Искаш ли да дойда с теб?

О.

— Ще дойдеш ли? — хленча.

— Ами, Алекс малко ще се ядоса, но, както ти казах снощи, двамата с теб имаме двайсет години повече заедно, отколкото двамата с него. Хайде да стягаме багажа.

21

— Летим на височина дванайсет хиляди метра и очакваната продължителност на полета ни е малко повече от шест часа, поради което ще пристигнем в ада малко по-рано от разписанието. Времето ще бъде изпепеляващо горещо, така че се надяваме да сте си взели плажно масл...

— Гореща кърпа, госпожо? — пита стюардесата, изтръгвайки ме от полудрямката.

Вземам кърпата и докато си бърша лицето, Ант се обръща към мен и казва:

— Всичко ще е наред, ще видиш. Обещавам ти.

— Ей — отвърщам с внезапен прилив на оптимизъм, — ами ако Колин Маунт е получил инфаркт и е умрял? Искам да кажа, прилича ми на такъв с опасно високо ниво на холестерола. Или пък представи си на вестниците да им е писнало? По някое време все им писва и все се случва нещо друго. Може вече да са ме забравили. Пош и Бекс може другата седмица да си сменят тапетите — това е. Може изобщо да не се наложи да казвам на мама.

— Лили, заспивай — казва Ант и сваля маската си за очи от авиокомпанията. — Ще ти трябват сили, като пристигнем.

Минава полунощ, когато отварям вратата на апартамента си и чувам настойчивото бийп-бийп-бийп на телефонния секретар.

— Утре ще ги изслушам. Сега трябва да си легна.

Но Ант не е в настроение за криене на главата в пясъка. Оставя сака си до телефона и натиска бутона за прослушване.

— Вие. Имате. Осемнайсет. Нови. Съобщения...

Бийп.

— Лили, аз съм. Къде си? Видя ли снимката на Мери в „Мейл“? Защо не си ми казала, че е чак толкова дебела? Както и да е, трябва да поговоря с теб за Дан...

Дан?... А, приятелят. Тъповатият тори. Бях забравила за него.

— ...Кошмар. И татко. Двоен кошмар. Звънни ми.

Бийп.

— Лили, извинявай за подсвиркванията, дето ги чуваш, ама ти звъня от една кабина до някакъв строеж — мерки против проследяване, скъпа. Е, винаги съм искала да си видя грозната мутра на първа страница, така че изобщо не се оплаквам. Звънни ми да обсъдим следващите стъпки. Копелетата засилват натиска.

Бийп.

— Здравсти, сестра ми. Пак съм аз. Отчаяно искам да те чуя. Някаква надута дропла в работата ти каза, че си била болна от дребна шарка. Моля те, кажи ми, че е лъжа и просто си се покрила. Чао.

Бийп.

— Лили, здрасти, Люис съм.

Ааааагггхххх! Усещам как лицето ми пламва при спомена.

— ...ъм... Люис от работата. Диди каза, че си били болна от дребна шарка... Аз обаче подозирам, че не си. Аз... въ... се разтревожих, като избяга така миналата...

Прекъсвам го, като натискам бутона за изтриване. Сега не мога да се занимавам с Люис... И изобщо не мога, като си помисля.

Бийп.

— Лили... Джейк съм. Надявам се да си се успокоила достатъчно, за да разговаряш с мен... Знаеш... За онова недоразумение в хотела...

Недоразумение ли? Онази вечер може и да бях пиана и оглупяла, но точно в кой момент казах: „Джейк, знаеш ли, откакто скъсахме, си мечтая само да изляза от една хотелска баня и да открия, че си ни наел проститутка?“

Изтриване, изтриване, изтриване.

Бийп.

— Лили, Джули съм. Онази вещица каза, че си имала дребна шарка. Кофти работа. Тази вечер щях да си облека сестринската униформа за Алън, ама ако искаш, мога вместо това да дойда да се погрижа за теб. Снощи беше страхотно. Ти защо изчезна толкова рано? Чао.

Бийп.

— Това ти ли си или скапаната машина?... Мразя ги тия неща. Майка ти съм, между другото...

(Като че ли сама не се сецам.)

— ...Звънях в работата ти и ми казаха, че си имала дребна шарка. Не виждам как е възможно, при положение че я изкара на седем години — беше болна като куче. Ходи ли на лекар? Като че ли си нямам други тревоги. Увий се, стой си в леглото и ако е дребна шарка — в което се съмнявам, — не чеши пъпките. Да ти донеса ли малко супа?... Аз така и така ще дойда, защото трябва да говоря с теб... За... баща ти... Взех решение.

Бийп.

— Лили Бикърстаф, ако обичаш, кажи ми, че не се криеш под завивките. Защо, за Бога, не ми каза, че те изнудват — аз съм твоята агентка, ако случайно си забравила? Да, копеленцето ми се обади. След час имам среща с него, за да оправя нещата. Това правя за петнайсетте си процента. Вземи се обади, а?

Бийп.

— Пак е майка ти. Забравих да ти кажа, престани да пушиш. Отвратителен навик и съм сигурна, че не ти действа добре на дребната шарка или там каквато ужасна болест си пипнала. Освен това ми писна цял ден да разговарям с машината ти. Отивам на църква да запаля свещи за всички ни.

Бийп.

— Лили, това ти ли си?... Татко ти е...

Татко ми! Той не ми се е обаждал нито веднъж за цели двайсет и пет години.

— ...Искам да те запозная с един човек. Важно е. Това е жената, с която... Сега не мога да говоря. Майка ти ме дебне. Нещата са тайна. Обади ми се, като можеш.

Невероятно. Искане да се запозная с гадната му...

Бийп.

— Лили, Мери съм. Звъня ти от кабина на гара „Пикадили“. Бъкане е с японски туристи, така че се надявам да ме чуваш. Както и да е, първо добрата новина. Справих се с — Извинете ме, млади човече, аз използвам този телефон. Я си гледай работата... Докъде бях стигнала? А, да, до проблема. Оправих се с него. Поне засега... Сега се стегни за лошата новина. В утрешния „Мейл“ ще има статия, че Марша Мелуе живее в Северен Лондон. Един господ знае откъде са разбрали. Със сигурност знам, че смрадливият ти изнудвач не им е казал, а даже

Джейкъбсън не знае къде живееш. Както и да е, добрата част е, че не ти знаят името. Но са твърдо решени да публикуват. Предполагам, че се опитват да те извадят на светло. Трябва...

Бийп.

— Скапани телефонни секретари, никога не ти дават колкото трябва време. Тъкмо се канех да ти кажа, че трябва моментално да ми се обадиш, защото подозирам, че нещата са на път да изригнат. Звънни ми.

Бийп.

— Здравейте. Обаждат се Дейвид Докинс от „Семейни погребални услуги Дънстън и Докинс“...

Моля? Грешка... Надявам се.

— ...Моите извинения, задето ви досаждам в този труден момент, но имам няколко въпроса относно приготовленията на вашата пралеля...

Пфу. Нямам такава. Изтривам. Доста гаден сюрреализъм.

Бийп.

— Аааааааааааа! Видя ли „Мейл“? Откъде са разбрали къде живееш? Изобщо не се чудя, че си се покрила. Мама направо ще

побеснее, като го прочете. Винаги е смятала, че Круч Енд е малко подозрителен квартал. Звънни ми. Скоро.

Бийп.

— И все още трябва да говоря с теб за татко и Дан...

Дан ли? А, да, приятелят.

Бийп.

— Мама му стара, Лили, какво става? Току-що звъннах на нашите и там е някакъв ад. Говорих с татко. Каза, че мама не си била вкъщи, ама аз я чух да троши чинии. Да не си им казала за книгата? И какви бяха тия крясъци, че Ант бил свещеник педофил? Звънни, да те вземат мътните. Шубе ме е.

Бийп.

— Здравейте... пак съм Дейвид Докинс. Много се извинявам, но забравих да отбележа, че ковчегът от пакета Де Вер Милениум Итърнити Делукс е направен от отбрано тиково дърво, отгледано в залесявана гора и...

Разкарай се!

Бийп.

— Лили, баща ти е...

Пак?

— ...Опитай се да не се тревожиш, но майка ти я арестуваха

— Лиза, тя къде е? — питам.

— Още е в пандиза. Татко отиде да се опита да я измъкне под гаранция. Ти къде беше, по дяволите.

— В Ню Йорк. Върнах се преди половин час.

— Моля? Нали беше болна от дребна шарка?

— Естествено, че не съм болна.

— Покрила си се? В Ню Йорк? Видя ли се с Ант?

— Той е тук. Тъкмо плаща на таксито.

— По-добре му кажи да си се прибира вкъщи, преди мама да е излязла. Бясна му е.

В който именно момент Ант влиза в дневната на майка ми и баща ми.

— Е, какво е направила? — пита нехайно, — Забравила е да си плати кабелната телевизия ли?

— Де да беше — казва Лиза. — Хванали я да пише със спрей по вратата на Нашата Господарка от Финчли.

— Мамка му — ахвам. — И какво е написала?

„Да горите в ада, хомо сви.“

— Това какво означава?

— Според мен е искала да напише „свещеници“, но ченгетата я спипали, преди да успее... А вие двамата по-добре ми кажете какво става, защото двамата с татко сме в пълен шах.

Разказваме ѝ за обаждането на мама в „Семинарията“

— Лили, да те вземат мътните, ако онази неделя беше проявила малко смелост и ѝ беше казала истината, това всичкото нямаше да се случи — гневно отсича Лиза.

— Не, Лиза, ако ѝ бях казала истината, вече щях да съм мъртва и всички щяхте да чакате делото за убийство. Искам да кажа, виж я само как реагира на такава дреболия, че мои приятел е гей.

— Дреболия ли? Че той в един момент благодарение на теб и на тъпите ти глупости се оказа неин личен свещеник.

— Лиза, така не помагаш на никого — внимателно изрича Ант, опитвайки се да успокои нещата.

— Абе я си гледай работата — изкрещява Лиза. — И ти си същият като нея. Защо ѝ се върза на акъла на майка ми?

— Я чакай малко — изкрещявам и аз. — А аз защо ти се вързах на твоя акъл? Ако не беше изпратила книгата...

— Знаете ли какво? — прекъсва ме Лиза. — Вече изобщо не ми пука. Писна ми от това смахнато семейство. Вие двамата оправяйте нещата.

Тя се фръцва и изхвърча от стаята. След секунди входната врата се затръшва. Сами сме.

— Добро начало — отбелязва Ант. — Какво ще кажеш да си направим чай?

Не отговарям. Забелязала съм на масата за кафе вчерашния „Мейл“: „КРАЛИЦАТА НА ПОРНОТО ПРОСЛЕДЕНА ДО ЛОНДОНСКО ПРЕДГРАДИЕ.“ Вземам го и преглеждам статията. Както ме увери Мери, още не ми знаят името, но разполагат с описанието ми. Аз съм, очевидно, „незабележителна кестенява жена на двайсет и пет години“, която живее в „Круч Енд, иначе почтено северно лондонско предградие“.

— Ега ти обидата — „незабележителна“ — казва Ант, надничайки през рамото ми.

Аз не успявам да обеля и думата, защото изпитвам съвършено ново усещане. Танцьорите, които бяха излезли в заслужен отпуск, докато бях в Ню Йорк, са се върнали. Скачат в корема ми, но този път май са друсани и вместо в палци, са обути в шпайкове.

— Откъде са научили, по дяволите? — успявам да ахна.

— Не знам, Лили. Да не е агентката ти? Или пък Лиза? Тя напоследък ти е доста ядосана.

Поклащам глава.

— Значи от изнудвача ти.

— Мери каза, че се е погрижила за него. А даже да не е, той щеше да им даде много повече от физическо описание.

— Значи издателят ти — предполага Ант.

— Той даже не ми знае името, камо ли пък къде живея.

Преравам си мозъка, за да си спомня всяка дума, която съм му казала, когато се видяхме. Може да съм изтърсила нещо. Но не се

сещам нищо.

— Едва ли е той. Няма да рискува договора, като те разкрие, нали? — казва Ант. След което слага ръка на рамото ми и ме прегръща, защото, естествено, аз съм се разревала.

— Може ли да се върнем в Ню Йорк? — подсмърчам.

Не се шегувам. Изобщо не ме интересува колко оръжия, случайни стрелби и наркомани има, там се чувствах в по-голяма безопасност.

— Вече не можеш да бягаш — тихо казва Ант.

И е прав. Не мога. Но само защото чувам, че се отваря входната врата. Татко сигурно се прибира със затворничката.

— Ант, скрий се някъде — съскам.

Но и двамата не помръдваме. Заковали сме се на място, застинали в прегръдка. Е, сигурно има и по-лоши начини да умреш, отколкото в прегръдката на най-добрия си приятел.

Вратата на дневната се отваря.

Лиза. И вече не изглежда толкова ядосана.

— Съжалявам — казва. — Изпуснах си нервите.

— Няма страшно — отвърщам. — И аз си ги изпуснах.

Отлепям се от Ант и прегръщам сестра си.

— Татко току-що ми звънна на мобилния — казва тя. — Идва си.

— Ант, по-добре тръгвай.

— Не, засега сме в безопасност. Сам е — обяснява Лиза. — Мама са я оставили за през нощта... Замерила с чантата някакво стъкло в участъка. На сержанта на гишето му направила три шева.

Майка ми, мъченица за каузата на благоразумните семейни ценности, затворена за през нощта в полицейска килия с шайка пияници и проститутки. Нещата стават все по-хубави.

— Какво ще кажете за чаша хубав чай? — възкликва Ант.

Отива в кухнята, а ние с Лиза сядаме и започваме да чакаме. Сигурно сега трябва да й кажа за леката забегка на мама с Пат градинаря. Тя трябва да знае всички факти, нали така? Само че не мога. И без това доста й се събра. А на мен още повече.

— Трябва да кажем на татко за госпожицата със сандалите, нали знаеш? — казва тя.

— Да, ама не сега.

— Добре. Дай първо да видим какво ще стане с мама — съгласява се тя. — Татко ще го отложим за утре... Точно така.

— Татко, не смяташ ли, че ни дължиш обяснение? — настоява Лиза.

— Откъде ги взехте? — пита той, докато оглежда разпръснатите на масата за кафе снимки.

Лицето му е мъртвешки бяло. Беше доста бледо и като се прибра от участъка, но сега тенът му някак е успял да стане още по-бял и по-мъртвешки. Знам, че е гаден неверник и всичко останало, но ми е жал за него. Сигурно се чувства по същия начин, както аз, когато Колин Маунт се обади да ме изнудва.

Твърдото намерение на Лиза да му вдигне скандал заради госпожица Сандали с Токчета трая... О, цели десет минути. Избухна, когато татко, който съвсем понятно изнервен от събитията през деня, се нахвърли върху нас с Ант и ни обвини, че сме виновни за случката с мама. Лиза реши, че не бива да му се позволява да забравя своето участие в цялата история и се спусна в наша закрила като една истинска Лара Крофт във „Версаче“. В този момент Ант се оттегли стратегически — стори му се, че още чай определено ще помогне на ситуацията.

— Татко, няма никакво значение откъде сме взели снимките — сега казва Лиза. — Какво си въобразяваш, че правиш?

— Имах среща с нея — мънка, очевидно в неведение какво друго да каже.

— Това е очевидно. Само не се опитвай да ни убеждаваш, че ти е колежка от работата. Знаем много точно коя е. Сандра Филипс. За приятелите „Санд“. Живее в Ууд Грийн и обича „Садърн Комфорт“, и...

— Откъде знаете всичко това, по дяволите? — невярващо ни гледа татко. — Даже аз не знам толкова, а се срещам с нея вече няколко седмици.

— Значи признаваш — тържествува Лиза, все едно провежда кръстосан разпит на ключов свидетел в съда. — Е, в случай че се чудиш кой размер да й подариш за Свети Валентин, да знаеш, че е 80В.

— Осемдесет какво? И какво да си признавам? — недоумява татко, макар че според мен преиграва с объркването. Хванали сме го

по бели гащи, това е ясно. — И откъде са тези снимки? — вече се възмуцава. — Вие да не би да ме шпионирате...

Да бе.

— ...Собствените ми деца ме шпионират. Това семейство окончателно ли полудя, що ли?

Да бе, да бе.

— Татко, не знам как се осмеляваш да обвиняваш в нещо нас — казвам. Досега не съм отваряла уста, но престорената му невинност започва да ми лази по нервите. — Ти си този с любовницата.

— Любовница ли? Любовница!... — уплашеният му поглед се мести ту към Лиза, ту към мен. — ...Тя не ми е любовница. Организаторка на тържества е. Планира семейни празненства, по дяволите.

— Да, това го знаем, само че ти какво правиш с една организаторка на семейни тържества?

— Организирам скапано семейно тържество, това правя — избухва той и на челото му изведнъж започва да пулсира виолетова вена.

Досега не съм виждала тази вена. Но досега и не съм виждала баща ми да избухва и съм уплашена. Освен това започва да ми просветва съвсем малко, че може нещо да сме объркали.

— Другия месец е шейсетият рожден ден на майка ви, ако случайно сте забравили — продължава да бучи той. — Никога не съм ѝ обръщал внимание на горката и реших да се реванширам и да ѝ организирам парти, ако нямате нищо против.

— Май си организирал парти за себе си на паркинга, татко — изкрещява Лиза, неповярвала на нито думичка от защитната му реч.

— Какво искаш да кажеш?

— Ето, виж — посочва тя обвиняващо към експонат А, снимката, на която той е седнал в микробуса, а госпожица Сандали на Токчета е коленичила. Бях я забравила тази снимка. *Ужас*. В крайна сметка сме били прави.

— Какво да видя, по дяволите? — пита татко, без изобщо да намалява звука.

— Татко, моля те, не отричай — полагам аз всички усилия да звуча успокояващо. — Съвсем очевидно е какво правиш.

— Боя се, че не е така, млада госпожице.

— Татко, стига — крещи Лиза, зарязвайки окончателни всякакво добро възпитание. — Тя ти прави свирка.

Казах ли, че преди малко татко избухна? Е, не е избухвал. Сега избухна: грабна снимката от масата, скочи на крака и гневно я размаха на пет сантиметра от носа на Лиза.

— Я ти я погледни. Погледни я. Виждаш ли? Да виждаш тая буца? Дето е като бутилка? — крещи той и мушка с пръст по...

Боже, какво е това бутилкоподобното, дете мушка по него?

— Скапана бутилка хелий — продължава той. — За скапаните балони. За скапаното парти. За скапаното весело празненство, което организирам за скапаното си ненормално семейство. Момичето е коленичило и ми показва как да затворя скапания клапан.

Той хвърля снимката обратно на масата и въпреки че съм се сгушила до стената, успявам да ѝ хвърля един поглед. Без съмнение има нещо — и е прекалено голямо и бутилкоподобно, за да е нещо, което татко, пък и който и да е друг мъж, ще сложи удобно между краката си. Лиза сигурно е стигнала до същото заключение, защото мълчи тъпо.

Татко крачи из стаята и гневно прокарва пръсти през няколкото останали косъма на черепа си — доста по-малко от вчера сутринта, така си мисля.

— Татко — прошепвам немощно, — ужасно съжаляваме... Нали, Лиза?

— Господи — беснее той, пренебрегвайки плахия ми опит за помирение, — какво изобщо съм седнал да ви обяснявам... на вас... вас...

Нахални хлапета?

Тъпи патки?

Абсолютни малоумници?

— ...Шибани идиотки?

Огосподи, пълен шибан шок. Баща ми знаел шибаната думичка с „ш“.

— Я се вижте какво направихте — продължава той, внезапно поспокоен. — В момента майка ви е в полицейска килия. Шейсет години на тази земя и какво си има? Две дъщери, които я докарват на ръба на нервен срив. Ами аз? Честно казано, скоро май ще я последвам.

Той ни поглежда за някакъв отговор, но и двете изобщо не проронваме и дума, макар според мен да не е съвсем прав — искам да кажа, да съм взела аз спрей да пиша по вратите на църквите.

— Я си тръгвайте — заявява той.

С Лиза се споглеждаме, защото не знаем какво да правим.

— Казах да си тръгвате...

Ант се появява на вратата с табла с чай и чашки алкохол.

— ...И си вземете и скапания хомосексуален свещеник.

— Нямах представа от колко време исках да направя това — шепне Люис, докато съблича потника ми и докосва гърдите ми за пръв път.

И ти нямах представа отколко отдавна те искам, мисля си аз. Ръката ми е върху крака му и аз я вдигам нагоре, докато докосвам...

Не е поредната фантазия на Лили.

Наистина се случва.

Как, по дяволите, преминах от главната роля в най-повреденото семейство във Финчли към сцена в леглото с Люис в продължение на по-малко от дванайсет часа? Невероятно. Всъщност не го вярвам. Сигурно си фантазирам.

Но не си фантазирам.

Наистина се случва.

Нека обясня. Превъртам назад до...

2.02 сутринта: С Лиза и Ант излизаме на пръсти от къщата на мама и татко и влачим срама си зад себе си. Аз се опитвам да убедя Лиза да дойде при мен, за да се валяме заедно в нещастията си, но тя иска да бъде сама. Ега ти драмата.

В таксито към Круч Енд питам Ант дали, въпреки хаоса и истерията, на които току-що е станал свидетел, все още мисли, че трябва да кажа на родителите си за Марша Мелу.

— Абсолютно, скъпа — идва отговорът без капка колебание. — Именно лъжите ви закопах в тази дупка. Трябва да сложиш край на всичко това.

Което определено е най-вярното нещо, което съм чувала в движение в два сутринта.

И най-депресиращото.

3.15 сутринта: Не мога да заспя, затова принуждавам Ант да сподели с мен единствения наличен алкохол в къщата ми — прекалено бяхме потиснати на път за насам, за да се сетим да купим нещо. Изравям две бутилки долнопробно топло бяло вино. Не помага. Питам Ант дали се е сетил да прекара контрабанда някоя и друга таблетка екстази. Не се е сетил. По дяволите.

3.33 сутринта: Виното най-после започва да ме хваща. Докато полягам на дивана, съзнанието ми се отнася... Представям си безистен на студена мокра лондонска улица. И мръсен окъсан спален чувал, в който спя аз. Стиснала съм кутия евтина бира... Хммм, има вероятност.

4.10: Обратно в леглото. Продължава да не ми се спи — прекалено съм възбудена. Сръгвам Ант:

— Ще звънна на Мери.

— Лили, гледай си работата. Почти бях заспал... Не можеш да й звъниш сега.

— Тя непрекъснато ми звъни посред нощ — казвам аз.

— Сериозно?

— Веднъж ми се обади в три и половина, за да ми каже, че на страница шейсет и седма на „Пръстените“ има незатворено деепричастие.

— Незатворено какво?

— Нямам представа, но явно съм го написала. Обаждам й се.

— Само по-тихо — казва той, докато аз се запътвам към хола.

Тя вдига на третото иззвъняване.

— Минава четири — мърмори сънено, — което означава, че си само ти, Лили, или пък полицията, за да ми кажат, че са открили тялото ти.

— Аз съм.

— Слава Богу. Къде ходиш бе, момиче?

— В Ню Йорк.

— Един съвет за в бъдеще, миличка — започва тя да ме поучава внезапно събудена. — В отпуска се ходи, когато нещата са нормални, не когато Второто пришествие се готви да удари. А сега ми отговори:

защо във всичките ни разговори нито веднъж не спомена шибания изнудвач?

Боже, ядосана ли е?

— Извинявай — мрънкам. — Просто се... паникьосах.

— Е, аз за какво си мислиш, че съм? Отбележи си го, скъпа: следващия път като се паникьосаш, прави го в моята генерална посока, ако обичаш. Аз съм осемнайсети размер, така че едва ли ще ме пропуснеш. Освен това ще ти стане по-добре да разбереш, че се оправих с него. Поне засега.

— Мери, благодаря ти... Как успя?

— Хищно лукавство и добрия стар морков.

— Плати ли му?

— Не точно. Видях се с него — абе ти откъде го изкопа тоя? Абсолютна липса на хигиена. Както и да е, много бързо ми стана ясно, че знае за теб почти всичко, с изключение на кръвната ти група. То е ясно, че първата ми мисъл беше да пратя

копелето на майната си и да му кажа да те разкрие, но не можех да го сторя без позволението ти, така че...

— Мери, благодаря ти, благодаря ти.

— Остави ме да довърша, ако обичаш. Спи ми се. Препричах към план Б. Казах му, че си се усамотила на тайно място, но че съм говорила много с теб и ти си се съгласила да му дадеш ексклузивно интервю и снимки...

— Мери!

— Остави ме да довърша. Материал, който ще може да предложи на онзи, който плати най-много. Знаех си, че ще му хареса — вместо да копае наоколо като скапан изнудвач, ще стане и известен, и богат. С две думи, защото наистина адски ми се спи, му надрасках на листче един адрес и оня се понесе с тетрадката и фотоапарата. Полетите са нередовни, но вече трябва да е пристигнал в Малави.

— Къде?

— В тъмна Африка. Имам там братовчед, затова съм бегло запозната с терена. Без да съм изчерпателна, истински ад е. Обществен транспорт на практика не съществува, комуникациите се свеждат до две празни консерви, вързани с канап, и могат да те арестуват за това, че си бъркаш в носа. Да кажем, че скоро няма да го видим.

— И той се върза?

— Скъпа, искам да ти кажа, че този тип е невероятно тъп. Наистина не знам откъде си го намерила. Имаше обаче и малка пречка. Той пожела да му платя билета и разходите. Не се притеснявай, ще си ги удържа от следващия ти чек за продажби. Те, както вървят, предполагам, че изобщо няма да забележиш.

— Не знам как да ти благодаря.

— Друг път. Сега, ако нямаш нищо против, наистина ми се ще да посп...

— Мери, а какво ще стане като се върне?

— Дотогава, скъпа, информацията му ще бъде безполезна.

— Нещо не те разбирам.

— Дотогава ще си казала на майка си, а след като тя разбере, няма да има никакво значение кой друг знае. Ясно ли се изразявам?

— Ама аз още не съм сигурна дали...

— Стига! Лека нощ.

Щрак.

4.54 сутринта: Телефонът звъни.

— Лили, какво става в тая къща бе? — стене Ант и заравя глава под възглавницата.

Ставам от леглото, за да вдигна.

— Едно нещо забравих да ти спомена, скъпа, и по една случайност то е доста спешно — заявява Мери, без дори да изчака да ѝ кажа „ало“. — Джейкъбсън доста се изнерви, докато ти беше в самоотлъчка. Оттегли си последната оферта...

— Майтапиш се.

— ...и я смени с нова. Затова, докато майка ти те пребива до смърт, можеш да се утешаваш с мисълта, че осемстотин и петдесет бона ще покрийт възстановителната хирургия. Освен това иска бърз отговор. Мисля, че търпението му е на изчерпване.

— Мери, нали знаеш какво да направи със смрадливите си пари? — казвам аз. — Да си ги завре в мазния задник.

Сега, като става въпрос за Джейкъбсън, ме връхлита заслепяващ спомен от срещата ни: той небрежно ме пита дали съм от Лондон; аз кимам като пълна тъпанарка и почти изплювам думите „Круч“ и „Енд“, преди Мери да ме изрита жестоко по кокалчето. Това, плюс

физическото ми описание са единственото, което знае за мен и, много любопитно, са единствените факти, появили се и в „Мейл“.

Копелето.

В този момент наистина не ми пука дали ще ми издадат друга книга, но ако стане, съм сигурна, че на гърба ѝ няма да е отпечатано името на „Смит Джейкъбсън“.

5.07 сутринта: Най-накрая заспивам и сънувам адски странен сън — Джейкъбсън е пребит до смърт от бебе тюлен.

8.51 сутринта: Събуждам се. Главата ми бучи, а устата ми има вкус на биде, в което са киснати цяла нощ мръсни чорапи. Чувствам се гадно. Миналата вечер изпих бутилка евтино вино и сега ме гони адски махмурлук. Не е честно. Искам да кажа, колкото е по-евтино пиенето, толкова е по-лош махмурлукът. Къде е справедливостта? Богаташите, дето пият безценно отбрано шампанско, трябва да получават убийствения махмурлук, не бедната работническа класа. Добре де, не съм бедна, ама пак съм си работническа класа... Е, работя, нали? Тази сутрин ми е тъжно. Сигурно е, защото си спомних, че отказах осемстотин и петдесетте хиляди на Джейкъбсън.

Оставям Ант да хърка в леглото и се завличам в кухнята. Слагам чайника на котлона, хвърлям вътре малко нескафе и отварям хладилника. Няма мляко.

Мама му стара, защо ми е толкова скапан животът?

Отхвърлих възможността да стана почти милионерка, национален всекидневник ме нарича скапана кралица на порното и знаят къде живея, майка ми е в затвора, баща ми ме мрази (без даже да е чул най-лошото), а сега **НЯМА И ШИБАНО МЛЯКО**.

* * *

9.25: сутринта: Седя си на дивана и се опитвам да пия чисто кафе. Мразя чисто кафе. Ант се появява на вратата на спалнята.

— Не си облечена — казва.

Адски е наблюдателен.

— Да разбирам ли, че днес няма да ходиш на работа? — добавя.

Работа. Боже. Бях забравила, че все още съм работническа класа. Сега не ми се мисли за това. Не ми се мисли за Диди, нито за Джули, нито за скапаните ѝ сватбени камбани, нито за Люис... Господи, Люис.

Напоследък съм се усъвършенствала доста в държанието като тъпанарка, но случката, от която ме хваща срам повече от всички останали, същата, дете е носител на трофея на Върховния Шампионат по Тъпотии, определено е онази вечер в бара с Люис. Колко глупости могат да се изприказват за една-единствена вечер? Да си бях сложила табелка ОСВИДЕТЕЛСТВАНА ОТКАЧАЛКА — СТОЙ НАДАЛЕЧ, пак нямаше да му стане по-ясно. Какво ли си мисли?

Естествено, в голямата схема на нещата, в контекста на проблемите ми в девет и половина сутринта в тази скапана смрадлива сряда сутрин. Какво мисли Люис, наистина не би трябвало да има значение. Но има. Защото аз още. Го. Харесвам.

— Не, Ант, няма да ходя на работа — казвам.

— Ами, тогава защо не се обадиш, ако не искаш да прибавиш към проблемите си и безработицата?

— Добра идея. Ей сега ще им звънна... Да им дам предупреждение за напускане.

— Еха. Това е новата, подобрена Решителна Лили, вече с допълнителна Увереност.

— Ха-ха.

— Значи ставаш писател на пълно работно време?

— Едва ли.

Казвам му как съм отхвърлила офертата на Джейкъбсън.

— О — е единственото, което казва. Вече нищо ли не може да го учуди?

— Сигурно ме мислиш за идиотка?

— Всъщност, не. Мисля, че си постъпила правилно.

— Наистина ли?

— Кой иска да си има работа с хора, на които не може да има доверие? — казва той, говорейки от личен опит (от положението на този, на когото не може да се има доверие). — Освен това книгата ти в момента е бестселър номер едно. Доста издатели трябва да потриват ръчички за нея.

Олеле, наистина моята книга е бестселър номер едно. Изведнъж си представям как седя на маса в гигантска книжарница. Пред мен е

огромна купчина от Марша Мелоуси. Опашката от нетърпеливи фенове се е проточила чак вън от магазина. През съседната пресечка. И другите съседни пресечки, и е стигнала чак до някакви висока стена на затвор. На която има малък зарешетен прозорец. През който се вижда майка ми с тъжни очи и хлътнали бузи.

— Ант, в момента не мога да мисля за издатели. — Очите ми се напълват със сълзи. — Не мога да мисля за нищо. Майка ми е в затвора.

— Обади се на баща си. Виж какво е станало.

— Не мога. Той ме мрази.

— Естествено, че не те мрази. Обади му се. Той вече се е успокоил.

— Ще му се обадя — отвърща новата подобрена Решителна Лили. — По-късно... Първо ще звънна в работата.

Вдигам слушалката и набирам номера.

— Диди Харис, ако обичате — казвам на централата.

Докато телефонът й звъни, се моля да се включи секретарят й — на машината съм сигурна, че мога да си дам оставката.

— „Работещо момиче“, здравейте, говорите с Диди.

Пфу. За по-малко от седмица втори път решава да си вдигне телефона.

— Здравсти, Диди, Лили съм.

— Лили, как са ти пъпките?...

Пъпки ли? А, дребната шарка.

— ...Дано да не ги чешеш. Остават страшни белези.

— Добре са — всъщност вече почти се изчистиха.

— Кога ще дойдеш на работа?

— Точно за това ти се обаждам, Диди, няма да дойда.

— О... О, скъпа...

Като че ли изобщо й пука

— ...Защо, какво е станало?

По дяволите. Защо не се подготвих за този въпрос.

— Ами... Ъм... Аз... ъъ... — О, майната му. Що пък да не й кажа истината. И без това повече няма да видя никого от работата. — Майка ми, Диди. Арестуваха я.

— Боже Господи, за какво?

— О... много е сложно... Даже и аз не го разбирам... Някакъв фирмен шпионаж.

От носа на Ант бликва кафе. Но аз като съм решила да ѝ казвам истината, нямах предвид цялата истина. Да ѝ кажа, че майка ми е в затвора, задето е пръскала хомофобски графити по църковна врата ли? Това звучи идиотски.

— О, горката Лили — Диди като никога успява да вложи искрено съчувствие в гласа си. — Напълно разбирам защо искаш да напуснеш. Трябва да си до нея. Боже, какъв шок, а и шарката... Виж какво, не се притеснявай...

Майка му стара, звучи като истински загрижено човешко същество и на мен ми става гузно.

— ...Ще уредя със счетоводството да ти платят до края на месеца...

Много гузно.

— ...и да ти платят цялата платена отпускат. Не се притеснявай за Люис. Аз ще уредя нещата с него. Ей, току-що ми хрумна. Той познава сума ти адвокати. Сигурно може да помогне. Защо не говориш с...

— Диди, всичко е наред, честно — заеквам аз, — но все пак ти благодаря. Много ти благодаря. Виж какво, трябва да бягам. Мисля, че полицаите дойдоха.

И само дето не си счупвам ръката от бързане да затворя телефона.

Ант се е свил на пода и получава спазми.

— фирмен шпионаж — успява да изрече през пристъпите на кикот. — Даже само това си струва билета дотук. Е, радвам се, че прие съвета ми да сложиш край на лъжите.

— Ха-ха. Отивам в банята. Вземи свърши някаква работа и купи мляко.

* * *

10.12 сутринта: Чудя се колко ще се набръчка кожата ми, ако остана в банята завинаги. Чудя се дали мога да се удавя, ако си натисна главата под водата, може би с нещо тежко... Капака на тоалетното казанче. Може и да свърши работа.

На вратата се чука.

— Направих ти кафе — казва Ант. — С мляко.

Мляко! Нещата може и да се оправят. Махмурлукът ми вече отшумява, мога да отпиша работата от списъка с кошмарите си и вече имам кафе с мляко. Да, определено се оправят. Остана само да се справя с разни дреболии като мама, татко и някакъв си порнороман.

Измъквам се от водата и се увивам в хавлията си. Когато влизам в дневната, телефонът звънва.

— Ант, вдигни го ти — изсъсквам.

Той го вдига.

— Ало... Да... Да, тука е — казва, въпреки че аз трескаво клатя глава в знак на обратното. — Ей сега ще я повикам.

Закрива микрофона с ръка и шепне:

— Люис е.

— Не мога да говоря с него.

— Е, той пък много иска да говори с теб... И аз много искам да чуя — казва той и ми пъха слушалката в ръцете.

— Копеле — изговарям с устни.

— Лили, ти ли си? — пита Люис.

Мамка му, изчервих се. А дотук е казал само четири думи.

— Здравсти, Люис.

— Можеш ли да говориш? Полицаите тръгнаха ли си? Кой вдигна телефона?

— Не, те... Ъм... Си тръгнаха. Това е един мой приятел — добавям и изглеждам свирепо Ант.

— Ами, Диди ми каза... Явно. Ужасно съжалявам. Много ми е кофти за теб, Лили.

— Благодаря — измънквам и самата аз се чувствам ужасно. Защо все така ми се случва? А, да, знам. Случва ми се, защото съм тъпа идиотка.

— Сега разбирам защо стана така онази вечер — продължава Люис. — Трябваше да ми кажеш... Нищо. Сигурно не си била готова да говориш за това. Разбирам те.

— Не бях — отвърщам и отчаяно се опитвам да намеря начин да приключа този разговор, преди да започне да ми задава технически въпроси относно фирмения шпионаж, тема, по която съм по-некомпетентна дори от въпросите по поддръжката на тракторни

двигатели. — Люис, благодаря ти, че се обади... Тъм... Ужасно мило от твоя страна... Сигурно си много зает. Ще...

— Наистина искам да ти помогна с каквото мога — казва той малко отчаяно. — Просто искам да помогна, става ли?

Защо трябва да е толкова свестен, по дяволите? Всичко беше толкова по-лесно, когато си мислех, че е абсолютна свиня.

— Трябва да затварям — казвам и гласът ми потрепера неволно. — Дочув...

— Лили, не затваряй...

Майната му на треперенето. Почти се бях откачила.

— ...Може ли да дойда да те видя? — пита той.

Не може. В никакъв случай.

— Не можеш... Списание... Ти си главен редактор... Не можеш просто така... Да излезеш.

— Напълно си права, главен редактор съм. Мога да правя каквото си искам. А аз искам да те видя... Защото, ако не си забелязала, те харесвам.

Май е ядосан. Но ме харесва. Тогава защо се ядосва? Твърде съм объркана и уплашена и не казвам нищо.

— Извинявай — продължава той малко по-спокойно. — Просто не искам пак да ми изчезнеш. Стой там. Ей сега идвам.

Отговарям, като затварям телефона.

— Е? — пита Ант.

— Идва.

— Страхотно... Чакай малко, какво ме гледаш, като че ли това е най-страшното нещо на света?

— Не мога да имам нищо общо с него. Всичко, което знае за мен, са лъжи. Трябва да се махна оттук... веднага.

Осъзнавам, че тичам в малки кръгчета. Кога започна всичко? Вчера? Миналата седмица? Откакто се помня?

— Я се стегни малко — изкрещява ми Ант.

Заковавам се на място.

— Чуй ме сега — започва той бавно и авторитетно, специалният му глас за справяне с истерични откачки. — Съвсем очевидно е, че Люис те харесва. Това е нещо хубаво, защото е съвсем очевидно, че и ти го харесваш. И е навярно единственото хубаво нещо в живота ти точно в този момент от времето. Затова, слушай какво ще направиш.

Първо: отиваш да си обръснеш краката и каквито там други женски работи сметеш за необходимо.

— Ама...

— Няма ама. Второ: с моята експертна помощ избираш някакви секси дрехи. Трето: изпращаш ме на дълга и освежителна разходка из Прайъри Парк. И четвърто: когато се позвъни, го пускаш, сядаш с него и му казваш истината. Знаеш

ли какво означава това? Означава да не лъжеш, да не преиначаваш, да не дрънкаш глупости и изобщо да не говориш каквито и да било неща, дето са пълна измислица.

— Ама той ще ме намрази.

— Ето това е най-удивителното. Няма да те намрази — не и ако наистина те харесва. Ти му кажи истината, а той ще те види като невероятната талантлива жена, каквата си и — бинго! — ще те хареса още повече. Освен това ще те помисли за луда, задето не си му казала по-рано, но предполагам, че ще му мине... Става ли? Смяташ ли, че ще можеш да го направиш?

Кимвам, защото звучи като напълно брилянтен план... На теория.

10.45 сутринта:

— О, не мога да се появя в това... Защо не синята ми пола? Ами, да! Синя пола... Гадост. Не подчертава бедрата... Добре, добре, мисли, мисли... Сетих се. Черен панталон и сива копринена риза... Сива копринена риза, сива копринена риза, къде, по дяволите, ми е сивата копринена риза?... А, ето я!... Аааагх! Какво е това шибано петно? Най-отпред, на всичкото отгоре...

И така нататък.

Но пак е по-добре от истерията преди малко. Поне обмислям какво да облека, а не с какво да се убия. Определен напредък.

11.21 сутринта: Звъни се. Изправям се и се оглеждам в огледалото за петдесети път. Най-накрая съм се спряла на тесен ръждивооранжев потник и впити огненочервени джинси, и двете закупени от Ню Йорк. Прекалено нови и готини, за да изгледат убедително като дрехи, с които си се шляя из къщи. По-скоро изглеждат като дрехи за шляене из къщи, в случай че с появи някой,

който ти харесва. Идеално, беше мнението на Ант. Всичката обективност, с която някога съм разполагала, ме напуснала още преди месеци, така че приемам думата му.

Пропълзявам до прозореца и надниквам навън. Люис изглежда фантастично. Всъщност, той изглежда така всеки ден работата, но това е фантастично. Не мога да повярвам, че тук. И не мога да повярвам, че ще направя това, което се каня... Което сигурно означава, че изобщо няма да го направя. Щеше ми се Ант да не беше излязъл. Ако още беше тук щеше вместо мен да каже на Люис. След това можеше да излезе и да ни остави да правим безумен животински секс по кухненските шкафове.

Люис посяга и звънецът отново извънхва. Мамка му, добре да го пусна — брилянтният план на Ант няма да сработи ако Люис замръзне до смърт на стълбището.

11.22 сутринта: Чакам до вратата. Трепери ли ми? Само дето не съм се подмокрила. Осъзнавам, че освен това се лензя като идиотка. Изтривам глупавото изражение и се насилвам да изглеждам... Как трябва да изглеждам? Бързо преравям асортимента от евентуални подходящи изражения за Най-Важния Момент на Посрещане на Първа Среца (Нещо Като Потенциално Ново Гадже). Голяма усмивка или леко нацупване? Лека усмивка или голямо нацупване? Сухи устни? Да... Не, влажни устни за целувка е по-добре. Още си облизвам устните когато той стига догоре и направо влиза...

Няма целувка.

Мамка му, по дяволите, мамка му. Май изобщо не съм разбрала — специално с Люис няма да ми е за пръв път. Добре, Лили, мисли. Той със сигурност каза, че ме харесва. Добре. Ама харесва като в „Харесвам те толкова много, че съм готов да зарежа всичко и да пренебрегна благополучието на смъртно болното си списание, само и само с надеждата да се натискам с теб“? Или харесвам като в „Харесвам те достатъчно като колежка, за да реша да консултирам в домашни условия служител, чийто родител е бил арестуван по сложно обвинение в шпионаж“?

Нямам представа. По-добре да напредвам много внимателно, защото, както споменах, имам опит със зрелищни недоразумения по отношение на Люис.

— Кафе? — питам, докато той стои сковано в средата на дневната. — Има мляко — добавям глупаво, като че ли притежанието на мляко е някакво адско постижение.

— По-късно може. Първо да поговорим.

Продължава да стои като бастун в центъра на стаята и говори с тона на главен редактор и главен работодател. Това е добър признак, Ант.

Сядам на дивана си.

Той остава прав.

Изобщо не е добър признак.

— Изглеждаш доста добре за току-що възстановил се от дребна шарка човек — казва той.

— Нямах шарка — отвърщам. Една лъжа е изчистена, остават само още няколко десетки.

— Знам. Виж, майка ти... Искаш ли да говорим за това?

За пръв път, откакто е влязъл, звучи по-топло... — съвсем малко — е, не като газов котлон, ама не е и леденостуден.

— Тъ... Не... — казвам аз. — Искам да кажа, да... Боже... Тъм... Майка ми, значи?

Какво е това мънкане? Нещо като избирателен говорен дефект, който се проявява всеки път, когато се озова в радиус от три метра от Люис.

Да не е някаква алергия? Няма значение. Трябва да се преборя с него.

— Да, майка ти, значи? — откликва като ехо Люис. — Искаш ли да ми кажеш за какво са я арестували? Зет ми е адвокат — фирмен, доста добър. Ще се радвам да му звънна...

— Тя... Тъ... Не е... — прекъсвам го, мънкайки, в опит да отлепя плана с истината от земята.

— Какво не е? Не е арестувана ли?

— Не, арестувана е.

— Тогава какво не е? — Настоява, вече объркан Люис. — Не за такова престъпление ли? Диди каза, че ставало дума за фирмен шпионаж...

— Майка ми през живота си не е влизала в голяма фирма — казвам. Да, цяло свързано изречение — и то без лъжа. Защо тогава продължава да ме гледа объркано.

— Чакай малко, ако не е влизала във фирма, тогава защо са я арестували за фирмен шпионаж? — пита той така смръщил чело, че виждам много добре как ще изглежда на седемдесет.

— Не е.

— Нали каза, че са я *арестували*!

Вече повишава тон. Отчаяно се опитвам да се придържам към *брилянтния* план на Ант, а той крещи.

— *Арестувана* е — без да искам, повишавам и аз глас. — Но *не* за фирмен шпионаж.

Изведнъж челото му се изглажда и аз осъзнавам къде съм сбъркала. Не му бях дала тази последна важна част от обяснението.

— За какво тогава са я арестували?

Уф. Трудната част — същинската *истинска* част от истината.

— За драскане със спрей — отвърщам тихо.

— Моля? Тя на колко години е?

— Почти на шейсет.

— Господи. Къде? По автобусна спирка ли? Или в метрото?

— По врата на църква. — Гласът ми затихва с всеки следващ отговор.

— Да не е някаква *анархистка*?

— Не точно... Тя... ъм... е вицепредседателка на Консервативната партия във Финчли.

Люис най-после сяда, напълно зашеметен от информацията, на креслото срещу мен.

— Това е дълга история — казвам.

— Не се притеснявай. Диди ми разчисти графика.

11.49 сутринта:

— Я сега да видя дали съм разбрал — казва Люис. — Приятелят ти Ант — този, който вдигна телефона, нали?

Кимвам. Дотук е в час.

— Той е *гей свещеник* — продължава Люис.

— Не.

— Не е гей? А, да, точно така, ти каза, че си го заварила в леглото с жена. Той е свещеник *женкар*.

— Не, *не* е свещеник. Но е гей. Онова с жената е било случайност, така мисля.

— А майка ти мисли, че той не е... свещеник?

Поклащам глава.

— Извинявай, тя мисли, че той не е *гей*... Не, не, не, тя знае, че е гей...

Кима адски окуражаващо.

— ...но не знае, че не е свещеник.

— *Да* — казвам.

— А тя не обича свещениците?

— Няма нищо против свещениците... Мрази гейовете.

— И как е разбрала, че е гей?

— Аз ѝ казах.

— Смел ход на фона на възгледите ѝ. А защо си мисли, че е свещеник.

— Защото аз ѝ казах така.

— А, май ще стане... Помогни сега със следващата част

12.07 следобед:

— ...Сега разбрах. Баща ти има любовница, която прави номера с балони и...

— Не.

— Не, няма любовница, или не, тя не прави номера с балони? — предпазливо пита Люис.

— И двете. Аз си *мислех*, че има любовница, но се оказа, че на снимката тя само му показва как да надуе балон. Майка ми е имала любовник.

— Свещеникът ли?

— Не, градинарят. Свещеникът е гей — напомням му.

— Само дето не е свещеник — напомня ми Люис.

— Точно така — отвърщам уморено. — Както и да е, да се върнем на баща ми. Миналата вечер му вдигнахме скандал и...

— *Кои* вие?

— Аз и Лиза.

— Коя е Лиза?

— Сестра ми.

— Мислех, че сестра ти се казва Мери...

Откъде е разбрал за Мери?

— ...Преди няколко седмици така ми каза в работата...

А, сетих се. Хвана ме да говоря по телефона с Мери, а аз му казах, че ми е сестра — *Господи*, лъжи, които съм забравила.

— ...Помниш ли? Същия ден, когато си изтърва контактната леща на пода. — Люис млъква и ме поглежда с физиономия, която говори, че най-сетне ме е хванал. След което казва: — Ти не носиш контактни лещи, нали?

Поклащам отрицателно глава.

— Лили, знаеш ли какво? Май ми е нужно кафе.

12.10 следобед: Докато чакам чайника да заври, си мисля за мъдрите думи на Ант: „Ти му кажи истината, а той ще те види като невероятната талантлива жена, каквато си.“ Е, Ант, казвам истината, а той вижда само една нечестна смотла, чийто живот представлява един оплетен възел от лъжи, който дори самата тя не може да разплете.

Цяло чудо е, че още не е вдигнал ръце и не се е върнал на работа. Но трябва точно това да направи. Ще му занеса кафето и ще му кажа да ме забрави. Ще му кажа да си гледа живота и да ме остави да се съсипя докрай.

Съжалявам, Ант, защото идеята беше брилянтна... На теория.

* * *

12.13 следобед: Отнасям чашите в дневната, оставям ги на масичката и си поемам дълбоко въздух. И казвам:

— Люис, не трябваше да идваш. Съжалявам... Може би ще е най-добре... ъм... да си тръгнеш.

— Защо, тъкмо взе да става интересно — отвърща той с едва забележима усмивка. Лицето ми пламва. Сега ме вижда като някакъв панаирски изрод.

— Животът ти е като експериментален епизод от „Съседи“ — продължава, вече неприкрито ухилен. — Такъв, дето сценаристите са се дрогирали и освен това са забъркали половината герои от „У дома и надалеч“ ей така, да шашнат публиката.

Копелето ми се_ присмива_. Сълзи опарват очите ми.

— Извинявай — казва той, но не престава да се усмихна. — Не ти се подигравам. Но си признай... Това, което се опитвам да ти кажа,

е, че съм заплениен...

Да, заплениен, като от брадатата жена или от човека слон.

— ...Ти си интересен човек и ми се струва, че най-накрая те опознавам... Лили, харесвам те.

Наистина? След всичките налудничави дивотии, които чу, той ме харесва? Не е точно: „Най-накрая те виждам като невероятната талантлива жена, каквато си“, но е по-добре от нищо.

Посягам за салфетка, попивам си очите и се тършвам на дивана. Той ме поглежда и казва:

— Вече не ти ли е по-добре, след като ми разказа всичко.

— По-добре ми е — подсмърчам.

Чакай малко. Той не знае всичко.

О, мамка му. Я да го направя. Напред към кладата, момиче.

— Люис... аз съм жертва на изнудване.

12.24 следобед:

— Значи този, когото сте наели със сестра ти — която не се казва Мери — като частен детектив и който след това е започнал да изнудва тебе, е бил изпратен — уха, става все по-интересно и интересно — за зелен хайвер в Малави. От Мери. Която не

ти е сестра. А каква ти е?

— Агентка — подсмърчам.

— И защо те изнудва този проклетник? Да не си... Чакай малко. Защо имаш агентка?

Стигнахме и дотук. Имам чувството, че съм се качвала към Еверест и съм само на сантиметри от върха. Но единственото, което искам, е да се обърна и да хукна обратно, защото като отговоря на този въпрос, това ще е... Всичко. Гърдите ми се стягат, а устата ми пресъхва — отварям я с голяма трудност. Но. Трябва. Да. Довърша. Това...

— Изнудва ме, защото откри, че съм Ммм...

Не мога да довърша думата.

— Омъжена си? — невярващо пита Люис. — Мамка му... Добре, ами, добре... Ъм...

— Не, аз съм Марша Мелоу.

Той ме поглежда с широко отворени очи.

— Нали се сещаш... Писателката...

— Какво става в работата? — питам, докато опъвам от цигарата си.

(Между другото, защо е най-хубава цигарата веднага след секс? Ако не броим онази, която пушиш след ядене? И онази, която дърпаш тайно в тоалетната на майка си и баща си. И онази, която палиш с треперещи ръце, след като си бил увързан осем часа в креслото на полет за непушачи... Ега ти тъпия въпрос. Забравете, че попитах.)

— Ще ти кажа какво става в работата — отвръща Люис. — Рос започна от понеделник. — Той разгонва дима с ръка — хмм, ето ти потенциален проблем.

— Бива ли я, колкото се надяваше? — питам и прехвърлям цигарата в другата ръка. Доста голяма загриженост от моя страна — все пак сме в *моето* легло.

— Оказа се даже по-добра... Но тази сутрин й платих и я изпратих.

— О.

— По нареждане на издателите. Съкращаване на разходите. — Той разгонва поредната панделка дим — *със сигурност* ще имам проблем. — Списанието е загазило, Лили. Ще имаме късмет, ако успеем да издадем още три броя.

— Е, аз днес напуснах. Това ще помогне донякъде.

— Извинявай, но със заплатата ти можем само да си купим кафе за машината. Нямах представа каква бъркотия наследих — това *не го* казах на шефовете...

Той продължава с проблемите на „Работещо момиче“, а аз кимам заинтригувано, но не го слушам. Не че ми е скучно — *Боже*, не — Люис е най-интересният мъж, с когото съм била в леглото от... Бърз мислен преглед на всички мъже, с които съм била в леглото, който, даже и да броя Люис, възлиза на четири и половина (половината, защото с Джереми Крейн не бяхме в легло на купона на Карол Ленън, а по-скоро се натискахме *около* него)... Определено е най-интересният

за всички времена, но аз не го слушам, защото съм прекалено заета да си мисля колко е хубаво. Люис. Тук. В леглото ми. Достатъчно близо, за да забележа, че едното му зърно е малко по-високо разположено от другото, което отначало ми беше малко странно, но вече откакто цял час съм с него, го прави даже *още* по-интересен. И знае всичко за мен — даже гадните и позорни неща — и *още* е тук. Всичко изглежда идеално. Не, то е идеално...

До този момент, докато не се налага да излизаме от апартамента ми и да чета какво казва днес за мен „Мейл“, нито да се оправям с разочарования си баща, нито перспективата да посетя майка си в затвора. И мисълта, че се налага да ѝ кажа (което може би е за предпочитане сега, както е в затвора — поне ще съм отделена от нея с яка решетка). Но колкото и Люис да ме харесва, не вярвам да ме подкрепи в барикадирането и пестеливото изяждане на съдържанието на хладилника ми (една малка лазаня и нещо в пластмасова кутия, което си стои там, откакто го помня, и може да е сос „Болонезе“, но също така може да е и кучешка храна), докато не останем само на любов и не умрем в прегръдките един на друг блажено щастливи и великолепно слаби (поне в моя случай). Не, не вярвам да стане, а сега, като се замисля, и на мен не ми се ще.

Което означава, че по някое време в не твърде далечното бъдеще ще трябва да се облека и да *Посрещна Нещата Лице в Лице*. Сега не ми се мисли за това, поради което отново се заслушвам какво ми говори.

— ...Освен това, кой каза, че съм ти приел оставката? — казва той. — Вече като знам, че пишеш, ще искам от теб статии от по три хиляди думи. За секс, разбира се — това вдига тиража. Питай издателя си.

— Аз... ъъ... вчера го разкарах.

— Сериозно. Разкарала си един милион лири?

— Не беше цял милион.

— Въпреки това... Защо го разкара?

— Защото той е този, от когото изтича информация към „Мейл“.

— Че той само си върши работата — Люис изведнъж е заговорил с фирмения тон. — Задържа интереса на публиката — поддържа продажбите.

— Не ми пука. Обеща ми анонимност. Подписа договор.

— И защo е тази тайнственост? — Ловко прехвърля разговора към единствената тема, за която не искам да мисля. — И преди малко се канех да те попитам, но нещо се разсеях.

— Помниш ли онази жена, дето ти разказах за нея? Гласува за торите. Мрази педалите. В затвора.

— Майка ти ли? Тя ли не одобрява?

— Ами... определено... ъм... няма да одобри, ако... ъъ...

— Ти не си ѝ казала?

Защо се смее? *Изобищо* не е смешно, защo се смее, по дяволите? Това ли заслужих след две години агония? До някакъв гол тип с едното зърно малко по-високо от другото да ми седи в леглото и да се смее като запушена мивка, като че ли цял живот не е чувал нищо по-смешно? Е, може и да е прав. Може да е глупаво, тъпо, откачено и може би просто трябва да престана и да *се справя с това...*

Чакай малко, ами аз защo сега се смея?

Къде е Ант, когато ми трябва? Разходката му стана ужасно дълга и извънредно освежителна. Доколкото го познавам, сигурно е открил таен проход в живия плет в парка, където вече установява „Зона за секс“.

Вземам химикалката и написвам:

Ант — отивам при нашите. Трябва да приключа с тая работа. Ако не се прибера до шест, звъни на оня погребален агент, дето ми беше оставил съобщение на телефона. Къде си? Не искам да идваш с мен — това ще е пълна лудост, — но нямаше да ми навредят малко насърчителни (това ли е правилната дума?) думи на раздяла. Обичам те — Лили xxx

П.П. — Ако не се върна до шест, с Лиза можете да поделите CD-тата ми, но нека роклите да вземе тя.

П.П.П. — Казах на Люис и той още е тук! Ти си гений!

Сгъвам бележката и я пъхвам под една празна чаша на масата.
— Да дойда ли с теб? — пита Люис.

— Благодаря ти, но не мисля, че това ще е идеалната възможност „Запознай се с Родителите ми“. Мамо, татко, аз съм онази онази долна жена, дето пише мръсни книги, а това е новото ми гадже Люис.

Она. Това откъде дойде? Той гадже ли ми е? Поглеждам го. Още не е рипнал за към прозореца. Значи може и да е.

— Не вярвам да стане чак толкова страшно — казва той.

Отправлям му погледа си запазена марка „*Ти не знаеш нищо за Бикърстафови*“.

— Сигурна ли си, че не искаш да идвам? — пак ме пита той. — Виж сега какво ще направим. Аз ще те закарам дотам и ще те чакам в края на улицата — за всеки случай.

Мотая се бавно из хола на нашите и се чудя защо главата ми е мокра. Спирам пред огледалото и се поглеждам. От косата ми капе свинска кръв, струйките се стичат по лицето ми и по бялата ми сатенена... това роклята ми за първото причастие ли е? Виждам и нещо друго. Нещо много по-тревожно. Превърнала съм се в Сиси Спасек. Дочувам отгоре писъци и изкачвам стълбите... Стигам догоре... А оттам по извивките на стълбата към тавана... И влизам. Поглеждам я. Окаяна луда вещица, лишена от Божията любов. Моята майка. Тя не чува, че съм тук. Заета е да забива нож в безжизнената ръка на Ант. Последен щрих, тъй като комплектът ѝ „Кухненски дяволи“ вече е приковал неподвижното му тяло към гредите на тавана, където се е превърнал в едно иронично разпятие.

Очите му се отварят и ме поглеждат над рамото ѝ.

— Прости ѝ — прошепва, — защото не знае какво върши.

Тя най-после се обръща и ме вижда.

— Прибрала си се у дома, Кари.

— Не се казвам Кари.

— *Не* — изкрясква тя. — *Ти си Марша Мелу.*

— Май много не ти се отива? — казва Люис, милостиво прекъсвайки „Кари“ фантазията ми, преди да е преминала съвсем естествено в „Екзорцистът“ и аз да съм завъртяла глава на сто и осемдесет градуса и да съм започнала да повръщам грахово-зелена бълвоч и да наричам майка си п... на латински.

— Изобщо не ми се отива — отвърщам, вторачена в светофара, молейки се да остане кървавочервен още, да речем, седмица или две.

— Виж сега какво ще ти предложи. Докато ѝ казваш, си я представяй гола... С онзи градинар или какъвто там беше. Така изобщо няма да ти изглежда самодоволна и права и ще можеш...

Останалото не го чувам, защото главата ми е излязла от прозореца на колата и повръщам върху боята. Е, поне бълвочът не е граховозелен.

Адът сигурно е къща близък с четири спални, ровър отпред и възрастни хортензии... Чакай малко, изведнъж ме обзема внезапно усещане за дежа ви. Тази мисъл кога ми е минавала през главата? Сетих се. Когато си дойдох преди няколко седмици, подготвена да снеса на мама и татко Голяма Новина. Днес ще е още по-трудно — тогава на китките на мама нямаше следи от белезници, които тя да може да потрива самосъжалително.

Поглеждам за последно паркирания на неколкостотин метра по-надолу Люис, отварям градинската порта и стъпвам на алеята. Когато стигам до вратата на къщата, бръквам в джоба си за ключовете, но спирам. Още не съм готова да вляза. Клякам, отварям капака на отвора за пощата и надниквам през процепа. Никакви признаци на живот. Татко сигурно е в съда за делото на мама за гаранцията или нещо такова. Защо не се сетих? Защо не се обадох първо? Мога да вляза и да чакам... Не, по-добре да си тръгна... По-късно пак ще пробвам... А може и да не пробвам.

— Какво си въобразяваш, че правиш?

Подскачам стресната. Обръщам се и виждам над себе си сенчеста фигура. С чук в ръка. И дълго длето. И кутия лепило.

— Здравсти, татко — изричам нервно.

— Пак ли ме шпионираш? — пита той. Идва право от „Направи си сам терапията“, но явно не се е получило Изобщо не звучи по-дружелюбно от миналата вечер.

— Не... Тъ... Не. Просто гледам дали има някой вкъщи

— Следващия път пробвай със звънеца.

Ирония? Това е нещо ново за татко. През последните двайсет и четири часа научих доста за него. До снощи изобщо не бях предполагала, че има нерви. Нито че знае думичката с „ш“. Нито за

иронията. Като цяло е доста по-интересен, въпреки че ми беше по-спокойно, когато беше скучен. Моят ядосан, ругаещ, саркастичен нов баща минава покрай мен и влиза в къщата. Аз се отдръпвам, предпочела относителната безопасност на стълбището.

— Е, няма ли да влезеш? — казва той. — Ела да се присъединиш към щастливото семейство...

Хайде пак иронията.

— ...Сестра ти вече дойде.

Лиза е тук? Нещо не мислех, че скоро ще я видя.

— ...а майка ти спи горе. Доста беше травмизирана, като я доведох. Обадох се на доктора и той ѝ даде някакви успокоителни. Ще си правя сандвичи. Ти искаш ли?

Е, това е „добре дошла“. Някакъв вид.

— Благодаря, не искам — казвам, макар че съм умряла от глад.

Той се отправя към кухнята, а аз влизам в коридора и старателно търкам крака в изтривалката. Не ща да добавям и следи от стъпки към списъка на углавните си престъпления. Надниквам в хола и забелязвам Лиза седнала чинно на дивана. Обикновено тя си разпростира крайниците по меката мебел като октопод. Сега коленете и глезените ѝ са събрани, а ръцете ѝ почиват смирено на коленете ѝ. Прилича на кандидатка по обява за гувернантка. Интересно как вината променя хората. Телевизорът работи и Лиза гледа как Ан Робинсън обижда някакви хора от публиката, но съзнанието ѝ е другаде. Даже не забелязва, че влизам в стаята.

— Здравсти — казвам тихо.

— *Мамка му* — изписква тя и подскача от канапето. — Кога влезе?

— Току-що... Мама как е? Видя ли я?

Тя поклаща глава.

— Татко не ме пуска при нея.

— Той как се държи с теб?

— Ти как мислиш? Направо не мога да повярвам, че снощи бях в тази стая и го обвиних, че са му правили свирка... И точно тази дума употребих — добавя шепнешком и потръпва от спомена.

— Беше много кофти, нали? — съгласявам се. — На мама предявили ли са ѝ обвинение?

— Още не. Май ще има две дела за щети. Ама адвокатът ѝ смята, че няма да лежи.

— Страхотно облекчение — казвам, забелязвайки иронията. Сядам до нея. Потъваме в мълчание и гледаме как Ан Робинсън насъсква група съвършено непознати хора да се мразят едни други.

— Къде беше днес? — пита Лиза след няколко минути. — Опитвах се да ти се обадя, преди да дойда тук.

— Изключих си телефона... Люис дойде.

— О, страхотно. *Фантастично*. Прекрасно. *Люис* дошъл...

Много е заразна, тази ирония.

— ...Докато ние, останалите, се побъркваме, вие с Люис бягате от работа и правите секс.

— Кой каза, че сме правили секс?

— Защо иначе ще си изключваш телефона?

Пренебрегвам брилянтната ѝ дедукция.

— Казах му.

— Сериозно? — ахва тя. — Че ти почти не го познаваш.

— Време е да сложа край на лъжите — плагиатствам аз от Ант. Е, поне засега стратегията му е успешна.

— Радвам се, защото ми се струва, че много скоро тайната ти, така или иначе, ще излезе наяве. Видя ли днешния „Мейл“?

Тя посочва сгънатия вестник на масата за кафе. „НАМЕРЕТЕ Я“ — настоява заглавието. След това отгръща вестника, за да ми покаже снимката на долната половина от страницата.

Аз, вперила мъртви очи в читателя.

— *Мамка му* — казвам, но от устата ми не излиза и звук. Прилошава ми и ако току-що не бях повърнала по колата на Люис, щях сега да го сторя на килима. Танцьорите ми са се върнали, този път с подкрепления — отряд високо мотивирани палестински терористи камикадзе.

— Гадно, нали? — казва Лиза.

Вземам вестника и започвам да изучавам снимката. Не е точно „гадно“ думата. Може да е само нечия умела компилация въз основа на подробностите, предоставени от Джейкъбсън (най-вероятно), но все пак съм аз. Моята коса, мойт нос и даже моята голяма бенка на дясната буза. И още нещо. Снимката притежава онази характеристика на всички фотороботи, които сте виждали. Да го наречем зло. Искам да

кажа, кой не е поглеждал фоторобот и моментално не си е помислял „Виновен“? И да беше ме изтипосал „Мейл“ с тридневна брада и десетсантиметров белег, пак нямаше да изглеждам по-зловеща. Пред моята снимка тази на изрусената Майра Хиндли в ареста изглежда като портрет на на Детегледачката на годината. (Майра Хиндли — британска детеубийца от 60-те години на XX в. — Б. пр)

— Лили, успокой се. Дишаш тежко — казва Лиза. — Това не си ти. Само някакъв фоторобот.

Не мога да ѝ отговоря, но сред хаоса в главата и кореми ми едно нещо пропява с кристална яснота. Трябва да им кажа. *Днес.*

— Лиза, трябва да им кажа — прошепвам.

— Знам... Както и да е, дай за малко да сменим темата — продължава тя с весел тон, който нямаше да изглежда по-насилен, даже да ѝ бяха насочили пистолет към главата. — За мен и Дан.

— Кой? — питам замаяна.

— Гаджето. Онзи, който определено не е от триада.

— *Боже*, Лиза, извинявай. Съвсем се...

— Замисли ли? Няма проблем. Позволено ти е.

— Дан — казвам аз. — Какво става?

— Адска гадория — отвръща Лиза.

— Кое е „адска гадория“? — прекъсва я татко, с пълна уста.

— Нищо особено — инстинктивно отвръща Лиза.

— Добре... Добре, „Нищо особено“-то мога да го приема — казва и се настанява във фотьойла. — И имате ли нещо против да изключите тази простотия? От тази жена направо ми се повръща.

Лиза изключва телевизора и ме поглежда шокирана. Знам какво си мисли. „Най-слабото звено“ е любимото предаване на мама. То е нещо много *тори* — според нея е достоен за възхищение начинът, по който се поощрява оцеляването на най-силните, без спасителна мрежа за слабците. Сигурно си мисли, че здравната система трябва да се управлява по същия начин и здравният министър да казва на незаслужилите бъбречноболни „Вие сте най-слабото звено. Сбогом“, преди да отвори дупката в пода. Винаги съм си мислила, че това е любимото предаване и на татко. Той винаги го гледа заедно с мама от начало до край и през цялото време изисква тишина. Но явно от *гадната* Ан Робинсън му се *повръща*. Нещо се е променило. Искам да

го погледна и да разбере какво, но не мога. Вместо това си зяпам краката.

— Наистина ужасно съжалявам — мърморя на отражението си в обувките.

— Моля? — пита той.

— Аз... *Ние* съжаляваме. Знаеш. Задето си помислихме...

— Сестра ти вече ми каза. Какво, по дяволите, ви накара да си мислите, че имам любовница?

— Всъщност мама — отвърщам. — Тя... ъъ... се *тревожеше* за теб.

— Защо не се учудвам? — отвърща той уморено и толкова тихо, че май само той трябваше да се чуе.

— Съжалявам и за мама. Задето ѝ причиних това.

— Какво, да не си ѝ ти тикнала спрея в ръцете и да си ѝ казала да пише глупости?

— Не, ама...

— Какво тогава се извиняваш? Майка ти е направила всичко това сама.

Това ме изважда извън релси. Защо не ме обвинява? Да не е забравил правилата в семейството? Защото ако не обвини мен, мама ще убие и него.

— Но можеш да ме просветиш за едно, Лили — продължава той. — Като се има предвид *уязвимостта* на майка ти напоследък, защо ѝ каза, че приятелят ти е гей? Винаги съм си мислил, че ти си по-разумната от вас двете. И че не си човек, който ще скрие спящо куче в ребрата.

Какво да му кажа? „Е, татко, *опитвах се да създам димна завеса, за да не забележи тя, че аз корумпирам обществения морал със сензационно мръсната си книга?*“ Всъщност трябва да кажа точно това, но... Не мога. Още.

Но татко не чака отговор от мен. Продължава:

— Не ме разбирай накриво. Изобщо не ми е работа какъв е приятелят ти. И да е епископът на Лимърик, и да се облича в дамско бельо под расото, все ми е тая...

Какво става тук? Баща ми звучи опасно *либерално*.

— ...Ако питаш мен, аз винаги съм смятал, че църквата е идеалният естествен избор за един хомосексуалист...

Чакай малко. Току-що си спомних първия доклад, който Лиза получи от Колин Маунт: татко забелязан в сандвич-бар с вестник „Гардиън“ под мишница. Тогава се измайтапих, но сега разбирам. *Било е знак.*

— ...Какво друго да правят при традиционния натиск да вършат общоприетото и да се женят. Ами Исус?

— Какво Исус? — питам. Вече съм страшно разтревожена. Алтернативните възгледи за Божия Син са абсолютно забранени под покрива на мама.

— Всичките тези ученици? Май много не си е падал по женската компания. И да речем, че се окаже, че е бил гей, това няма ли да хвърли съвършено нова светлина върху всичките му прекрасни приказки за толерантността и любовта към ближния? Не, аз смятам, че за хората като твоя приятел се насаждат прекалено много предразсъдъци. Да си живее живота и всичко хубаво, бих казал аз. Ето от това ми стана най-много неприятно от постъпката на майка ти.

Поглеждам към Лиза. Тя е също толкова стъписана, колкото мен.

— Единственото, за което се тревожи тя, е да не я изключат от партията — продължава татко, — но аз се тревожа, че е била способна да извърши нещо толкова изпълнено с *омраза*. Като се съвземе, ще ѝ го кажа.

Ще ѝ каже това? Смята да изрази мнение, което знае, че тя няма да хареса? Това е мъжът, който години наред уверява жена си, че обича зеленчуците си *именно* варени четирийсет и пет минути и повече, въпреки че от давенето му винаги е било ясно, че не е така. Не вярвам на ушите си. Ама пък може и да ѝ каже. В крайна сметка вече призна, че от *гадната* Ан Робинсън *му се повръща*, което по скалата на мама сигурно е съвсем малко по-лошо от предположението, че Исус е педал.

Хиля се. Поне вътрешно. Татко направо ми вдъхна увереност. На него му се налага да *живее* с мама и щом най-накрая е решил, че е време да надигне глас и да си отстоява правата, така ще направя и аз. Ще ѝ кажа *всичко*. И ще почна, като кажа на татко.

Защото *знам*, че той ще разбере.

Леле, от това, което чувам последните минути, може да и да *одобри*.

— Татко, има още *нещо* за Ант.

— Какво, да не носи дамско бельо под расото?

— Е, можеше и да носи... ако носеше расо. Той не е свешеник.

— Мамка му — стряска се той и от устата му изригват трохи. — Само не казвай на майка си...

О, значи новият смел татко е бил едnodневка — която току-що приключи деня си.

— ...Недей, аз ще ѝ кажа, като се оправ...

Прекъсва го отварянето на вратата.

— *Какво* ще направиш, като се оправя, Брайън? — висомерно пита майка ми, която изнервящо се е оправила.

— Нищо особено, скъпа — отвръща татко, рипва и се запътва към нея. — Наистина не трябваше да ставаш. Докторът каза...

— Остави го доктора — процежда тя, когато той стига до нея. — Ти защо го остави да ме натъпче с всички тия лекарства? Знаеш ми мнението — добавя, приравнявайки леките успоителни с крек и хероин.

Наблюдавам как татко ѝ помага да седне в другия фотьойл. Голите ѝ крака изглеждат подпухнали под халата. Но мозъкът ѝ си е наред — той очевидно е недосегаем за успокоителните.

— Искаш ли чай? — малодушно пита татко, виждайки в горещата напитка спасителен тунел към кухнята.

— Не, благодаря — отвръща тя. — Искам да си поговоря с Лили.

Пронизва ме с поглед, същия, който помня от деветгодишна, когато ме изгониха от час, защото дръпнах плитката на Белинда Пери толкова силно, че си глътна машинката на ченето. Свивам се на дивана и виждам, че татко прави същото във фотьойла. Но ми е кофти да го видя толкова бързо да се връща към... ами... *татко*, много добре знам какво ти е. Сигурно ти е било много лесно да говориш, докато си мислел, че лежи горе безпаметна.

— А сега, Лили, истината — продължава мама. — Откога знаеш?

— Кое да знам? — прошепвам.

— Че *приятелят* ти е хомо?

Сега мога да направя това, което обичайно правя в такава ситуация: да излъжа през зъби и да кажа нещо от рода на „*Божичко, мамо, току-що разбрах и бях шокирана колкото теб. искам да кажа, не тръгнах из Манхатън да пиша хомофобски гадости по стените, но много добре те разбирам.*“

Но не го правя.

Вместо това казвам:

— Знам от около дванайсет години.

Въпреки ужаса си, ѝ казвам *истината*, което ме шокира колкото нея. За миг и двете не успяваме да обелим и дума. След това тя казва:

— *Дванайсет* години. Знаела си през цялото това време и си го водила в *къщата* ми и си му позволявала да сяда на *масата* ми.

— Къщата е и моя, Шарлот — уклончиво се обажда татко. Явно изпробва новия си характер, но нещо не му стои както трябва.

— Млъкни, Брайън — отсича тя. — Не мога да повярвам, че си ми причинила това, Лили.

Да бях я пробола с ръждив меч, пак нямаше да изглежда толкова наранена. Това трябва да ме ядоса. Имам предвид чистото *лицемерие*. Това е жената, която изля върху вратата на църквата чиста омраза и която — *да не забравяме* — се е въргала под рододендроните с шибан градинар, с когото се е запознала на цветарското изложение в Челси. Същата, която след това има наглостта да предположи, че татко си има любовница. И обвинява мен? *Трябва* да кипна от гняв, но не става. Вместо това усещам как както винаги ме залива вина. *Моля* се яростта да се надигне в мен, защото знам, че ще се справя с това само с нещо като сляпа ярост (или наркотици), но тя не идва и аз отново жално си зяпам обувките.

— И като знаеш какво си направила, как можа да му *позволиш* да стане *свещеник*! — добавя мама, давайки ми ясно да разбере, че съм наранила не само нейните чувства, но и Божиите. — Като че ли по света няма достатъчно проклетия, та и те да се подиграват...

— Трябва да ти кажа още нещо — мънкам аз. Страх ме е, но не мога повече да слушам поредното ѝ изстъпление по повод на гей свещениците. Поемам си дълбоко дъх и заявявам: — Ант не е свещеник.

Не обръщам внимание на ахването ѝ, нито на жестоката кашлица на татко, защото току-що съм видяла Ант на панорамния прозорец на хола. Застанал е точно зад мама и наднича към мен през мрежестите пердета. Още от училище си го биваше да подбира комичния момент. Много ми е драго, че не си е изгубил усета. Но какви ги върши, за *Бога*! Не разбира ли, че появата му е съвършено сигурна рецепта за масово клане? С какво си въобразява, че ми помага? Трескаво му махам да се разкара, но той само си лепва по-силно носа на стъклото,

което, естествено, кара мама и татко да се обърнат и да видят какво става. Ант схваща за секунда и се скрива под перваза.

— Какво става? — пита мама.

Не знам какво да кажа, но за щастие Лиза отговаря вместо мен:

— Някакъв тип. Приличаше на амбулантен търговец.

— Зарежи го — процежда мама. — Да си дойдем на думата. Защо ми каза, че е свещеник? Как можа да ме накараш да мисля, че е така?

— Защото я беше страх да ти каже истината, мамо — спасява ме отново Лиза.

— Какви ги говориш?

— Е, как щеше да реагираш, ако ти беше казала, че е емигрирал, за да отиде на работа в нощен клуб, наречен „Семинарията“?

— Ами, щеше да ми стане неприятно, но щях...

— Я стига. Щеше да направиш същото като вчера и щеше да откачиш. Затова Лили реши да избегне усложненията и да... Е, излъга те.

Мама е зашеметена. Като че ли и през ум не ѝ е минавало, че ни е страх от нея. Като че ли писането по църковни врати е ежедневие за един уважаван стълб на обществото и изобщо не е нередно. След това жално казва:

— Ама аз винаги съм ви възпитавала да не лъжете... Колко още лъжи сте ми наговорили? — Пронизва ме с най-широко ококорения и най-жален кучешки поглед, който съм виждала извън обява за осиновяване на домашен любимец. Опитва се да предизвика съчувствие и, майко мила, успява, защото се чувствам ужасно. Лиза ме сръгва — мой ред е да я халосам с Голямата...

Не реагирам. Не мога да направя нищо.

За мама мълчанието ми е равносилно на признанието във вина, което ѝ трябва, поради което се впуска в самосъжалителната тирада, която съм чувала хиляди пъти и която успява да ми въздейства всеки път.

— Винаги съм се опитвала да върша това, което е редно, да ви насаждам *ценности*, и вижте докъде стигнах. Едната ми дъщеря иска да заминава за Хонконг с китайски гангстер, когото я е срам да доведе вкъщи, а другата не може сама да каже и истината...

Млъква, защото телефонът звъни.

В джоба ми.

Мобилният.

Изваждам го и го гледам тъпо, докато вибрира на дланта ми.

— Няма ли да вдигнеш? — натяква майка ми. — Сигурно е приятелят ти педал.

Вдигам го до ухото си.

— Стигнахте ли до веселата част? — пита приятелят ми педал.

Защо си дава труда да звъни? Защо просто не кресне от хортензиите?

— Моментът... въ... не е... подходящ — отговарям — като че ли *наистина* ще му кажа как върви.

— Виж какво, няма проблем. Не ми казвай нищо. Но ако тя извади пистолет или нещо подобно, три са думичките, с които да ѝ затвориш устата: „*Цветарското изложение в Челси*.“

И затваря.

— Амбулантен търговец — казвам. — Ха...

Татко се засмива немощно, но майка не го чува. Забелязала е броя на „Мейл“ на масичката за кафе. Взема го и поглежда снимката, поглежда истината, която буквално я зяпа в лицето.

Май няма да се наложи да ѝ казвам, защото сама ще разбере. Дъхът ми спира, докато чакам да ѝ просветне... Но не ѝ просветва и след малко казва:

— В тъжен свят живеем. Що за хора ѝ купуват на тая...

Докато мама се мъчи да измисли подходящо название за писаното от мен, Лиза отново ме сръгва — яко. Това *определено* е моят повод — направо паднал от небето.

Но аз все още не мога да го направя и вече не знам накъде да гледам. Не мога да погледна нито към мама, нито зад гърба ѝ през прозореца, защото Ант отново се е появил иззад храстите, а сега и Люис е с него. Само това ми липсваше — чисто новото ми гадже в ложата на представлението на „Скапани фамилии“.

Това. Е. Ад. И аз не издържам.

Не съм единствената, защото Лиза прекъсва мъчението ми с фразата:

— Лили, виж какво, това е тъпо. Ще им кажеш ли, или аз да им кажа?

Хвърля ми поглед, който трябва да е окуражаващ, но по-скоро изглежда като „*Моля ти се, спаси ни всички от това нещастие и приключи най-после с тая работа*“.

— Какво ще ни кажеш? — плахо пита татко, най-после излязъл от плетения си бункер.

— Лили иска да ви каже, че...

— Аз ще го направя, Лиза — отвърщам, най-после възвърнала гласа си. Лиза е права. Трябва да сложа край на това. — Вижте — започвам с треперещ глас, — сигурно няма да повярвате. Понякога даже аз не вярвам. Знам, че няма да ви стане приятно, но сте ми родители и трябва да знаете...

По дяволите, прекалявам с усукването, но не знам откъде да започна. Приковавам очи в мама и се опитвам да направя това, което предложи Люис. Насилвам се да си я предстаня как се въргала из насажденията с Пат градинаря, но той ми излиза малко като червенобузест Роналд Макдоналд. Това не ми помага. Съсредоточи се, Лили. *Кажу й*.

— Права си, мамо — продължавам да увъртам, като че ли това ще омекоти удара, когато най-накрая дойде. — Не трябваше да те лъжа за Ант...

Брилянтният нов план на Ант! Това е.

— Не трябваше да крием разни неща един от друг, нали така? — продължавам, без още да знам как ще включа вълшебните думи на Ант във всичко това, но твърдо решена поне да опитам. — Искам да кажа, ние *всички*... Да вземем... ъм... например татко.

Мама е озадачена. Татко всеки момент ще получи удар — *да ме вземете къде?*

— Представи си той да ти каже, че отива... ъм... някъде по работа, но всъщност се измъкне на излет...

Мама вече изглежда заинтригувана. Може би най-накрая ще успее да извади кирливите ризи на татко, а и моите.

— ...до... ъм... *цветарското изложение в Челси*.

Ред е на мама да получи удар от паника.

— Защо ще го правя? Майка ти е тази, дето обича да се занимава с градината — казва татко напълно объркан.

Мама мълчи. За пръв път в живота ми излъчва малодушие. Сега мога да го направя. *Ант, благодаря*.

— Това е съвсем хипотетично, татко. Просто се опитвам да кажа, че трябва да сме по-открити един с друг... Като например това, което аз ще ти кажа сега... Защото ще ти кажа нещо, което...

— Какво? Какво ще му кажеш? — Мама почти е скочила на крака и се тресе от паника. Какво може да ми направи? Тя е изплашена. А аз съм почти на финала. Мога да го направя.

— Аз съм Ммм

— Омъжена? — възкликва татко. Какво им става на всички с това омъжване?

— Не, татко! Остави ме да довърша. Тъкмо исках да кажа...

— Престани! Каквото и да е то, изобщо не знаеш нищо за цветарското изложение в Челси. Тази година даже не съм ходила. Беше...

— Остави я да довърши, Шарлот. Какво е то, Лили?

— Тъкмо исках да кажа...

И дотук. Не мога да произнеса и звук. За пръв път през целия си живот съм постигнала надмощие над майка си, но пак не мога да го направя. Що за жалко създание съм? Цветарското! изложение в Челси ме докара дотук, но няма да ме преведе през финиша. Травмата е прекалено голяма и тялото ми е решило, че това е идеалният момент да откаже да работи. Усещам как коленете ми омекват — явно те ще са следващите. Поглеждам безпомощно към Лиза, която изглежда странно спокойна.

— Няма проблем, Лили — изправя се тя и се обръща с лице към мама и татко. — Онова, което се опитва да ви каже, е, че е сестрата на Марша Мелоу.

— Какви ги говорите, за Бога? — възкликва мама.

— Мамо, татко — ведро обявява Лиза. — Аз съм Марша Мелоу.

— Можеше да е и по-зле — говори Лиза, докато Люис ни вози към болницата на северен Мидълсекс. — Можеше да сме на път за моргата. Всичко е добре, когато завършва добре, нали така?

Лично аз не бих окачествила това, че мама хвърли овчарката си от костен порцелан през голямото стъкло на хола (уцелвайки Ант по челото), преди да се барикадира в гаража, където погълна съдържанието на бутилка „Тоалетно пате“ като щастлив край.

Докато татко се опитваше да разбие предната ролетна врата, Люис сложи едно рамо на тази между гаража и кухнята. Беше като Том Круз в „Мисията невъзможна“ и аз тайно се възхитих (докато едновременно се притеснявах, че му се наложи да демонстрира мъжествеността си, заобиколен от роднините ми, които се държат като шимпанзета със сериозни психически недъзи). Вратата поддаде преди рамото на Люис и вътре той откри мама припаднала на пода. Докато оглеждаше какво ѝ има, аз звъннах на 999. След това открих празната бутилка „Тоалетно пате“. Трескаво затърсих предупреждението: *„В случай на поглъщане пийте големи количества вода и потърсете незабавна медицинска помощ.“*

— Бързо, дай ѝ вода — извиках.

— Няма нужда — спокойно каза татко, който тъкмо отвори предната врата и се присъедини към нас. — Тя точно с това се е опитала да се самоубие.

Откъде мама да знае, че татко е взел празната бутилка от препарата за кенефи и я е напълнил с дестилирана вода — защото открил, че хитро извитото ѝ гърло е идеално за допълване на акумулатора на колата. Тя цял живот се оплаква от това, че той непрестанно човърка нещо, а сега това ѝ спаси живота. Предполагам, че припадъкът ѝ се дължи на шока, а не на отровния удар чиста горска свежест, получена от вътрешностите ѝ.

Линейката пристига и отнасят все още несвястната ми майка на носилка. След това се погрижват за Ант, който кърви на моравата,

обгрижван от Лиза.

Сега следваме линейката, в която са мама и татко. Най-ироничното е, че и Ант е вътре с тях. Щеше да ми е смешно, ако наистина не се тревожех за него.

— Ще се оправи нали? — Лиза виновно пита лекаря, докато стоим на безопасно разстояние и гледаме как мама кротко лежи на количка.

— Получила е шок, но ще се оправи — казва той с предназначения си да успокоява докторски глас. След което добавя: — Макар че в трахеята ѝ са останали няколко упорити петна от варовик.

Историята с „Тоалетното пате“ явно ще забавлява спешното през дългите му нощи.

Някаква сестра ме докосва по рамото.

— Извинете, госпожице. Приятелят ви иска да ви види. Ей там зад завесата.

Отивам при кабинката и намирам Ант. Шие го някаква млада лекарка, която изглежда сякаш не е спала от няколко месеца. Сядам и я чакам да свърши/да върже възела и да зашие клепачите на Ант един за друг.

— Как си? — питам го, докато тя най-накрая завързва възела.

— Струва ми се, че ей тук още имам парченца от скапаната овчарка... Ама, да, добре съм. Винаги съм искал да имам белег. Ами ти?

— И аз съм добре. Още съм замаяна, но иначе съм добре.

— От суматохата разбирам, че тя вече знае — заключава той.

— Почти... Мисли, че е Лиза.

Той се разсмява.

— Чакай, ще ми обясниш след малко... Искам да се насладя на тази идиотщина.

— Като говорим за идиотщини, ти какво правиш тук?

— Мислех да помогна с нещо. Тъпо, а?

— Какво си въобразяваше?

— Искях да привлека част от огъня, да поема малко вина. Реших, че ще съм ѝ идеалната мишена. И бях напълно прав — казва и опипва ужасната петсантиметрова рана на челото си.

— Наистина благородно от твоя страна... Благодаря ти.

— Твоят Люис ми изглежда симпатичен.

— Изненадана съм, че си успял да си създадеш мнение сред целия този Армагедон.

— Е, това са само първи впечатления. Успяхме да се запознаем, докато пълзахме из храстите — стори ми се добър на четири крака.

— Благодаря ти, че ми помогна да се оправя и с него. В един момент ми се стори, че планът ти няма да сработи, но...

— Винаги трябва да имаш вяра в мен, Лили. Той сега къде е?

— Говори по телефона — беше забравил, че днес е печатен ден.

— Това какво е?

— Когато печатат списанието. Ако не се обади, в понеделник в него няма да има нищо.

Лекарката се оправя и си сваля ръкавиците.

— Благодаря ви — мило казва Ант. — Сигурно си мислите, че всичко е малко откачено.

— А, напълно нормално — нехайно отвръща тя. — Сега отивам да търся изкуствения нокът на онзи трансвестит. Няма да ви казвам къде го е изгубил.

Лиза, Ант и аз седим на стъпалото на линейката, а аз пуша.

— Знаеш ли, винаги съм смятала за напълно нелогично да забраняват да се пуши в болниците — казва Лиза.

— Откъде-накъде? — пита Ант.

— Ами, там всички и без това са болни. Какво ще им навреди малко пасивно пушене?... Лили, все се каня да те питам. Какви бяха тия глупости с цветарското изложение в Челси?

Ант се разсмява и на мен ми се прииска да ѝ кажа, но откакто сме пристигнали, е надвиснал един много по-голям въпрос.

— После — казвам. — Лиза, защо го направи?

— Е, някой най-накрая трябваше да изрече шибаната реплика — ти се забави прекалено.

— Хайде, сериозно.

— Не можех да те гледам как страдаш и минута повече. Освен всичко останало, се чувствам наистина виновна. Последните дни сигурно са ти били кошмарни, а пък аз се занимавах само с Дан.

— Божичко, Дан — ахвам аз. Знаех си, че има нещо свършено несвързано с гей свещеници и порно книги, за което трябваше да

говорим. — Какво става. Да не си бременна?

— Абе понякога надминаваш и мама. Не, не съм. Той иска да се омъжа за него.

— Лиза, това е *фантастично*... — Но физиономията ѝ се сгърчва. — ...Не е ли?

— Е, досега никой не ми е предлагал — отвърща тя след кратък размисъл. — И пръстенът е достатъчно голям да задави кон... Но той е *тори*.

— Живяла си с това цели две години. Ще трябва да преживееш някак мисълта, че мама ще го хареса. Освен това ми се струва, че една такава сламка няма да ѝ навреди. Направи услуга на всички ни и кажи „да“.

— Вече казах „не“ — прошепва тя.

— Нали не си...

Поглеждам лицето ѝ и тъжните ѝ очи.

— Всичко ли свърши? — питам.

— Тази сутрин отлетя за Хонконг, така че май, да — скръбно отвърща тя.

— О, Лиза, адски съжалявам.

— Ще се оправя — смело отвърща тя. — Вече... срещнах друг.

— *Лиза!*

— Той в момента е в Гоа. Страхотен е. Нямам търпение да те запозная с него. (Гоа — малък район в Индия — Б.пр.)

— Не ми казвай — обажда се Ант. — Той е международен трафикант на оръжие.

— Как можа да го кажеш? — възмущава се Лиза. — Плаща си данъците и всичко. Има си собствен бизнес.

— Какъв? — питам аз.

— Стриптийз бар в Бетнал Грийн.

Пфу! След кошмарната перспектива да се узакони с консервативния Дан, направо се радвам, че отново е влязла в релси. След кратко мълчание казвам:

— Още не си ми отговорила като хората на въпроса. Защо поевината?

— Защото това, че се занимавах само с Дан, не беше единствената причина да се чувствам виновна. Винаги си казвала, че аз

те забърках в тази каша и си права, аз го направих. Стори ми се справедливо да те измъкна от нея.

— Нямаше нужда, да знаеш.

— Знам, ама какво да правя като съм си такъв ангел? Освен това винаги съм била черната овца, нали? Това е просто поредното престъпление, което мама може да ми лепне в досието, а пък от нейна гледна точка пак ѝ остава една дъщеря, която

някой ден ще я последва в рая.

— Да, ама сега какво ще правим?

Не успява да ми отговори, защото татко излиза от болницата. По навик панически изгасям цигарата си в стената. Той ни забелязва и се отправя към нас с мрачно изражение.

— Какво става? — питам го тревожно, когато пристига.

— Спи... Докторът ѝ даде достатъчно успокоителни да приспят слон... Ти знаеш ли, че това е единственото животно с четири колена?

— Адски съжаляваме за това, което се случи... Лиза, нали? — казвам аз.

— Да, татко — присъединява се сестра ми с по-съжаляващ тон, отколкото някога съм я чувала.

— Майка ви трябва да съжалява — изръмжава той. — Стъклото на хола ще струва цяло състояние, да не говорим за вратите на гаража. И отсъствието ми от работа. Днес трябваше да получа първата си голяма поръчка за цветни закачалки. Не, *по дяволите*, тя трябва да съжалява.

Той забива поглед в земята и поклаща глава. След това я вдига рязко и двете с Лиза трепваме.

— Колкото до теб — казва, вперил поглед в Лиза, — е, нямам думи. Написала си книга... Онази книга. Не мога да повярвам, че го казвам... Точно днес... Но това е моментът, с който най-много се гордея в живота си.

След като всички в списанието сме се събрали, Люис се качва на едно бюро и прочиства гърло.

— Знам колко са разтревожени всички от слуховете за закриване на списанието — започва той. — Честно казано, не бяха само слухове и през последните месеци се опитвах да отложа екзекуцията. Тъкмо се канех да се предам, когато се случи нещо забележително — нещо, за което съм сигурен, че ще гарантира бъдещето на „Работещо момиче“.

Той бръква в джоба си и с малко театрален жест изважда касетка.

— На тази касетка има нещо, за което всеки вестник, списание и телевизия в страната вероятно биха извършили сериозно престъпление, ако можеха да сложат ръка върху него.

Млъква, за да повиши напрежението — признавам, че си го бива.

— Знам, че главните редактори обичат да злоупотребяват с думата „ексклузивно“, но това тук е истинското нещо — автентично двайсет и четири каратова световно ексклузивно интервю. Първото интервю изобщо с Марша Мелоу.

На всички (е, без един) им идва като гръм от ясно небе и стаята експлодира. Когато Люис свика събранието, всички (е, без един) решиха, че знаят за какво става дума и вече правеха догадки какво от офиса ще ни позволят да изнесем, преди да ни връчат заповедите. Марша Мелоу изобщо не фигурираше в дневния ред.

Люис скача от бюрото и незабавно бива обсаден от потупваща го по гърба тълпа. Аз поглеждам и цъфвам, защото поне веднъж нещо е станало така, както съм си го фантазирала. Ако на всеки се полага по един звезден момент в живота, това трябва да е моят.

Джули, която е застанала до мен, ме прегръща.

— Страхотно — писка тя. — Мислиш ли, че ще можем да се срещнем с нея?

— Нямам представа — отвърщам аз. — Освен това, аз няма да съм наоколо.

— О, забравих, че това ти е последната седмица — ожалва ме тя.
— Защо си тръгваш точно когато става добре?

— Ъъ... Мисля, че си свърших работата — отвърщам. Винаги ми се е искало да употребя тази реплика — срамота, че публиката изобщо не я забеляза.

Диди се присламчва към нас и казва:

— Лили, колко жалко, че няма да те има, когато списанието стане мега. Но ти и без това напоследък ми изглеждаше доста отнесена. Предполагам, че не всеки издържа на напрежението в едно *лъскаво* списание.

Много ми е драго да я видя в старата ѝ кожа.

— Какво облекчение, че тайната най-после се разбули — продължава тя.

— Знаела си за интервюто? — изписква Джули. — Боже, как можа да си траеш?

— Не очаквам да разберете — отвърща Диди и поглежда Джули с унищожително превъзходство, — но *дискретността* е ключов фактор, когато работиш за главния редактор.

— Ти говори ли с нея? — въодушевено дърдори Джули.

— Да, няколко пъти.

— Как изглежда? — питам аз — е, не можах да се сдържа.

— О... ами — усуква тя. — По телефона е трудно да се разбере.

— Не е ли малко надута — продължавам, — нали разбираш, след целия този успех?

— Ъм... малко.

— А откъде е? Има ли акцент?

— Ъъ... не съвсем.

— Трябва да има поне нещо. Северно? Уелско? Ирландско?

— Ъм... ъъ...

— Шотландско?

Докато Диди си гризе нервно ноктите, аз осъзнавам колко много се наслаждавам на мъките ѝ. Садистичната жилка е новост за мен — но предполагам, че не може някой да пише за садо-мазо колкото мен и да не му се лепне поне малко.

— Сетих се — в „Мейл“ пишеше, че била лондончанка — продължавам. — Като мен ли говори?

— Тъ, не, не съвсем. Всъщност говори доста... — Тя млъква, докато търси необходимата дума. — ... скромно? Да, точно така — скромно.

Поглеждам през рамото ѝ към Люис, който си пробива път през тълпата. Когато стига до нас, Джули не му дава мира.

— Люис, кажи ни, кажи ни — как изглежда?

— Почакайте и ще видите — отвърща той с хладна усмивка, която маскира истинските му чувства — ако имаше опашка, щеше да я размахва победоносно.

— Оо, *моооля* те!

— Само едно ще ви кажа — ухилва се той. — Всичко друго е, но не и скромна.

— Ама Диди каза друго.

— А тя откъде знае? Изобщо не съм ѝ казал за нея.

Докато наблюдавам как Диди влиза в гроба, който сама си изкопа, си мисля, че човек цял живот си чака звездния момент, а те идват два наведнъж.

Плакатите са разлепени от седмица. Под името на „Работещо момиче“ крещи заглавието „СВЕТОВНО ЕКСКЛУЗИВНО — ПЪРВОТО ИНТЕРВЮ НА МАРША МЕЛОУ“ — не особено оригинално, но свърши работа. Отпечата се троен на обичайния тираж, но тази сутрин, когато списанието стигна до спирките на метрото, до осем и половина изчезна и последното копие.

— И по десет лири да им го бяхме продавали, пак щеше да изчезне — отбеляза Люис.

Беше свършил страхотна работа по интервюто. То е интелигентно, балансирано и извънредно информативно, но не пък чак толкова информативно, че всеки читател да може да си каже, че е видял интервюираната без дрехите ѝ. Лично аз обаче мисля, че най-хубавото беше снимката, която го придружаваше. С прическа от Ники Кларк и костюм на Дона Каран Лиза никога не е изглеждала позашеметяваща.

ПО-КЪСНО

Ден първи: Изтягам се като доволна котка на хавлията си, отпивам мързеливо от дайкирито си и през полуотворени очи наблюдавам зрелищния залез на слънцето в Андаманско море. Приспиващият послевкус на следобедния тайландски масаж продължава да ме унася и разполагам с всичкото време на света, за да размишлявам, че животът е почти свършен. Малко по-надолу на плажа Лиза и новото ѝ гадже се гушкат под някаква палма. Лиза изглежда също като мен — безгрижна, щастлива и лудо влюбена. От топлата кристално чиста вода излиза загоряла фигура, която се насочва към мен. Докато се приближава, се поздравявам за избора си за подарък за рожден ден — намирането на личен треньор по фитнес направи чудеса за Люис. Той се навежда, целува ме продължително и солено и сяда до мен на мекия бял пясък.

— Това е най-идиличното място на планетата — казва. — Направо тъна в блаженство.

— И аз — съгласявам се сънено. — Никога не ми е било толкова...

...зле през целия ми живот. Затиснала съм устата си с ръка и търча към кенефа. През последните двацет и четири часа това — тичането до тоалетната, чудейки се от кой край ще изригне — е моят живот. Канализацията на Пукет сигурно вече прелива.

Да, аз съм на остров Пукет, хедонистичния тайландски курорт. Люис е с мен, както и Лиза и Новото й Гадже. Трябва да е мечта както по-горе, с всичките му екстри.

В действителност е гаден кошмар.

Като начало, съм болна като куче — ако бях куче, ветеринарят още преди часове щеше да е сложил край на мъките ми. Ироничното е, че през първата ни вечер реших, че стомахът ми трябва да привиква към тайландската кухня. Докато Люис, Лиза и Кърт (Новото Гадже) шумно изсмукваха киснати в чили щипки от омари, аз се придържах към сигурния избор от голяма чиния чипс и два домата.

Ха!

Май свърших да повръщам — засега. Докато си жабурия устата, звънва телефонът в банята. Вдигам го. Диди. Фантастично — да прелети човек осем хиляди километра и пак да не може да й избяга.

— Лили — чурулика тя, — страшно съжалявам, че ви безпокоя по време на почивката, но Люис там ли е?

— Гмурка се на плажа. Да му предам ли нещо?

— Само му кажи, че снимките на Брад и Джен са в...

Брад и Джен — като че ли са й съсед и им храни златната рибка, докато ги няма.

— ...Питай го дали иска да му ги изпратя на лаптопа

— Добре, ще му кажа. Трябва да бягам — след малко ми е първият урок по гмуркане.

Лъжа, естествено, въпреки че наистина трябва да затварям. Пак ми се гади. Дали е от бацилите или от Диди? Все тая. Затварям и отивам обратно в леглото. Лаптопът на Люис лежи близо до мен. Той не искаше да идва на тази почивка и настоя да му позволя да си вземе преносимия офис. Откакто сме дошли тук, само за работата мисли.

„Работещо момиче“ превзе живота му. Ексклузивното интервю с Марша Мелоу наистина даде резултат. Оттогава насам знаменитостите загърбиха обичайните издания и се редят на опашка, за да излеят историите си пред Люис. Сред тях са Лиз Хърли, Кейт Уинслет, а две от Атомните Котета са готови да сложим техните сред обявите за работа. А сега *Брад и Джен*.

Докато го чакам да се върне, затварям очи и се отнасям. Може да ми се присъни нещо като в реклама на „Баунти“. Надявам се, защото май само там ще изживея нещо подобно на свършената си почивка.

Никакъв шанс. Телефонът пак звъни.

— Пиле със зелено кърпиче — препоръчва Мери, след като съм ѝ обяснила как се чувствам. — Ще те прочисти като препарат за отпушване на канали, но пък като свърши, значи е *свършило*. Дай да говорим по работа. Хората в „Ароу“ препират за книгата ти, скъпа, а на мен ми се свършиха оправданията.

Книгата ми е основната причина да настоя всички да се махнем за малко. Трябваше да съм я предала още преди месец, но нещо не мога да ѝ измисля края. Реших, че една промяна на обстановката може да помогне, но от тоалетната чиния не получавам кой знае какво вдъхновение.

— Кажи им, че работя и ще е готова веднага като се прибера — отвърщам все още настроена да лъготя след разговора с Диди.

— Надявам се, скъпа, искрено се надявам — въздъхва Мери. — И не смей да ми казваш, че нямаш муза, защото това е най-тъпото оправдание от „Извинявайте, госпожице, ама си забравих екипа вкъщи“ насам. Както и да е, ето нещо, което ще те развесели. Вчера получих странно обаждане. От централата ме попитаха дали ще приема разговор за своя сметка от затвора в Лилонгве.

— Откъде?

— От Малави, миличка.

— *Господи*. Говори ли с него?

— Естествено, че не. Повярвай ми, правя му услуга. Още няколко месеца в пандиза на диета от ряпа и биреното му шкембе ще изчезне като дим.

Затварям и ме обзема чувство за вина. Не, не за Колин Маунт. За новите ми издатели — „Ароу“ наистина ми харесват. Е, харесвам редакторката си от „Ароу“. Тя е единство нита, с която съм се срещала,

и се е заклела да пази самоличността ми в тайна — някои неща никога не се променят.

След като се съвзе от шока, че отхвърлям офертата на Джейкъбсън (отне ѝ пет минути), Мери се посвети на намирането на друг издател. В крайна сметка за книгата ми наддаваха четирима. Мери беше в стихията си.

— Да му беше казала на онзи мазник да се разкара по-рано — каза. — Обожавам *сочни* аукциони.

„Ароу“ спечелиха, като платиха 1,5 милиона лири за следващите ми три книги.

Един милион и половина!

Аз съм милионерка!

Невероятно, удивително и изумително.

Единственият проблем е, че в момента се чувствам невероятно, удивително и изумително виновна, защото нямам муза. Пак ще повръщам. От бацила ли е или от нервите? Нямам време да мисля — *идва*.

Ден трети: Чувствам се достатъчно добре, за да изляза от хотела. Вървим по стъргалото и тук въобще не е както сме очаквали. Миналата вечер пристигна американски военен кораб. Също така и всички проститутки в Тайланд. Не можем да се разминем от униформени американски моряци и новите им компаньонки — всеки с по две, по една за всяка ръка.

— Янките умрат да се фукат — изръмжава Кърт.

— В брошурата не беше така — стене Люис.

— Е, според мен това е страхотно — възкликва Лиза. — Всички тези проститутки — невероятен материал за проучване.

— Ама ти не си — възмуцава се Люис, но млъква, защото Кърт не е посветен в тайната.

— Трябва да се потопя в обстановката, Люис — казва тя. — Ти не разбираш. Не си писател.

След което хваща Кърт под ръка и го завлича към най-близкия претъпкан бар.

Горкият Кърт.

Какви ги говоря?

Той за последните дни също се потопи доста в ситуацията. Почти не му видяхме очите. Няма да се изненадам, ако е купувал... въ... *местна продукция*. (Да не забравя: провери куфарите за необичайни неща преди отлитане.) Между другото Кърт не е собственикът на стриптийз-бара. Той просъществува всичко на всичко десет минути. Тъй като Лиза си е Лиза, моментално получи какви ли не оферти. Най-странната беше от Джейк Бедфорд. Обади й се и й предложил да вечерят заедно, между другото заявявайки: „Много кофти за Лили, но нямаше как да се получи — тъй като не беше писател, не можа да осъществи с мен контакт на...ах... *творческо ниво*.“ Лиза каза, че не успяла да чуе останалото, защото щяла да умре от смях.

В крайна сметка се спря на Кърт. Не съм сигурна с какво се занимава. Твърди, че се опитвал да се отлепи от земята като диджей, но когато го казва, не те гледа в очите, поради което може да означава всичко. Това е първият пълен ден, който Лиза прекарва с него, но на нея май не й пука. Той е мазен, непочтен и извънредно очарователен, когато иска нещо — в основни линии точно неин тип.

Както и да е, тя е прекалено заета, за да забелязва отсъствието му. Приема задълженията си като публично лице на „Корпорация Марша Мелоу“ много сериозно, а те не са свършили само защото е отишла на почивка.

От „Работещо момиче“ насам даде безброй интервюта за списания. Освен това се появи в „Паркинсън, Петък Вечер с Джонатан Рос“ и във „V Греъм Нортън“. А след това дойдоха срещите в Холивуд. Продадох филмовите права върху „Пръстените на пръстите й“. (Не мога да кажа за колко — притеснително е.) Продуцентите говореха за Сара Мишел Гелър и Джей Ло в ролята на Дона, но когато се видели с Лиза, на някой от тях му просветнало.

— Скъпа, освен че пишеш, можеш ли и да играеш?

Още нищо не е сигурно, разбира се, но кой знае? Другия месец заминава на пробни снимки и, ами след това може да се случи какво ли не.

Горката мама. Изобщо не може да свикне с мисълта, че Лиза е написала *Онази Книга*. Ами какво ще стане, ако дъщеря й си свали дрехите и симулира извратен секс пред камера? Нещо не вярвам старият аргумент, че целостта на сценария го налагал, ще хване дикиш

при нея. Но сега Лиза е Марша Мелоу и мама все някак ще трябва да се научи да живее с този факт.

Откровено казано, не се притеснявам да призная, че тя е много по-добра Марша, отколкото бих била аз. Много добре се разбираме — факт още от първия момент, когато тя на своя глава изпрати ръкописа ми на Мери. Аз няма да мога да направя и половината, което тя прави за рекламата, а тя първа ще признае, че ѝ е трудно да надпише даже пощенска картичка. Страхотен отбор сме. Тя си получава славата, а аз получавам онова, което винаги съм желала — спокоен живот.

Ден шести: С Люис разпускаме в бара на плажа. Кърт го няма. Отново. Лиза дойде с нас, но отиде в магазинчето отсреща да купи картички (които най-вероятно ще се наложи да надписвам от нейно име). Докато се връщаше, я срещнаха група моряци, които я познаха. В момента ги забавлява с разкази за проучванията си за главата с влачето от „Пръстените“. Съвсем логично за мъже, които са прекарвали няколко месеца в морето, те попиват всяка нейна дума.

Лиза се откъсва от почитателите си и се присъединява отново към нас. Сяда на масата и ми подава картичка.

— Искаш ли да я изпратиш на мама и татко? — пита.

Поглеждам снимката на увиснали огромни гърди под надписа „Забавлявай се в Пукет“.

— Да.

Може би ще дойде ден, когато Бикърстафови отново ще бъдат същото сравнително щастливо полуненормално семейство, но този ден е далеч. Мама не си говори с Лиза, а и с мен не е много по-дружелюбна. А аз се оправям с нея само защото всеки път, когато прекрачи границата, я завръщам с три думички, свързани с цветя.

Новият подобрен татко успява да сдържа под контрол най-неприятните ѝ ексцесии — напоследък няма вести за нови актове на вандализъм. Цялата сага явно му вдъхна смелост да се изправи срещу нея. Напоследък се карат доста често, но той е твърдо решен да си отстоява правата или да умре. Струва ми се, голяма част от куража му се дължи на дъщеря му писателката. Не спира да говори за нея — отидох с него в книжарницата на Финчли и той ме завлече пред рафта, където обясняваше на всеки, който вземеше книгата: „Аз съм баща ѝ, да знаете.“ Не може да се насили *наистина* да я прочете, но това не му

пречи да спори яростно, че е огромно литературно постижение. Мама обаче продължава да смята, че трябва да бъде претопена, вероятно заедно с автора си.

Хей, а може би ако ги бяхме довели на тази почивка, щяхме да ускорим оздравителния процес?

Шегувам се!

Гледката на толкова много проститутки и стриптийз-барове щеше да отпрати мама отвъд ръба завинаги. Освен това тя нямаше да може да дойде, даже и да иска. Не ѝ е разрешено да излиза зад граница, докато не си изтърпи наказанието. Осъдиха я за умишлено причиняване на щети и съдията ѝ наложи глоба и сто часа общественополезен труд. Подходи доста творчески по въпроса. Пратиха я да помага в център за консултация на хомосексуалисти. Точно в този момент мисля, че лепи пликове с брошури за безопасен секс.

Когато се обадох на Ант, смехът му се чу чак от другата страна на Атлантическия океан. Двамата с Алекс са се сдобрили. Не съвсем като младоженци, доколкото подразбрах, но Ант се е *реформирал*. Малко. Поне се е заклел да изневерява само с а) мъже и б) едноцифрено число партньори месечно.

Ден седми: Лиза се е върнала от пазаруване. Седим в спалнята ѝ и разглеждаме покупките.

— Я виж — казва тя и вдига красива бежова чантичка. — У дома струва цяло състояние, а тук беше само седемстотин бата — това прави... — млъква, за да пресметне — ... десет лири.

Отваря я и оглежда етикета.

— Я чакай. Шанел с едно или с две „н“ се пишеше?

Избухвам в смях. Май още има някаква надежда за тази почивка.

Ден девети: Люис е в стаята — негов ред е да драйфа. Лиза е навън и очарова публиката си. Кърт е решил да си вземе един ден отпускат от каквото там се занимава и се влачи след нея. Всички западняци в Пукет явно са я разпознали и от една седмица не ѝ се налага да си купува пиене.

Аз седя сама в бара на хотела. Но съм щастлива. Отмъкнах лаптопа на Люис и в момента бясно пиша последната глава от новата

Марша Мелоу. Американските моряци и тълпата проститутки нямаше как да не ме вдъхновят. Това ще е най-добрата Мелоу дотук — добре де, само втората е. Но е най-мръсната.

Щях да съм я свършила преди цяла вечност, ако не бяха постоянните прекъсвания. Ето го сега поредното — германска туристка с раница, която доскоро се влачеше с Лиза.

— Извинете — плахо казва тя, — нали вие сте сестрата на Марша Мелоу.

— Да — отвърщам гордо, — аз съм.

Ден дванайсети: Изтягам се като доволна котка на хавлията си, отпивам мързеливо от дайкирито си и през полуотворени очи наблюдавам зрелищния залез на слънцето и Андаманско море. Приспиващият послекус на следобедния тайландски масаж продължава да ме унася и разполагам с всичкото време на света, за да размишлявам, че животът е почти съвършен. Малко по-надолу на плажа Лиза и новото ѝ гадже са гонят около някаква палма. Изглеждат толкова щастливи — макар че трябваше ли тя да го удря толкова силно? От топлата кристално чиста вода излиза загоряла фигура, която се насочва към мен. Поглеждам тялото му и се чудя дали ще му е приятно да получи за рождения си ден личен треньор по фитнес, или ще го сметне за евтино отмъщение след хипнотерапията за отказване от пушенето, в която ме записа? Той се навежда, целува ме продължително и солено и сяда до мен на мекия бял пясък.

— Беше се отнесла — казва. — Пак ли фантазираш?

— Този път, не — казвам.

Издание:

Издателство „Кръгозор“, 2005

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.